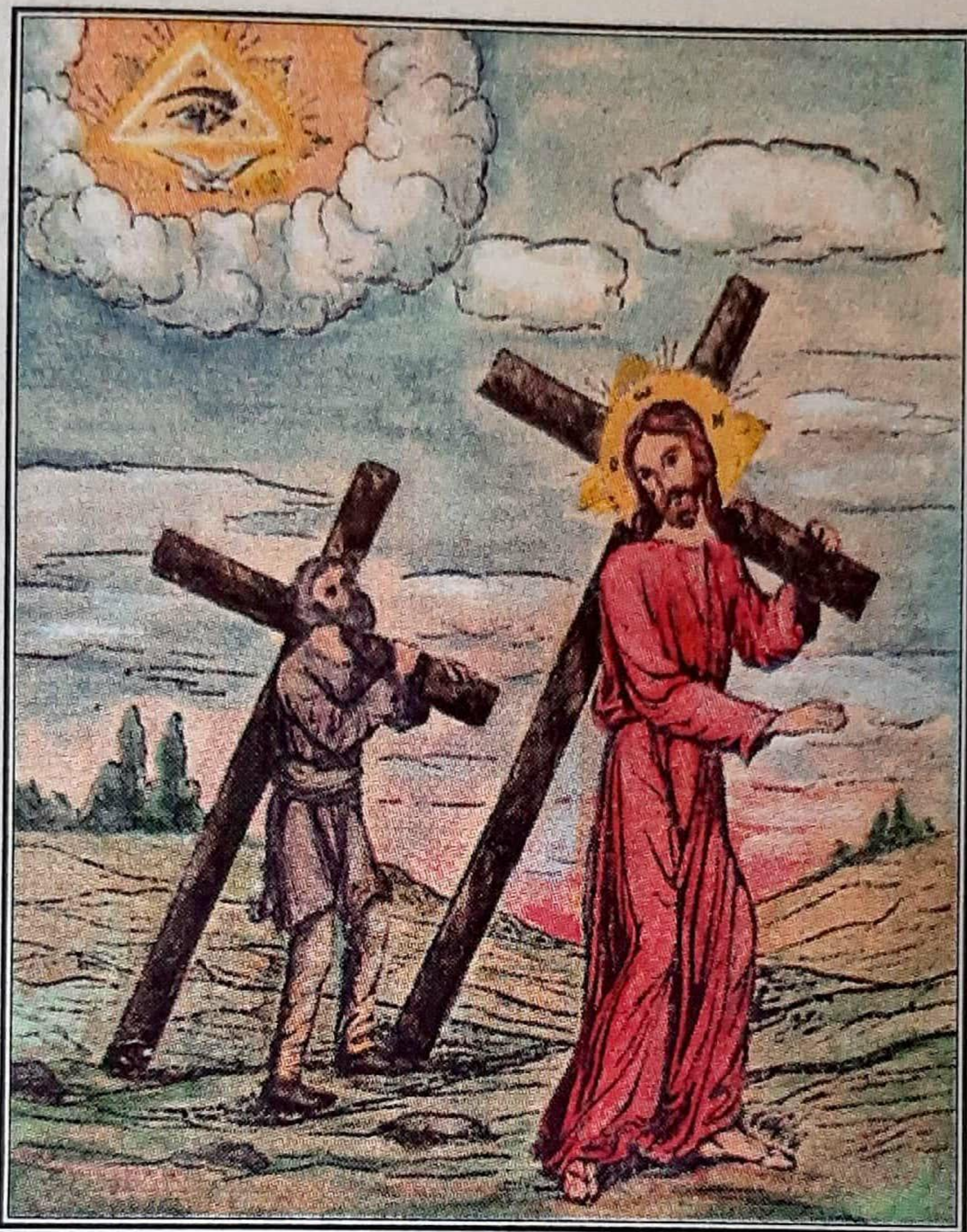

Săi, zise lui Petru: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală îmi ești; că nu cugești cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor”.

Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie!

CRUCILE

Se știe că nu-i om pe-acest pământ
Să n-aibă o cruce în spinare
Ce i-a fost dată lui de Domnul Sfânt
S-o poarte-n viață plin de resemnare.

Dar oamenii, mai știm că nu sunt toți la fel
Că unu-i slab, iar altul în putere,
Că unu-o poartă vesel, ușurel,
Iar altul doar în lacrimi și durere.

Astfel, un om fiind nemulțumit
Cu Crucea sa ce-i cam frângea spinarea
Spre Bunul Dumnezeu el a pornit
Să-i spună Lui cu toată disperarea...

„Slăvite Doamne, tare-mi este greu
Căci tare-i grea și mare-i a mea cruce!
E vai și-amar de sufletul meu!
Te rog s-o schimbi, căci simt că n-o pot duce!”

Cu vorba bună și pe Domnul îl îndupleci
Și când văzu că omul nu-l dă pace,
Îi arată un grămăzoi de cruci,
Spunând: „Alege alta care-ți place!”

Erau cruci mari, erau și mai mici,
Urâtă câte una, sau frumoasă
Încât puteai, văzându-le să zici
C-alegerea nu-i prea anevoioasă.

Deci omul nostru foarte încântat,
Depuse și-a lui cruce printre ele
Și se porni grăbit pe căutat
Tot cercetând pe cele ușurele.

Alese una, nu-i plăcu deloc,
Apoi o alta îi păru prea mică,
Și-nspăimântat că nu avea succes,
Simțea că întrebarea-l înfurnică.

Și chemând la Sine mulțimea împreună cu ucenicii Săi, le zise: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că cel ce va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde, iar cel care-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui. Că ce folosește omului de ar câștiga lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Că cine se va rușina de Mine, și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui Său cu Sfinții Îngeri. Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu Îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Adevărat vă grăiesc: sunt unii din cei care stau aici, care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în Împărăția Sa”.

Tot cercetând de zor, înspăimântat,
După un timp credea că nu mai vede,
Și-atunci convins că ochiul l-a trădat
Cuprins a fost de-o mare frenezie.

Lua o cruce, grabnic o lăsa,
Pentru a-l vedea apoi cu alta-n mână,
În timp ce Domnul gânditor zâmbea,
Văzând că-n el iluzia-i stăpână.

Dar se decise omul, în sfârșit,
Spunând sfios și câteva cuvinte:
„Slăvite Doamne, iată am găsit!”
Era tot crucea lui de mai-nainte.

Povestea asta nu are tâlc greoi,
Ea se-nțelege, cred de orișicine;
Tot Dumnezeu mai bine decât noi
Cunoaște crucea care se cuvine!

ANTIDOT!

Cruce, tu mi-ai fost prieten
Și-adăpost o viață-ntreagă
Și de tine, ca de-o soră
A mea inimă se leagă...

Când am înțeles chemarea
Adevărilor tale,
Lacrimi fierbinți de căință
Mi-au prelins din ochi la vale.

Apăsător de greul veștii,
Prin necazuri fără număr,
Am simțit a ta dulceață
Blând purtându-te pe umăr!

Și-mi adăp mereu viața
În unda ta răcoritoare,
În arșița suferinței
Pătimirilor amare.

Căci din mine-atâtea patimi
Harul tău le-a izgonit,
Ca un fulger de-o clipită
Ce se pierde-n infinit.

Astăzi port a ta povară
Ca pe-o fericire-n spate,
Căci din tine se revarsă
Râu de Daruri nesecate.

.....
De m-oi poticni vreodată
Dă-mi puterile pierdute,
Să mă scol iar cu puterea
Tainei tale neștiute,

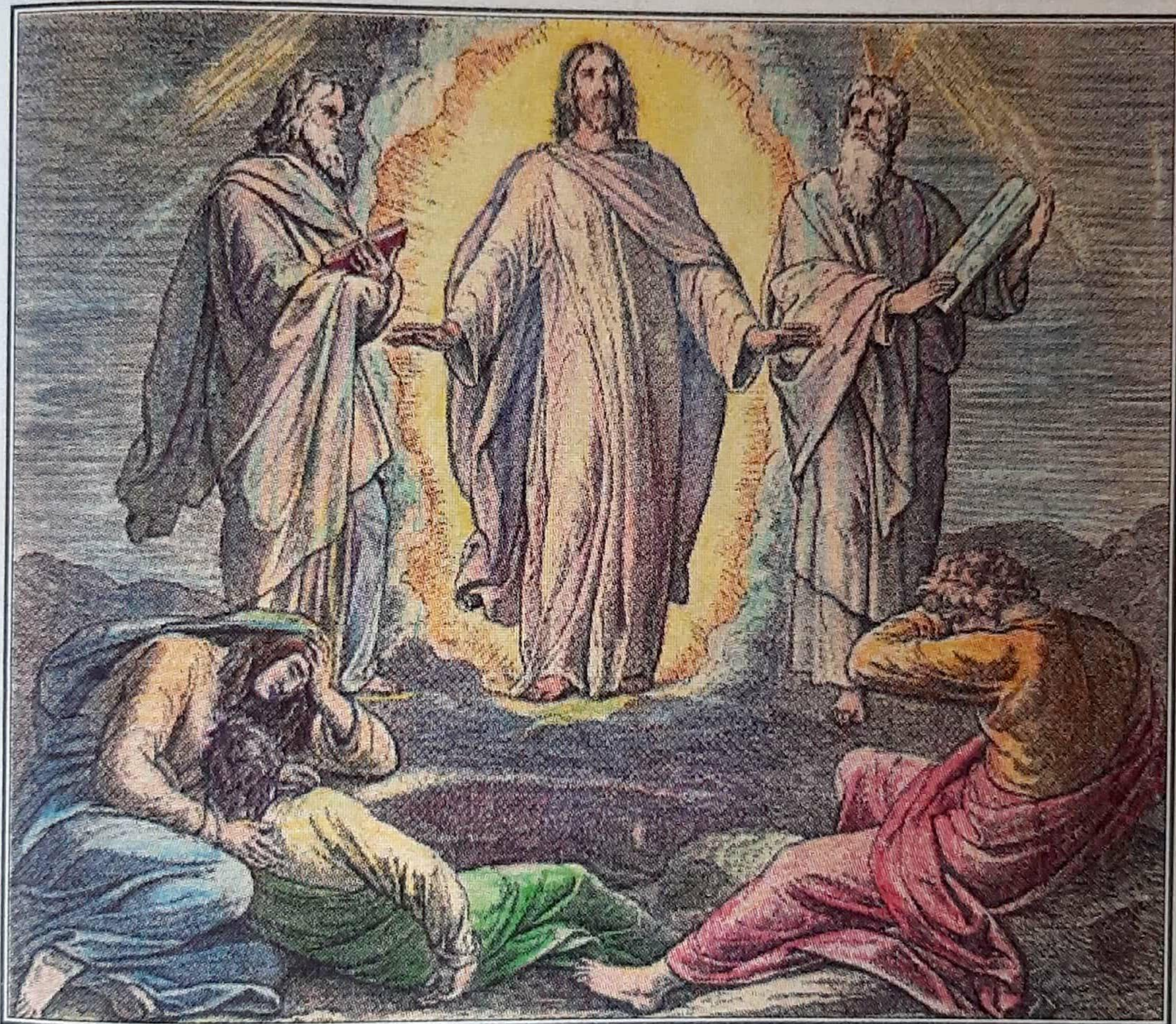
Și să sui întreg calvarul
Morții mele pentru tină,
Să înviu în veșnicie
Pentru Țara de Lumină!

Amin!

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Mt. 17, 1-13; Mrc. 9, 2-13; Lc. 9, 28-36

După șase zile Iisus a luat cu Sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus pe un munte înalt, ca să se roage. Și pe când El se ruga, S-a schimbat la față înaintea lor și fața Lui străluci ca soarele, iar hainele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată Moisi și Ilie li s-au arătat lor, vorbind împreună cu El. Atunci Petru începând să grăiască, zise lui Iisus:

Schimbatu-Te-ai la Față în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea... Strălucească și nouă păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dăătorule de lumină, slavă Ție!

„Doamne, bine ne este să fim aici; dacă voiești, să facem aici trei colibe: una Ție, una lui Moisi și una lui Ilie”. Și pe când încă vorbea el, iată un nor luminos i-a umbrit și s-a auzit un glas din nor, zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați”. Ucenicii auzind, au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare. Iisus a venit la ei și atingându-i, a zis: „Sculați-vă și nu vă temeți”. Iar ei, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, ci numai pe Iisus.

Pe când coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: „Nimănui să nu spuneți vedenia aceasta până când Fiul Omului va învia din morți”. Iar ei au păzit cuvântul întrebându-se unii pe alții: „Ce înseamnă a învia din morți?” Atunci ucenicii Îl întrebă, zicând: „Pentru ce, dar, cărturarii spun că trebuie mai întâi să vină Ilie?” El răspunzând, a zis: „Într-adevăr, Ilie va veni mai întâi și pe toate le va așeza din nou la locul lor. Dar Eu vă spun că Ilie a și venit, ei însă nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au vrut; tot așa are să sufere și Fiul Omului de la ei”.

După schimbarea la față a Domnului Iisus, pe când cobora de pe munte, a fost întâmpinat de tatăl copilului lunatic, cu rugămintea de a-l vindeca. Iisus a certat duhul rău și imediat copilul s-a tămăduit.

Atunci au înțeles ucenicii că le vorbise despre Ioan Botezătorul.

COPILUL LUNATIC

Mt. 17, 14-20; Mrc. 9, 14-29; Lc. 9, 37-42

În ziua următoare, după ce s-au coborât din munte și când a venit El la ceilalți ucenici, a văzut mulțime numeroasă împrejurul lor și pe cărturari luându-se la întrebări cu ei. Îndată toată mulțimea văzându-L, a rămas uimită și a alergat spre El să I se închine. Și Iisus a întrebat pe cărturari: „Despre ce vă luați la întrebări cu ei?”

Și iată un bărbat din mulțime s-a apropiat de El și căzând în genunchi înaintea Lui a strigat grăind: „Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Orișunde îl apucă, îl trânteste la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește; și am zis ucenicilor Tăi să-l scoată, dar nu au putut”. Dar Iisus răspunzându-le, a zis: „O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi?” El însă strigă: „Învățătorule, mă rog Ție, caută spre fiul meu, că numai pe el îl am. Doamne, fie-Ți milă de fiul meu, că este lunatic și pătimește rău”. Și răspunzând Iisus a zis: „Adu-l aici pe fiul tău!”

Și-l aduseră la El. Și văzându-L, îndată duhul îl scutură pe copil și căzând la pământ se zvârcolea spumegând. Și întreabă Iisus pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când i-a venit aceasta?” Iar el a răspuns: „Din copilărie. Și de multe ori și în foc și în apă l-a aruncat ca să-l piardă, dar, dacă poți ceva, fie-Ți milă de noi, ajută-ne!” Iar Iisus i-a zis: „Dacă poți crede, toate sunt cu putință celui care crede”. Și îndată strigând tatăl copilului a zis cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Iar Iisus văzând că năvălește mulțimea, a certat duhul cel necurat, zicându-i: „Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși afară din el și să nu mai intri în el”. Atunci strigând și mult scuturându-l, a ieșit. Și copilul s-a făcut ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Iar Iisus apucându-i mâna, l-a ridicat și el s-a sculat. Și l-a dat tatălui său.

Și după ce El a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat: „Pentru ce noi nu am putut să-l scoatem?” Și le zise lor Iisus: „Acest neam de duhuri necurate cu nimic nu poate fi scos, decât numai prin rugăciune și prin post”. Și toți au rămas uimiți de mărirea lui Dumnezeu.

IISUS VESTEȘTE DIN NOU PATIMILE SALE

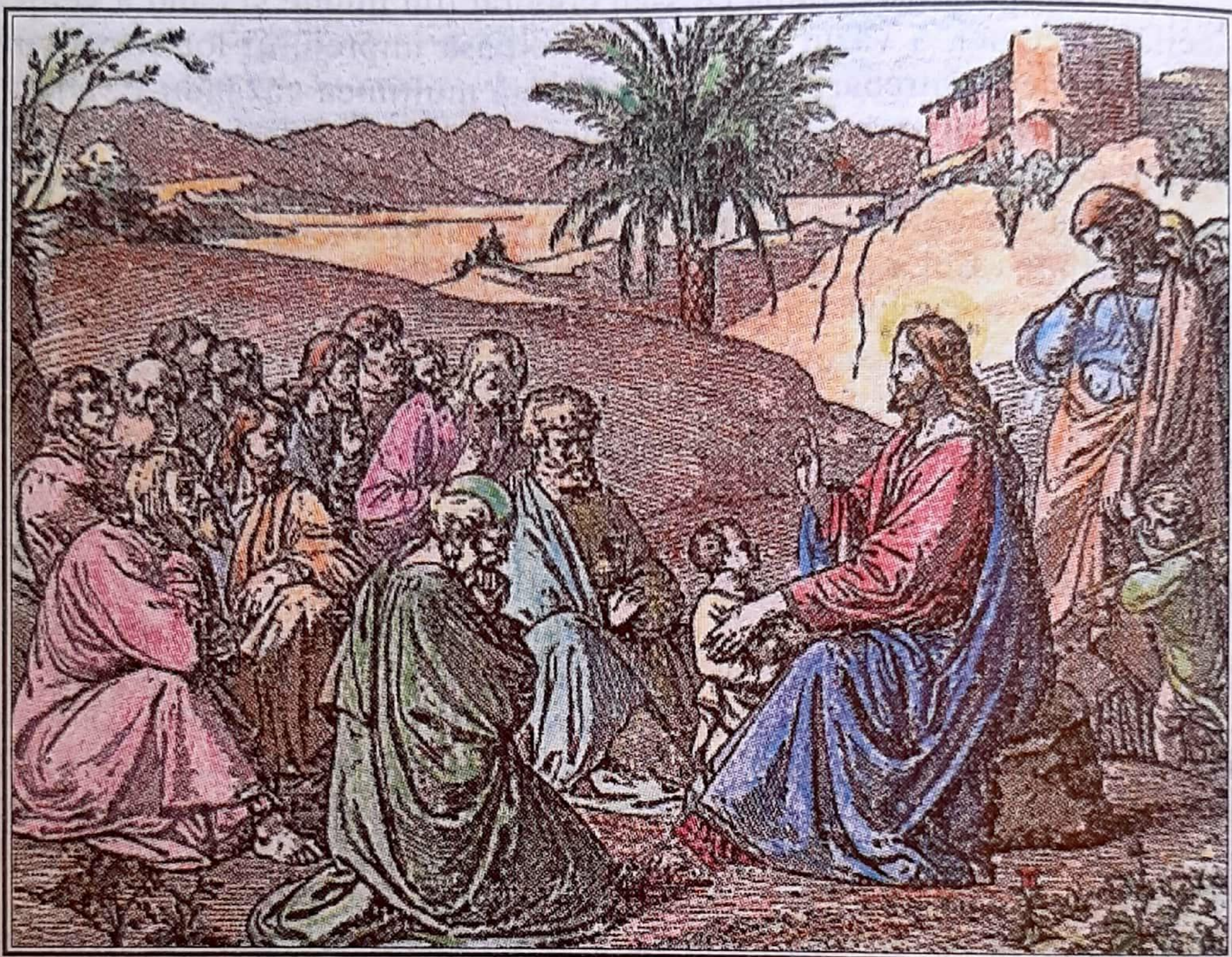
Mt. 17, 21-23; Mrc. 9, 30-31; Lc. 9, 44-45

Ieșind ei de acolo treceau prin Galileea și El nu voia ca să știe cineva, căci învăța pe ucenicii Săi și le zicea: „Puneți în urechile voastre cuvintele acestea: Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor omorî și după ce-L vor omorî a treia zi va învia”. Dar ei nu înțelegeau cuvântul, căci era ascuns pentru ei, ca să nu-l priceapă și se temeau să-L întrebe. Și ei se întristară foarte tare.

UMILINȚA ȘI ÎNGĂDUINȚA CREȘTINĂ

Mt. 18, 1-6; Mrc. 9, 32-39; Lc. 9, 46-50

Sosind la Capernaum și fiind în casă Iisus, îi întreabă: „Despre ce vorbeți pe drum?”. Ei însă tăceau, căci pe drum se certaseră între ei, cine

Mântuitorul vrând să ne arate, prin nevinovăția copiilor, cum putem intra în Rai, a luat un copil și a zis: „De nu vă veți întoarce (de la căile cele rele) și de nu vă veți face ca pruncul acesta, nu veți putea intra în Împărăția lui Dumnezeu!

Chiar și pruncii pot pricepe
Marile – adevăruri – când
Este cine să le-arate
Simplu, iubitor și blând!

Dar când sunt și colorate
Cum frumos sunt și aici,
Ele-aduc lumina sfântă,
Pentru ochișorii mici!

Nici o altă carte-n lume
N-a schimbat atâtea vieți,
Ca și Biblia – Cuvântul
Veșnicilor frumuseți!

Ea-i izvorul de Lumină
Și de binecuvântări,
Când copilul le urmează
De la primele-i cărări!

Dacă-i este-nfățișată
Limpede și-adevărat,
Copilașul o-nțelege
Căci e duhul lui curat;

Iar când el și-ntemeiază
Viața lui pe Stânca ei,
El va sta mereu puternic,
Neclintit și-n anii grei!

Nici nu bănuieți ce bine-i
Din pruncie să-l înveți,
Pe copil, – Biblia – Cuvântul
Sfintei și Eternei vieți!

Căci o bună-nvățătură
Întregind un trai frumos,
Este raiul într-o casă
Unde-i cunoscut Hristos!

dintre ei este mai mare? Și șezând jos, chemă la Sine pe cei doisprezece și le zise: „Dacă cineva voiește să fie întâi, să fie cel din urmă dintre toți și slujitor al tuturor”. Și chemând la Sine un copil îl puse în mijlocul lor și zise: „Adevăr vă spun: dacă nu vă veți întoarce și dacă nu vă veți face ca și copiii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Oricine va primi în numele Meu pe unul dintre acești copii, pe Mine Mă primește, și oricine Mă va primi, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel care M-a trimis pe Mine. Deci, oricine se va smeri ca acest copil, acela este mai mare în împărăția cerurilor. Și cine va primi, în numele Meu, un copil ca acesta, pe Mine Mă primește. Iar cine va sminti pe vreunul dintre acești mici, care cred în Mine, mai de folos i-ar fi lui, să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării”.

Dar Ioan răspunzând, Îi zise: „Învățătorule, am văzut pe cineva care în numele Tău alungă demonii și care nu ne urmează și l-am oprit, pentru că nu vine după noi”. Iisus însă îi zise: „Nu-l opriți, căci nu este nimeni care să facă minuni în numele Meu și care numaidecât să poată să Mă grăiască de rău. Căci cel care nu este împotriva noastră este pentru noi. Și oricine vă va da să beți un pahar de apă în numele Meu, pentru că sunteți ai lui Hristos, adevăr vă spun, nu-și va pierde răsplata sa. Și dacă te va sminti mâna ta, taie-o, căci îți este mai folositor să intri ciung în viață, decât având două mâini să intri în gheena, în focul cel nestins, unde viermele nu moare și focul nu se stinge.

Și dacă te smintește piciorul tău, taie-l; mai bine este ca să intri tu schiop în viață, decât având două picioare să fii aruncat în gheena, în focul cel nestins, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Și dacă te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este să intri cu un singur ochi în împărăția lui Dumnezeu, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Căci fiecare se va săra cu foc și orice jertfă se va săra cu sare. Sarea este bună, dar dacă sarea își pierde puterea de a săra, cu ce o veți mai drege? Aveți în voi înșivă sare și fiți în pace unii cu alții”.

IISUS PLĂTEȘTE DAREA CĂTRE TEMPLU

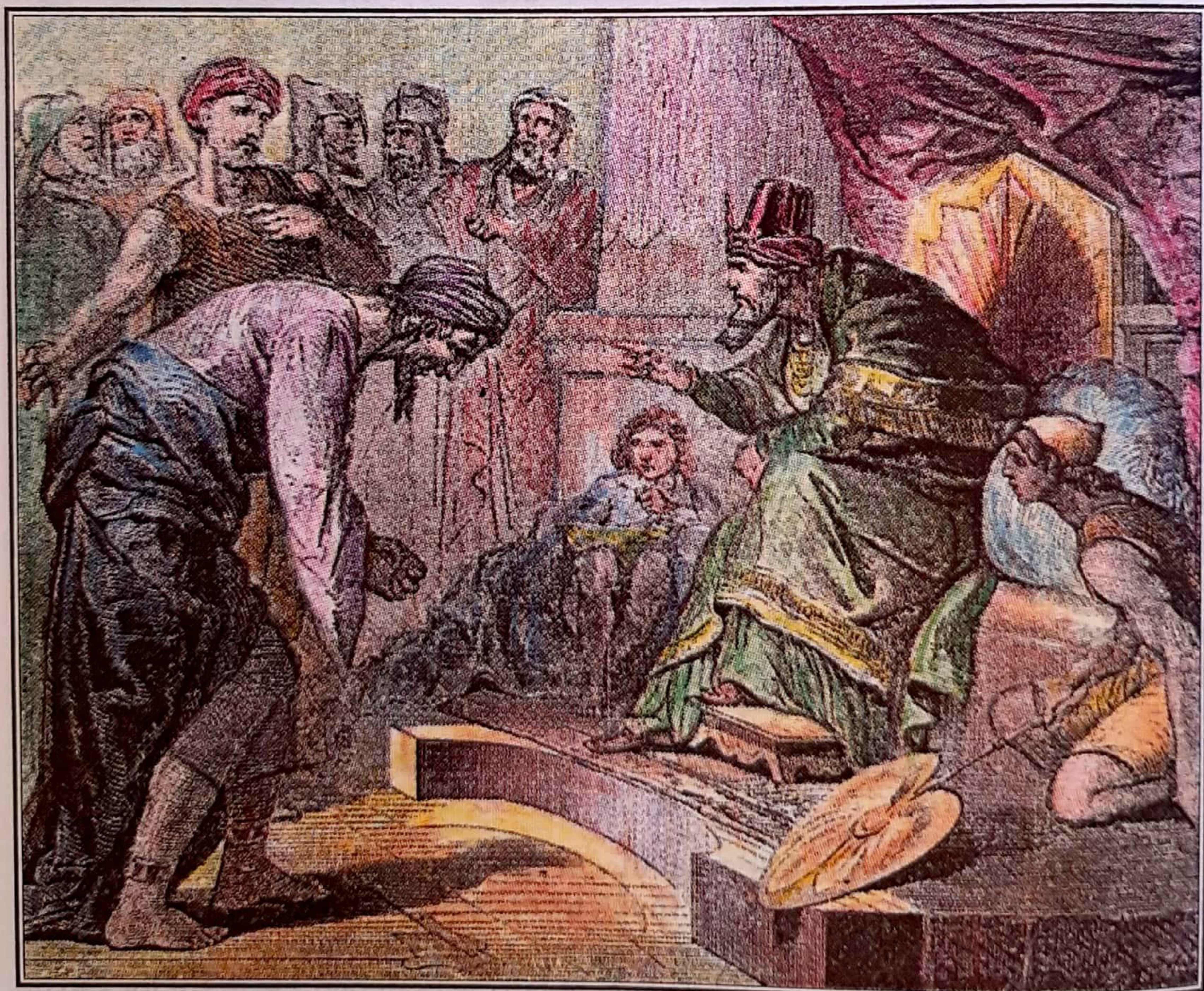
Mt. 17, 24-27

După ce veniră ei în Capernaum, cei care strângeau darea pentru templu s-au apropiat de Petru și i-au zis: „Învățătorul vostru nu plătește darea?” – „Bada!” zise Petru. Și când intră în casă, Iisus i-a luat-o înainte, zicând: „Ce ți se pare, Simone? Regii pământului de la cine iau dări sau bir? De la fiii lor sau de la străini?” – „De la străini” zise el. „Așadar fiii sunt scutiți”, îi zise Iisus. „Dar pentru ca să nu-i smintim, du-te la mare, aruncă undița și peștele pe care-l vei prinde întâi, ia-l, și, deschizându-i gura, vei găsi un statir (un ban de argint). Pe acela luându-l, dă-l lor, pentru Mine și pentru tine”.

DATORNICUL CU ZECE MII DE TALANȚI

Mt. 18, 21-35

Atunci Petru apropiindu-se de El îi zise: „Doamne, de câte ori îmi va greși fratele meu și-i voi ierta lui? Oare de șapte ori?”. Iisus îi zise: „Nu-ți spun până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte. Pentru aceasta împărăția cerurilor este asemenea unui împărat, care a vrut să se socotească cu datornicii săi. Și când începu el a face socoteala, i se aduse unul care-i datora zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce plăti, stăpânul lui porunci ca să fie vândut el și femeia și copiii și toate câte avea ca să plătească. Deci, datornicul acela căzând la pământ, se închină zicând: „Stăpâne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot”. Iar stăpânul datornicului aceuia, milostivindu-se, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Dar datornicul acela ieșind de acolo, găsi pe unul dintre cei datornici asemeni cu el care-i datora lui o sută de dinari și punând mâna pe el îl strângea de

Datornicul cu 10.000 talanți cerând să fie amânat cu plata datoriei, a fost iertat. Însă împăratul aflând despre nemilostivirea lui față de prietenul său care-i datora numai 100 de dinari, s-a mâniat rău, și chemându-l la sine, l-a certat, dându-l pe mâna călăilor până va plăti toată datoria. Prin această pildă Iisus a arătat că cea dintâi datorie a creștinului este „iubirea către alții”.

gât, zicând: „Plătește-mi ceea ce ești dator!”. Atunci, cel dator ca și el, căzând în genunchi îl ruga, zicând: „Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti”. Dar el nu a vrut, ci mergând îl băgă în temniță până ce-i va plăti datoria. Deci, cei care erau datori ca și el, văzând cele ce se făcură cu acela, foarte tare se întristară și venind spuseră stăpânului lor toate câte se petrecuseră.

Atunci stăpânul lui, chemându-l la sine, îi zise: „Slugă vicleană, ți-am iertat toată datoria fiindcă m-ai rugat; oare tu nu se cuvenea să ai milă de semenul tău, precum și eu am avut milă de tine?”. Și stăpânul său mâniindu-se, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu Cel ceresc vă va face vouă dacă fiecare dintre voi nu va ierta fratelui său din toată inima”.

ÎNDEMN LA POCĂINȚĂ

Galileenii uciși

Lc. 13, 1-5

În vremea aceea erau acolo unii, care Îi vesteau lui Iisus despre Galileeni, al căror sânge Pilat îl amestecase cu jertfele lor.

Și răspunzând Iisus, le zise: „Socotiți voi că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți Galileenii pentru că au pățimit acestea? Vă spun, nu! Dar, dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri așa. Sau socotiți, că cei optsprezece oameni, peste care a căzut turnul în Siloam și i-a omorât, au fost ei mai păcătoși decât toți oamenii care locuiesc în Ierusalim? Vă spun, nu! Dar, dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel”.

SMOCHINUL NERODITOR

Lc. 13, 6-9

Apoi le-a spus și această pildă: „Un om oarecare avea un smochin sădit în via sa și a venit să caute rod în el și nu a găsit. Atunci zise vierului: „Iată, sunt trei ani de când vin să caut rod în acest smochin și nu găsesc. Taie-l! De ce să ocupe pământul fără folos?”. Iar el răspunzând, îi zise: „Stăpâne, lasă-l și anul acesta, până-l voi săpa împrejur și-i voi pune gunoi. Și dacă va face rod în anul viitor, îl vei lăsa, dar dacă nu, îl vei tăia”.

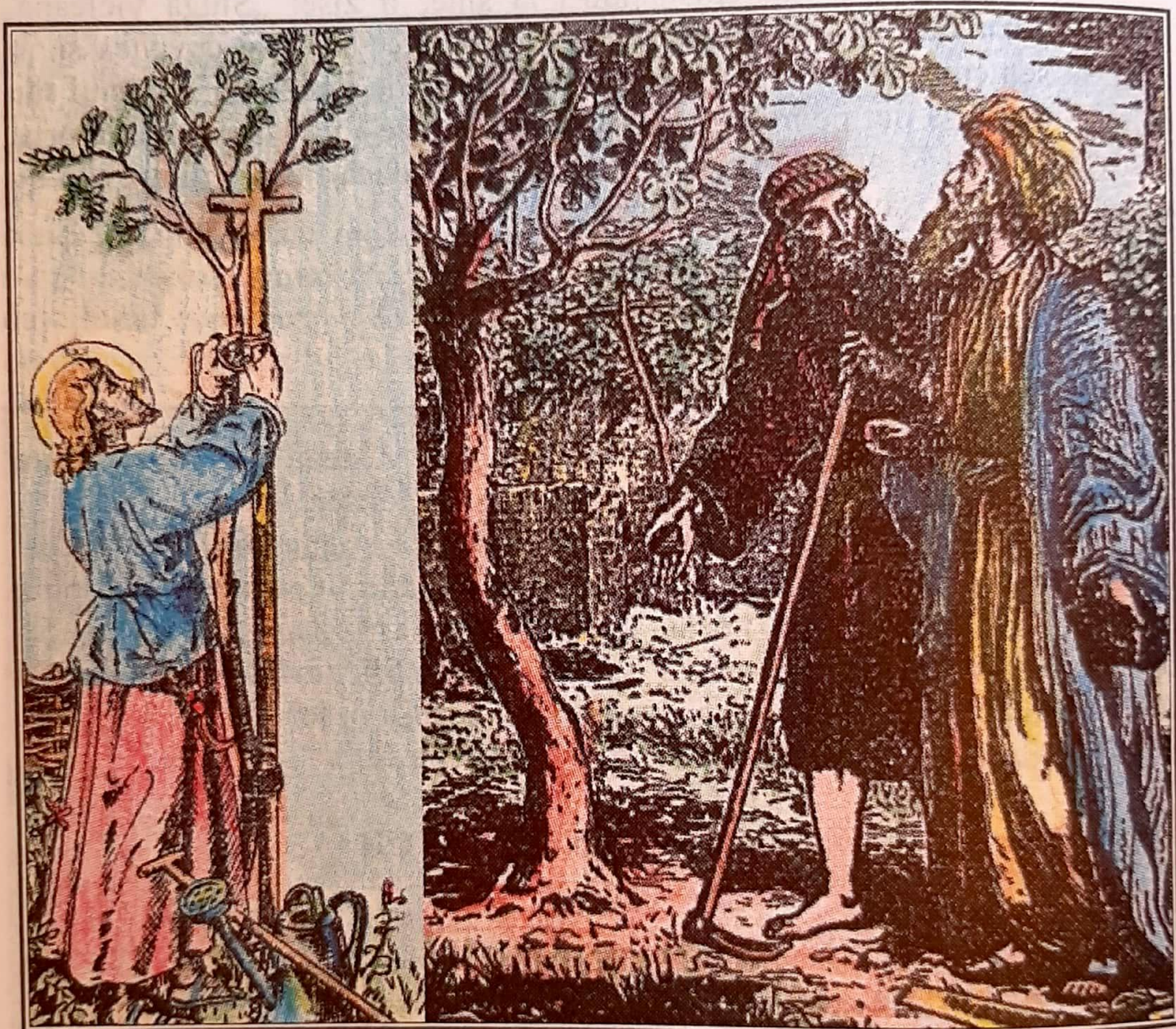
NUMĂRUL CELOR ALEȘI

Poarta cea strâmtă

Mt. 7, 22-23; Lc. 13, 22-30

Și umbla Iisus prin orașe și sate învățând și călătorind spre Ierusalim. Iar cineva îi zise: „Doamne, oare să fie puțini cei care se mântuiesc?”. Și El le zise: „Sârguiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă, pentru că, vă

spun, mulți vor căuta să intre și nu vor putea. Când stăpânul casei se va scula și va încuia ușa și voi veți rămâne afară, veți începe să bateți în ușă, zicând: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”. El, răspunzând, vă va zice: „Nu știu de unde sunteți”. Atunci veți începe a zice: „Am mâncat și am băut înaintea Ta și Tu ai învățat în piețele noastre”.

Stăpânul grădinii venind și neaflând roade în pom, a zis grădinarului să-l taie!

Sufletul omenesc, în grădina (Biserica) lui Dumnezeu, este asemenea unui pom. Pomul bun face roade bune și trăiește; iar pomul rău, dacă nu face roade, este sortit pieirii. De aceea, să ne dăm toată silința să unim credința cu fapta bună, cu fapta bună cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, în înfrânare răbdarea, cu răbdarea – evlavie, cu evlavie-dragostea frățescă și iubirea de oameni...

Că aceste fiind în noi și înmulțindu-se, nu deșerti și fără nici o roadă ne vor face pe noi în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Iisus Hristos (Mt. 7, 17-20; 2 Petru 1, 5-8).

După roade vezi ce-i pomul, ca și după fapte omul!

Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! Oare nu în numele Tău am proorocit? Și nu în numele Tău am scos demonii? Și nu în numele Tău am făcut multe minuni?”.

toți care stăteau împotriva Lui și toată mulțimea se bucura de toate minunile săvârșite de El.

IISUS HRISTOS ÎN TEMPLU

In 7, 2-53

Era aproape sărbătoarea iudaică a Corturilor. Deci frații Lui ziseră către El: „Ieși de aici și du-Te în Iudeea, pentru ca și ucenicii Tăi să vadă lucrurile pe care le faci Tu, că nimeni nu face ceva într-ascuns, ci caută să se facă cunoscut, dacă faci acestea, arată-Te lumii”. Pentru că nici frații Lui nu credeau în El. Atunci Iisus le zise: „Timpul Meu n-a sosit încă, dar timpul vostru pururea este gata. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele. Voi, duceți-vă la sărbătoarea aceasta, Eu nu Mă duc, pentru că vremea Mea nu s-a împlinit încă”. Și zicând acestea lor, El rămase în Galileea.

Iar după ce frații Lui s-au dus la sărbătoare, atunci s-a suit și El, dar nu pe față, ci pe ascuns. Dar Iudeii Îl căutau la sărbătoare și ziceau: „Unde este Acela?”. Și era învrăjbire mare în mulțime pentru El: unii ziceau că este bun, iar alții ziceau: nu, ci amăgește poporul”.

IISUS VORBEȘTE MULȚIMII DESPRE MISIUNEA SA

Nimeni însă nu vorbea pe față de El, de frica Iudeilor. Iar când era la jumătatea sărbătorii s-a suit Iisus în templu și învăța. Iudeii se minunau, zicând: „Cum știe Acesta Scripturile fără să le fi învățat?”. Dar Iisus le răspunse și zise: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui Care M-a trimis. Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va cunoaște din învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu de la Mine Însumi grăiesc.

Cel care vorbește de la sine însuși caută slava sa; iar Cel Care caută slava Celui Care L-a trimis, Acela este adevărat și nu este în El nedreptate. Oare nu Moisi v-a dat Legea? Și nimeni dintre voi nu ține Legea. Pentru ce căutați să Mă omorâți?”. Mulțimea răspunse și zise: „Ai demon! Cine caută să Te omoare?”. Iisus răspunse și le zise: „Am făcut o lucrare și toți vă minunați. Moisi v-a dat tăierea împrejur, — deși nu este de la Moisi, ci de la părinți, — și tăiați împrejur pe om sâmbăta. Dacă un om primește tăierea împrejur sâmbăta, pentru ca Legea lui Moisi să nu fie călcată, pe Mine de ce vă mâniați fiindcă am făcut sănătos, un om întreg în ziua sâmbetei? Nu judecați după înfățișare, ci judecați cu dreaptă judecată”. Deci, unii dintre Ierusalimiteni ziceau: „Nu este Acesta Cel pe care ei căutau să-L omoare? Și iată că El vorbește pe față și ei nu-I zic nimic! Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat că Acesta este Hristos? Noi, însă, Îl știm de unde este, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este”.

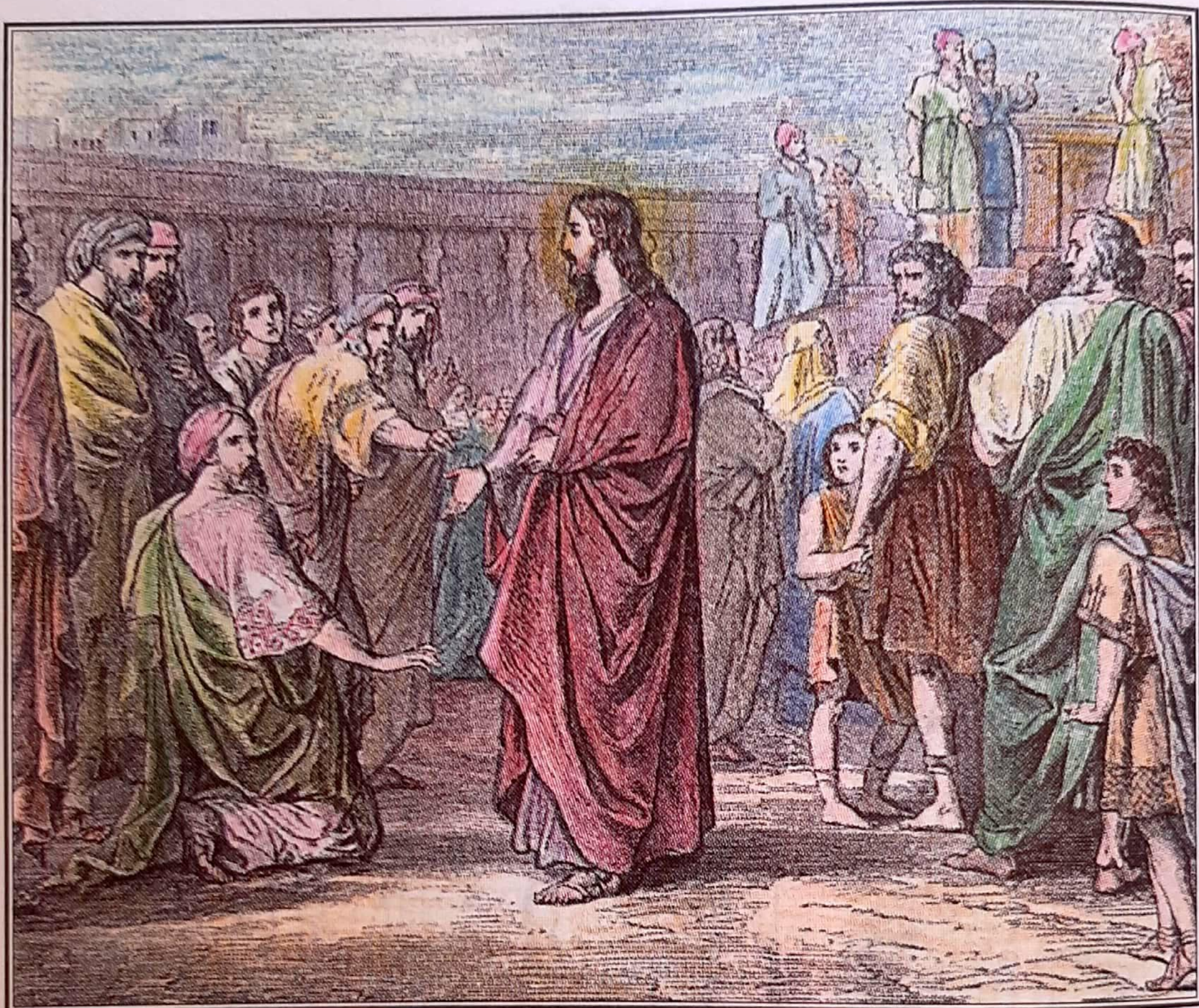
Atunci Iisus, care învăța în templu, strigă, zicând: „Și pe Mine Mă știți și știți de unde sunt! Și de la Mine însumi n-am venit, ci adevărat este Cel care M-a trimis, pe Care voi nu-L știți; Eu îl știu, pentru că de la El sunt și El M-a trimis”. Deci, ei căutau să-L prindă, dar nimeni nu a pus

Domnul Iisus Hristos în templu, discută cu arhierii și cărturarii despre misiunea Sa..

Iată-L deci în sinagogă cum începe-și Preoția,
Deschizând Scriptura veche și citind din Isaia:
„Duhul Domnului asupra-Mi a venit să stea din Cer,
Și prin miru-I Însuși Tatăl Meu M-a sfințit, fără să cer...

mâna pe El, pentru că nu venise încă ceasul Său. Și mulți din popor au crezut în El și ziceau: „Hristosul, când va veni, oare va face El semne mai mari decât face Acesta?”. Și fariseii auziră mulțimea șoptind despre El acestea. Și arhiereii și fariseii au trimis slujitori ca să-L prindă. Iisus însă

Mântuitorul Iisus Hristos, după ce a făcut minunea cu înmulțirea pâinilor și a peștilor, săturând cele cinci mii de bărbați afară de femei și de copii, discută aprins despre adevărata pâine care se pogoară din cer și dă viață veșnică lumii!

le zise: „Încă puțin timp mai sunt cu voi și merg la Cel Care M-a trimis. Mă veți căuta și nu Mă veți afla și unde voi fi Eu, voi nu puteți să veniți”. Deci iudeii au zis, între ei: „Unde Se va duce El, ca noi să nu-L putem

El trimisu-M-a să predic celor ce de azi pe mâine
N-au pe masa lor săracă trebuita vieții pâine;
Să mângâi pe cei ce-n lume au pe inimă zdrobirea,
Robilor să dau de veste că le vine dezrobirea;
Orbilor să dau vedere; pretutindeni să desfac
Lanțurile celor care stau în temnițe și zac,
Să vestesc la oameni anul prea-milostivirii Sfinte,
Cum și ziua judecării Milostivului Părinte...”.

găsi? Nu cumva vrea să se ducă la Iudeii împrăștiați printre Greci și să învețe pe Greci? Ce înseamnă cuvântul acesta, pe care l-a zis: Mă veți căuta și nu Mă veți găsi și unde sunt Eu, voi nu puteți veni?”.

IISUS HRISTOS VORBEȘTE LUMII DESPRE DUHUL SFÂNT

Iar în ziua cea din urmă, cea mare a sărbătorii, Iisus a stat în picioare și striga, zicând: „Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie, precum zice Scriptura, vor curge din pântecul lui”. Aceasta zicea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care cred într-Însul. Căci încă nu era peste ei dat Duhul Sfânt, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit. Deci, mulți din mulțime auzind cuvintele acestea ziceau: „Într-adevăr, Acesta este Proorocul”. Alții ziceau: „Acesta este Hristosul”. Iar alții ziceau: „Oare din Galileea are să vină Hristosul? Oare n-a spus Scriptura că Hristosul vine din sămânța lui David și din Betleem, cetatea unde era David?”. Și s-a iscat pentru El vrajbă în mulțime; iar unii dintre ei voiau să-L prindă, însă nici unul nu a pus mâinile pe El.

Deci, servitorii templului se înapoiară la mai marii preoților și la farisei și aceștia le ziseră: „Pentru ce nu L-ați adus?”. Servitorii răspunseră: „Niciodată un om n-a vorbit așa, cum vorbește omul Acesta”. Dar fariseii le răspunseră: „Nu cumva și voi ați fost amăgiți? A crezut într-Însul cineva dintre cei mari sau dintre farisei? Însă, poporul acesta, care nu cunoaște legea, este blestemat!”.

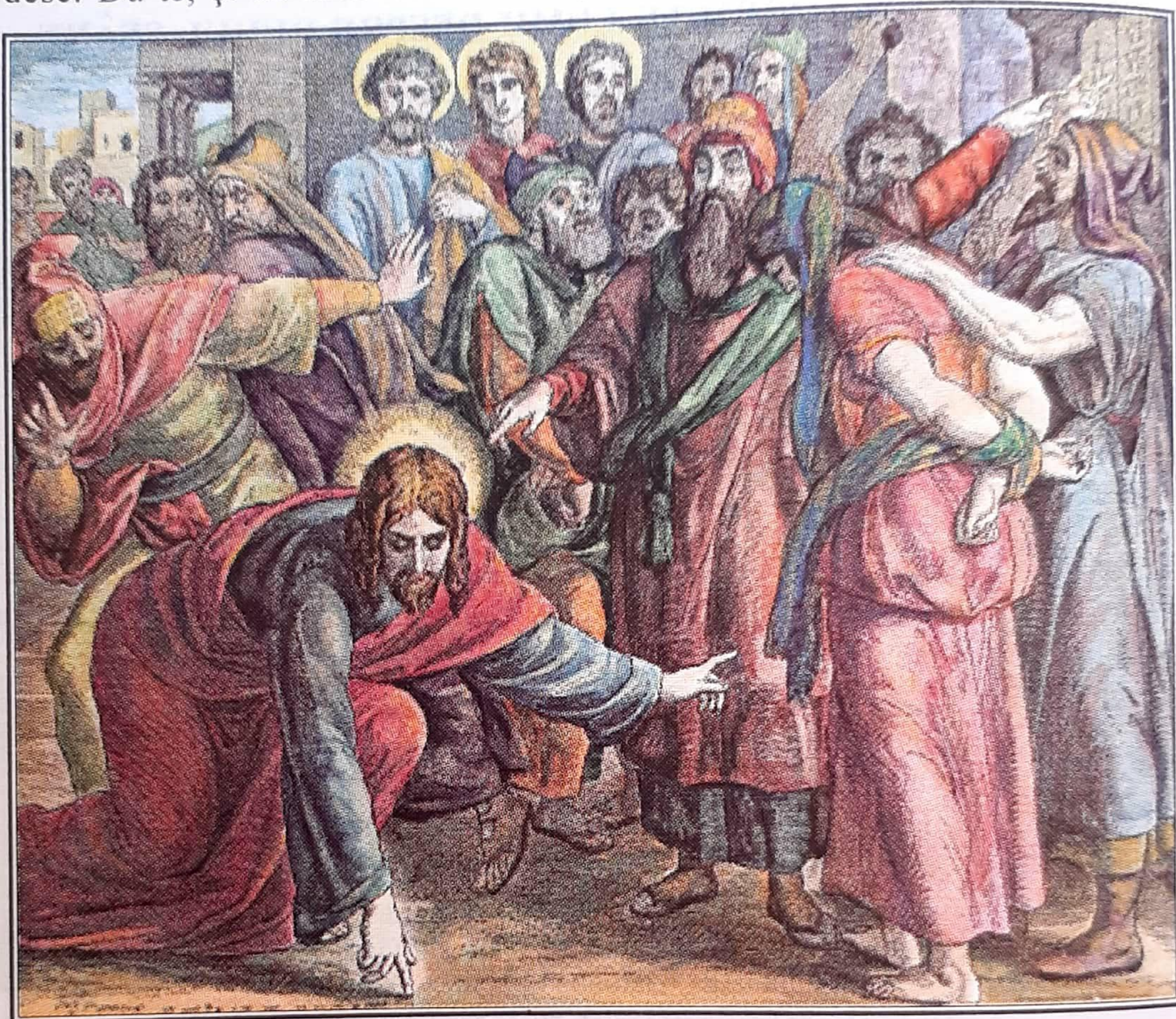
Nicodim, care venise la El noaptea și care era unul dintre ei, le zise: „Legea noastră oare osândește pe un om, dacă nu-l va fi ascultat mai întâi și să cunoască ce-a făcut?”. Ei răspunseră și-i ziseră: „Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc”. Și s-a dus fiecare la casa sa.

FEMEIA PRINSĂ ÎN ADULTER

Ioan 8, 1-11

Iisus s-a dus în muntele Măslinilor, dar a doua zi dis-de-dimineată a venit iarăși în templu și tot poporul venea la El și stând jos îi învăța. Atunci cărturarii și fariseii au adus la El o femeie, prinsă în adulter și punând-o în mijloc, grăiră către El: „Învățătorule, această femeie a fost prinsă făptuind adulter. Și Moisi în lege ne-a poruncit ca pe unele, asemenea ei, cu pietre să le omorâm. Deci Tu ce zici?”. Dar aceasta ei o ziceau, ca să-L ispitească și ca să poată să-L învinuiască. Iisus însă plecându-Se jos, scria cu degetul în țărână. Dar, cum ei, tot îl întrebau mereu, sculându-Se le zise: „Cel care este fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei!”. Și plecându-Se din nou jos, scria în țărână. Iar ei auzind și muștrați de cugetul lor, ieșeau unul după altul începând de la cei mai bătrâni până la cei mai de pe urmă și rămase singur Iisus și femeia stând

în mijloc. Iisus ridicându-Se și nevăzând pe nimeni în afară de femeie, îi zise: „Femeie, unde sunt cei care te-au pârat? Nimeni nu te-a osândit?”. Și ea zise: „Nimeni, Doamne”. Atunci Iisus îi zise: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și de acum să nu mai păcătuiești”.

Într-o zi, dis-de-dimineă, Iisus a venit în biserică și învăța poporul. Cărturarii și fariseii au adus la Dânsul pe o femeie prinsă când săvârșea păcatul preacurviei, cu scopul de a-L ispiti. Domnul nostru Iisus Hristos însă, salvează pe femeia păcătoasă prinsă de saducheii și condamnată la moarte. „Iertarea dovedește dragoste!”.

Orice om, fie el cel mai mare păcătos, se poate salva din moartea sufletească prin spovedanie adevărată și împlinirea canonului dat de Duhovnic.

IISUS, LUMINA LUMII

Ioan 8, 12-30

Și din nou le-a grăit Iisus, zicând: „Eu sunt Lumina lumii, cine-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. Atunci fariseii îi ziseră: „Tu mărturisești despre Tine însuși, mărturia Ta nu este adevărată”. Iisus răspunse și le zise: „Deși mărturisesc Eu despre Mine însumi, mărturia Mea este adevărată, pentru că Eu știu de unde am venit și unde Mă duc. Dar voi nu știți de unde vin Eu sau unde Mă duc. Voi

judecați după trup, Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Tatăl, care M-a trimis. Dar și în legea voastră este scris, că mărturia a doi oameni este adevărată. Eu sunt cel care dau mărturie pentru Mine însumi și mărturisește despre Mine Tatăl, care M-a trimis”. Deci îl ziceau: „Unde este Tatăl Tău?”. Iisus răspunse: „Nici pe Mine nu Mă știți, nici pe Tatăl Meu, căci, dacă M-ați ști pe Mine și pe Tatăl Meu ați ști”.

Și Iisus le-a zis iarăși: „Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni”. Deci ziceau Iudeii: „Se va omorî oare pe Sine Însuși, pentru că zice: unde Mă duc Eu voi nu puteți veni?”. Și Iisus le-a grăit: „Voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din această lume, Eu nu sunt din lumea aceasta. Pentru aceea v-am spus, că veți muri în păcatele voastre, căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”. De aceea îl ziceau: „Cine ești Tu?”. Iisus le-a zis: „Ceea ce v-am spus de la început”. Multe am de spus despre voi și de judecat. Dar Cel ce M-a trimis este adevărat și ceea ce am auzit de la El, aceea grăiesc Eu lumii”. Ei însă nu au înțeles că le vorbea despre Tatăl. Iisus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nimic nu fac de la Mine Însuși, ci precum M-a învățat Tatăl, acestea grăiesc. Și Cel care M-a trimis este cu Mine, Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna Eu fac cele plăcute Lui”. Mulți au crezut în El auzindu-L vorbind acestea.

Aceste cuvinte le-a grăit Iisus lângă vistierie, pe când învăța în templu și nimeni nu L-a prins, pentru că încă nu venise ceasul Lui.

NECREDINȚA IUDEILOR

Ioan 8, 31-59

Atunci Iisus a zis către Iudeii, care crezuseră într-Însul: „Dacă veți rămâne în cuvântul Meu sunteți cu adevărat ucenicii Mei, și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”. „Noi suntem din neamul lui Avraam”, răspunseră către El, „și niciodată n-am fost robi, cum zici Tu, dar: „veți fi liberi?”. Iisus le-a răspuns: „Adevărat, adevărat vă grăiesc: că oricine săvârșește păcatul este rob păcatului. Și robul nu rămâne în casă în veci, Fiul rămâne în veci. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi liberi cu adevărat. Știu că sunteți din neamul lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți, pentru că cuvântul Meu nu intră în inimile voastre. Eu spun ceea ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru”. Ei răspunseră și-I ziseră: „Tatăl nostru este Avraam”. Iisus le-a zis: „Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face lucrurile lui Avraam. Acum însă căutați să Mă omorâți, pe Mine, Omul care v-am vorbit adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta. Voi faceți lucrurile tatălui vostru”. Ei ziseră Lui: „Noi nu suntem născuți din desfrânare, un singur tată

avem, pe Dumnezeu". Iisus le-a zis: „Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci Eu din Dumnezeu am ieșit și am venit, căci n-am venit de la Mine însumi, ci Acela M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți să ascultați cuvântul Meu.

Voi aveți pe diavolul tată și plăcerile tatălui vostru vreți să faceți. Acela dintru început a fost ucigător de oameni și în adevăr nu a stat, pentru că în el nu este adevăr. Când spune minciuna, dintru ale sale spune, pentru că este mincinos și tată al minciunii. Dar Eu pentru că spun adevărul nu Mă credeți. Cine dintre voi Mă vădește de păcat? Iar dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cel ce este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Din pricina aceasta voi nu ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu". Iudeii răspunseră și-I ziseră: „Oare nu spunem noi bine că Tu ești samaritean și ai demon?". Iisus a răspuns: „Eu n-am demon, ci cinstesc pe Tatăl Meu și voi nu Mă cinstiți pe Mine. Dar Eu nu caut slava Mea. Este cine să o caute și să judece. Adevărat, adevărat vă spun, dacă va păzi cineva cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac". Dar Iudeii Îi ziseră: „Acum știm bine că ai demon. Avraam a murit și proorocii asemenea și Tu zici: dacă va păzi cineva cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac.

Oare Tu ești mai mare decât părintele nostru Avraam, care a murit? Și proorocii au murit. Drept cine Te socotești a fi? Iisus a răspuns: „Dacă Eu însumi Mă voi slăvi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este cel care Mă slăvește, despre care spuneți voi că este Dumnezeul vostru. Și nu L-ați cunoscut, iar Eu Îl cunosc. Și dacă aș spune că nu-L știu, aș fi asemenea vouă, un mincinos, dar Îl știu și păzesc cuvântul Lui. Avraam, părintele vostru a fost bucuros ca să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a veselit". Iudeii au zis către El: „N-ai încă cincizeci de ani și ai văzut pe Avraam?". Iisus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă grăiesc: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.

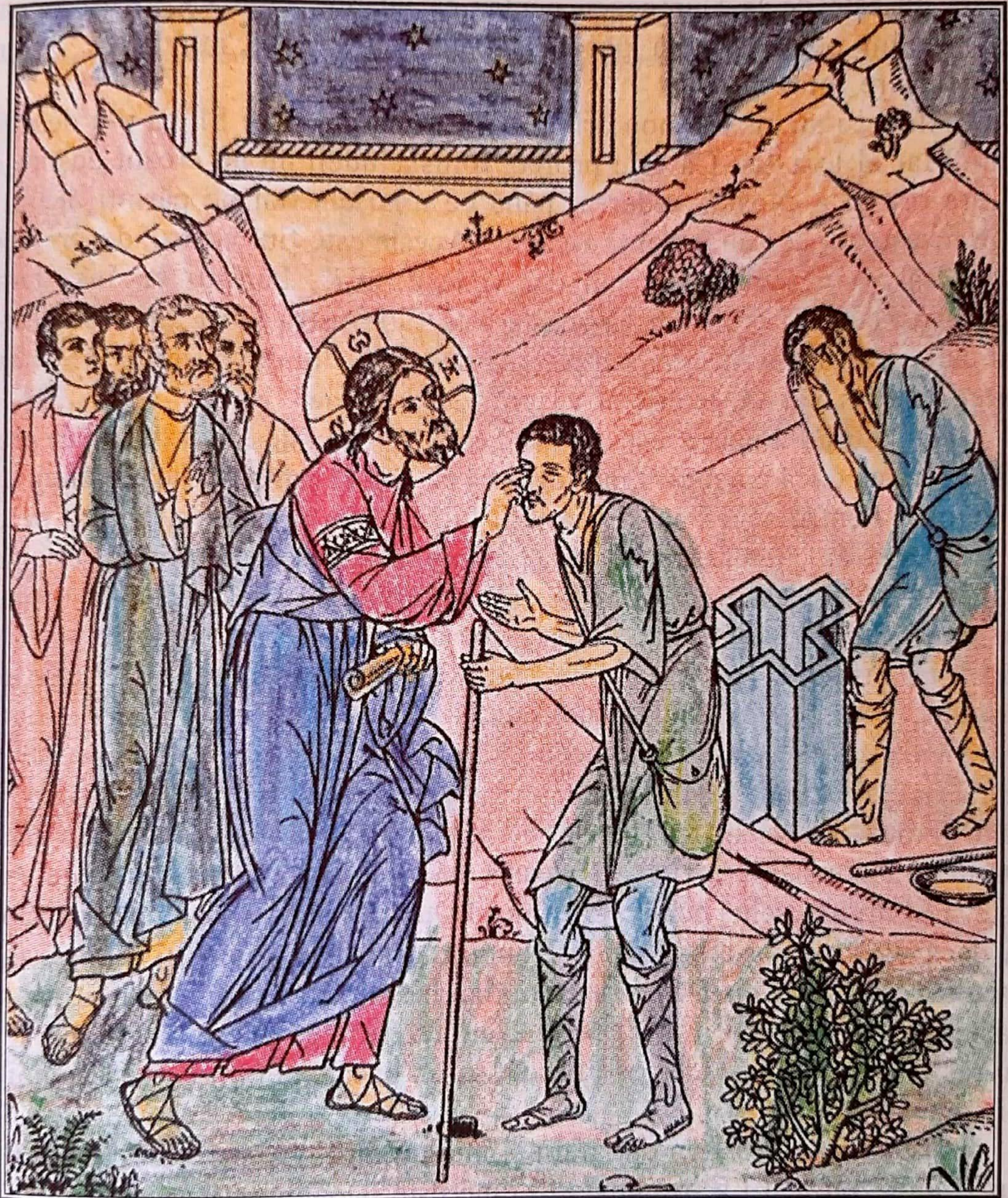
Atunci ei au luat pietre, ca să arunce în El. Dar Iisus s-a ascuns privirilor lor și trecând prin mijocul lor, a ieșit din templu și astfel S-a dus.

ORBUL DIN NAȘTERE

Ioan 9, 1-41

Și trecând Iisus, văzu un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat zicând: „Învățătorule, cine a păcătuیت, el sau părinții lui, de s-a născut orb?". Iisus a răspuns: „Nici el n-a păcătuیت, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu în el. Eu trebuie să fac lucrurile Celui care M-a trimis, până e ziuă; că vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Cât sunt în lume, Eu sunt lumina lumii". Acestea zicând a scuipat jos și a făcut tină cu scuipatul și a uns cu tina ochii orbului și i-a zis: „Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește trimis)". Deci, s-a dus și s-a spălat și a venit văzând.

Vecinii însă, și cei care îl văzuseră mai înainte că era orb, ziceau: „Oare nu-i acesta, cel care ședea și cerșea?”. Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu, ci seamănă cu el. El însă zicea: Eu sunt.

Mântuitorul vindecă pe orbul din naștere, fapt care a scandalizat mult pe farisei, Iisus muștrându-i aspru.

Deci îi ziceau: cum dar ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: „Un om care se numește Iisus a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului și te spală. Deci mergând și spălându-mă, am căpătat vederea”. Și i-au zis: „Unde este Acela?” – „Nu știu”, a zis el. Deci l-au dus la farisei pe cel care mai înainte fusese orb. Și era într-o zi

PĂSTORUL CEL BUN

Ioan 10, 1-21

„Adevărat, adevărat vă spun, cel care nu intră pe ușa în staulul oilor, ci sare pe oriunde, acela este fur și tâlhar: Iar cel care intră pe ușa păstor

În fiecare iarnă se făcea la Ierusalim o sărbătoare în amintirea zilei când s-a sfințit templul și atunci veneau mulți evrei, din toate țările. În mijlocul acelei îngrămădiri de lume și în fața evreilor adunați din cele patru colțuri ale lumii, Iisus a socotit că e locul cel mai potrivit să arate că El este Păstorul cel adevărat. Toată lumea este ca o turmă care trebuie păzită de un păstor. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile Sale; iar cel care nu este păstor adevărat, ci se gândește numai la simbrile, privește lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul le răpește și le împrășteie. „Eu sunt Păstorul cel Bun, cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine... Dar mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta... Ele vor asculta glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor”.

BLÂNDUL PĂSTOR

Odată L-am văzut trecând,
Cu turma pe Păstorul Blând;
Mergea cu dânsa la izvor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Pe-o oaie ce căzuse jos
A ridicat-o El duios,
Și-a dus-o-n brațe iubitor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Pe alta care la pământ
Zăcea cu piciorușul frânt,
El o lega mângâietor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

El le-a iubit cu dor nespus
Și viața pentru oi Și-a pus;
Și pentru mântuirea lor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

este oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă glasul lui și el își cheamă oile sale pe nume și le scoate afară. Și când le scoate afară, el merge înaintea lor și oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul, iar după străin nu merg, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor”.

Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă cuvintele Lui.

Deci, Iisus le-a zis din nou: „Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor. Toți câți au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, iar oile nu i-au ascultat. Eu sunt ușa, dacă va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decât să fure, să înjunghie și să piardă. Eu am venit pentru ca oile Mele viață să aibă și încă din belșug.

Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul își pune pentru oi; iar cel plătit și cel care nu este păstor și cel care nu e stăpânul oilor, vede lupul venind și lasă oile și fuge și lupul le răpește și le risipește. Iar cel plătit fuge, căci este plătit și nu-i pasă de oi. Eu sunt păstorul cel bun și-Mi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și viața Mi-o dau pentru oi. Și mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc și vor asculta glasul Meu și va fi o turmă și un păstor. Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu viața Mi-o pun, pentru ca iarăși să o iau. Nimeni n-o ia de la Mine, ci Eu însumi o dau. Putere am să o pun și putere am să o iau din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu”.

Iar mai târziu L-am întâlnit,
Cu spini era împodobit,
Într-o mulțime de popor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Când L-am văzut L-am întrebat:
Cine sunt cei ce Te-au scuipat?
Atunci a suspinat ușor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Și mi-a răspuns duios și lin:
Cei ce mi-au pus cununi de spini.
Sunt oile ce le-am fost lor
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Iar cei ce Mă batjocoresc
Și cei ce cruce-Mi pregătesc,
Sunt cei la care iubitor
Le-am fost Păstor, le-am fost Păstor.

Tăcu. Și ochii Lui senini,
De lacrimi limpezi erau plini;
Plângea de mila oilor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Și-atuncea oile-au venit,
Pe Cruce sus L-au răstignit;
Iar El plângea de mila lor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Deci iarăși s-a făcut dezbinare între Iudei pentru cuvintele acestea. Iar mulți dintre ei ziceau: „Are demon și este nebun, de ce-L ascultați?”. Alții ziceau: „Cuvintele acestea nu sunt ale unui demonizat. Cum poate un demon să deschidă ochii orbilor?”.

URA LUI IROD

Lc. 13, 31-33

În aceeași zi s-au apropiat de Iisus câțiva farisei zicându-I: „Du-te, pleacă de aici, că Irod vrea să Te omoare”. El le-a zis: „Duceți-vă și spuneți vulpii acesteia: Iată, Eu scot demoni și fac vindecări astăzi și mâine și a treia zi voi sfârși. Însă trebuie să merg astăzi, mâine și în ziua următoare pentru că nu este cu putință să piară un prooroc afară din Ierusalim”.

CUVÂNTAREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS LA SĂRBĂTOAREA SFINȚIRII TEMPLULUI

Ioan 10, 22-30

Și era atunci în Ierusalim sărbătoarea înnoirii templului și era iarnă. Iisus umbla prin templu, în pridvorul lui Solomon. Iudeii s-au strâns în cerc în jurul Lui și i-au zis: „Până când ai să ne ții sufletul în nedumerire? Dacă Tu ești Hristosul, spune-ne de-a dreptul”. Iisus le-a răspuns: „V-am spus și nu credeți. Lucrurile pe care Eu le fac în numele Tatălui Meu, acestea mărturisesc despre Mine. Totuși voi nu credeți, pentru că precum v-am spus nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu și Eu le cunosc pe ele și ele vin după Mine, și Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri în veac și nimeni nu le va răpi din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu poate să le răpească din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl Meu una suntem”.

URA IUDEILOR CONTRA LUI IISUS

Ioan 10, 31-39

Atunci Iudeii au luat din nou pietre ca să arunce asupra Lui. Drept răspuns Iisus le-a zis: „Multe lucruri bune v-am arătat vouă de la Tatăl Meu. Pentru care din aceste lucruri aruncați cu pietre asupra Mea?”. Iudeii I-au răspuns: „Nu aruncăm cu pietre ca să Te omorâm pentru lucru bun, ci pentru defăimare, și pentru că fiind om Te faci pe Tine însuși Dumnezeu”. Iisus le răspunse: „Oare nu este scris în legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei? Dacă legea a numit dumnezei, pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu și Scriptura nu poate fi desființată, despre Cel care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume – voi ziceți: Tu hulești, pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu? Dacă Eu nu fac lucrurile Tatălui Meu să

nu-Mi credeți Mie; iar dacă le fac, chiar dacă nu credeți Mie, credeți lucrurilor acestora, ca să cunoașteți și să credeți, că Tatăl este întru Mine

Infernalul întuneric al zavistiei demonice și răutății oamenilor, pururea a prigonit până la ucidere pe trimișii lui Dumnezeu, ba chiar și pe Fiul lui Dumnezeu. De la Naștere până la mormânt, răutatea lumii, robită de întunericul Satanei, a urmărit, prigonit și a lovit pe Dumnezeu-Cuvântul, Lumina lumii.

Mântuitorul vorbește evreilor că El este mai înainte de Avraam, venit de la Dumnezeu Tatăl, Fiul lui Dumnezeu... Că El este una cu Tatăl, dar ei nu-L ascultă pentru că nu fac parte din oile Lui... Atunci ei în loc de a se supune voinței Lui mântuitoare de suflete și a-L asculta, au luat pietre ca să-L ucidă (Ioan 8⁵⁸⁻⁵⁹; 10²⁴⁻³⁹). Neascultarea lor de învățătura Mântuitorului, i-a cufundat în întuneric și în infern. Așa s-a întâmplat și se întâmplă în toate vremile. Din aceștia răsar și pleiadele ereticilor, sectarilor, hulitorilor și profanatorilor celor Sfinte. Creștinilor! Să priveghem și să ne rugăm spre a nu cădea în ispite, că e plin pământul de lațurile Satanei.

PROFETUL DIN NAZARET

S-au spăimântat stăpânii lumii,
La glasul blândului Profet;
Și-un dușman văzură în Fiul,
Dulgherului din Nazaret.

El n-a venit să răzvrătească,
Nu vrea pieirea nimănui,
Descult, pe jos, colindă lumea,
Și mulți hulesc în urma Lui.

Și mulți cu pietre îl alungă,
Și râd de El ca de-un smintit!
Dar El zâmbește tuturoră,
Atotputernic și smerit.

El orbilor le dă lumină,
Și mușilor le dă cuvânt,
Pe cei infirmi îi întărește,
Pe morți îi scoală din mormânt.

și Eu întru Tatăl”. Deci din nou căutau Iudeii să-L prindă, dar El a scăpat din mâna lor.

PEDEAPSA IERUSALIMULUI Bolnavul de dropică

Lc. 13, 34-35; 14, 1-14

Și când a intrat El în casa uneia dintre căpeteniile fariseilor sâmbăta să mănânce, ei Îl pândeau. Și iată un om bolnav de dropică I se aduse înaintea. Și Iisus a zis către învățătorii de lege și către farisei: „Este oare îngăduit a tămădui sâmbăta?”. Ei însă au tăcut. Și punându-și mâna pe el, l-a vindecat și i-a dat drumul. Iar lor le-a zis: „Care dintre voi, dacă îi va cădea în fântână asinul sau boul nu-l va scoate îndată în ziua sâmbetei?”. Și n-au putut să-I răspundă la aceasta.

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, cum adună cloșca puii săi sub aripi și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa voastră pustie și adevărat grăiesc Eu vouă: „Nu Mă veți mai vedea până ce va veni vremea când veți zice: „Binecuvântat este cel care vine în numele Domnului”.

Îndemn la umilință și smerenie

Iisus luând însă seama cum cei poftiți își alegeau locurile cele dintâi, le-a spus o pildă, zicând: „Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te așeza la masă în locul cel dintâi, ca nu cumva să fie acolo chemat de dânsul altul mai cu vază decât tine, și ca, cel care te-a chemat pe tine și pe el, să nu vină să-ți zică: „Dă acestuia locul”. Atunci cu rușine începi a căuta locul cel din urmă ca să șezi. Ci, când vei fi chemat, mergi de te așează pe locul cel mai de la urmă, ca să-ți zică, când va veni cel care te-a chemat: „Prietene, mută-te mai sus”. Atunci vei avea cinste înaintea tutu-

El tuturor deopotrivă
Împarte Darul Lui ceresc
Și celor care cred într-însul,
Și celor ce-L batjocoresc.

Urască-L cei fără de lege,
Ce-l pasă Lui de ura lor,
El a venit s-aducă pacea,
Și înfrățirea tuturor.

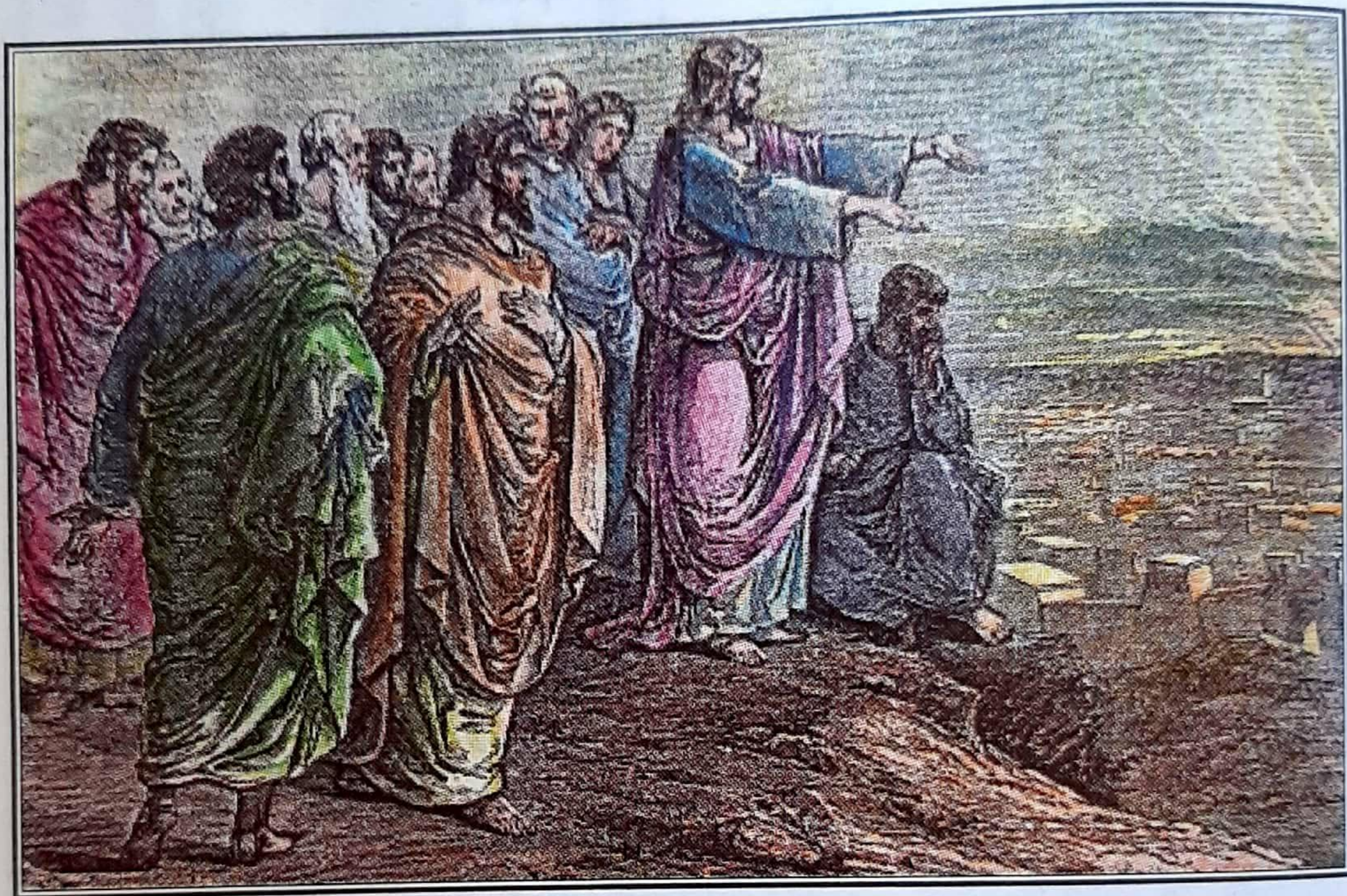
Din toată lumea asupriții
În jurul Lui ei au venit
Și vijeliile de patimi,
La glasul Lui au amorțit.

Fiți buni cu cei ce vă insultă
Iertați pe cei ce vă lovesc,
Iubiți pe cei ce-n contra voastră
Cu dușmănie se pornesc.

Iar voi ce-ați plâns în întuneric
Și nimeni nu v-a mângâiat,
Din lunga voastră adormire
Sculați, „Hristos a înviat!”

ror care stau la masă împreună cu tine. Căci oricine se înalță pe sine se va smeri și cel ce se smerește pe sine se va înalță”.

A zis și celui care-L chemase: „Când faci prânz sau cină, nu chema prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu

Mântuitorul S-a retras pe un munte, de unde deplânge soarta tristă a Ierusalimului, care n-a cunoscut vremea cercetării sale. „Vedeți acestea toate – a zis El – Amin grăiesc vouă, că nu va rămâne piatră pe piatră care să nu se risipească!”

cumva să te cheme și ei pe tine și să-ți iei răsplata prin aceasta. Ci, când faci ospăț mare, cheamă săracii, neputincioșii, șchiopii, și orbii și fericit vei fi, pentru că n-au cu ce să-ți răsplătească, – căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor”.

OSPĂȚUL CEL MARE

Lc. 14, 15-24

Auzind acestea, unul dintre cei care ședeau împreună cu El la masă, I-a zis: „Fericit de cel care se va ospăta în împărăția lui Dumnezeu!”. Dar El i-a zis: „Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți și în ceasul cinei, a trimis pe servitorul său să zică celor chemați: „Veniți, pentru că acum sunt gata toate”. Și-au început toți, unul după altul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis servitorului: „Mi-am cumpărat țarină și trebuie să mă duc s-o văd; iartă-mă, te rog. Și altul i-a zis: „Mi-am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă, te rog”. Și altul

i-a zis: „Femeie mi-am luat și din pricina aceasta nu pot veni”. Și servitorul acela înapoindu-se, a spus stăpânului său acestea.

Stăpânul casei atunci, mâniat, a zis servitorului său: „Ieși repede în piețele și în ulițele cetății și adu aici pe săraci și pe betegi și pe șchiopi și

Omul care a făcut cină mare, văzând că cei chemați la cină nu au venit, a trimis slugile pe la răspântiile cetății și a adunat pe toți: săracii, betegii, șchiopii și orbi aducându-i la ospăț, până s-a umplut casa! Această pildă are un tâlc deosebit, arătând chemarea neamurilor la Împărăția lui Dumnezeu.

orbi”. Și înapoindu-se servitorul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc”. Și a zis stăpânul către servitor: „Ieși pe drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre ca să se umple casa mea, căci vă spun, că nici unul din acei bărbați, care au fost chemați nu va gusta din cina mea”.

LEPĂDAREA DE SINE

Mt. 10, 37-39; Mrc. 9-40; Lc. 14, 25-35

Mergeau împreună cu Iisus mulțimi multe și întorcându-se Iisus le-a zis: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa și pe femeia sa și pe copiii săi și pe frații și surorile sale și chiar însăși viața sa, nu poate să fie ucenicul Meu. Și cel care nu-și poartă crucea sa și nu-Mi urmează, nu poate să fie ucenicul Meu.

Căci cine dintre voi vrând să zidească un turn, nu stă oare mai întâi să socotească cheltuiala, să vadă dacă are cu ce-l isprăvi? Ca nu cumva punându-i temelia și nefiind în stare să-l isprăvească, toți cei care-l vor vedea să înceapă a-l lua în râs, zicând: Omul acesta a început să zidească

și n-a putut isprăvi!... Sau care împărat, plecând să se bată în război cu alt împărat, nu stă mai întâi să se gândească, dacă poate cu zece mii de ostași să se împotrivească celui care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar dacă nu poate, încă departe fiind el, îi trimite solie și se roagă de pace.

Tot astfel oricine dintre voi, care nu se leapădă de toate avuțiile sale nu poate să-Mi fie ucenic. Sarea este bună, dar dacă și sarea își va fi pierdut puterea de a săra, cu ce și-o va recăpăta? Nu este de folos nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci se aruncă afară. Căci oricare va fi sărat cu foc, și orice jertfă va fi sărată cu sare. Cine are urechi de auzit, să audă”.

Domnul nostru Iisus Hristos, stând în mijlocul mulțimii adunate în jurul Său, le dă sfaturi folositoare vieții!

OAIA RĂTĂCITĂ. DRAHMA PIERDUTĂ

Mt. 18, 11-14; Lc. 15, 1-10

Iar vameșii toți și păcătoșii stăteau în jurul Lui ca să-L asculte. Și fariseii și cărturarii cârteau zicând: „Acesta primește la Sine pe păcătoși

PĂSTORUL CEL BUN

A venit demult, de sus,
Păstorul cel bun, Iisus,
Și prin lume a umblat,
Oii pierdute-a căutat.

Să le ducă la izvoară
Ca de sete să nu moară,
Ușa le-a deschis să iasă
La pășunea cea aleasă.

Dar oile n-ascultau,
Cu capul se repezeau,
Cu coarnele L-au împuns
Și în coastă L-au străpuns.

De-a curs apă și mult sânge,
Cerul a început a plânge,
Soarele s-a ntunecat,
Luna-n sânge s-a schimbat.

Nici nu vor mai rătăci,
Căci Domnul le va păzi
Și va fi în viitor
Doar o turmă și-un Păstor.

Acum El e dus din lume
Să afle la oi pășune,
Și poruncă a lăsat
Oilor ce-au pășunat.

Ca oile cele bune
Laolaltă să se-adune,
Lupul să nu le mănânce
Tâlharii să nu le strice.

Păstorul cel Blând și Bun
În ceruri e dus acum,
Dar peste puțină vreme
Vine iară să le cheme.

Să le ducă-ntr-o grădină
Unde vor avea odihnă,
Acolo-n pace vor fi,
Mai mult n-or mai flămânzi.

și mănâncă cu ei”. Dar El le-a spus această pildă: „Care dintre voi este omul, care să aibă o sută de oi și dacă pierde una dintre ele, nu lasă pe cele nouă zeci și nouă în câmp și se duce după cea răătăcită, până când o va găsi? Și găsind-o, cu bucurie o pune pe umerii săi și când sosește acasă, cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: „Bucurați-vă împreună cu mine că am găsit oaia care se pierduse”. Vă spun, că tot astfel va fi bucurie în cer, pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință.

Sau care femeie, care are zece drahme, dacă pierde o drahmă nu aprinde lumina și mătură casa și caută cu băgare de seamă până o găsește? Și când o găsește, își cheamă prietenele și vecinele, zicând: „Bucurați-vă împreună cu mine că am găsit drahma pe care o pierdusem”. Tot astfel, vă spun, se face bucurie înaintea Îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăiește”.

FIUL RISIPITOR

Lc. 15, 11-32

Și apoi a zis: „Un om avea doi fii. Și cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere”. Și tatăl le-a împărțit averea.

Și nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, se duse într-o țară depărtată și acolo și-a risipit toată averea sa, trăind în desfrânare. După ce a cheltuit el tot, s-a făcut foamete mare în acea țară, și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s-a lipit de unul din locuitorii acelei țări care l-a trimis la țarinele sale ca să păzească porcii. El dorea să-și astâmpere foamea din roșcovele pe care le mâncau porcii și nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine a zis: „Câți servitori ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Mă voi scula și voi merge la tatăl meu și-i voi zice: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic a fi numit fiul tău; fă-mă ca pe unul dintre servitorii tăi”. Sculându-se el, veni la tatăl său. Și pe când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și alergând s-a aplecat pe grumaz și l-a sărutat. Iar fiul i-a zis: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a fi numit fiul tău”. Și a zis tatăl către servitorii săi: „Aduceți degrabă haina picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l și, mâncând, să ne veselim. Pentru că acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”. Și au început să se veselească.

Fiul cel mare însă era la câmp și întorcându-se, când s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri, și chemând pe unul din servitori, l-a întrebat: „Ce sunt acestea?”. Dar servitorul i-a zis: „Fratele tău a venit și tatăl tău înjunghie vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos”. El însă s-a

mâniat și nu voia să intre; dar tatăl său a ieșit și l-a rugat să intre în casă. Iar el răspunzând, i-a zis tatălui său: „Iată, sunt atâția ani de când îți slujesc și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat un ied măcar, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Și când a venit acest fiu al tău, acesta care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, pentru el ai înjunghiat vițelul cel îngrășat”. Dar tatăl i-a zis: „Fiule, tu, în toată vremea ești

Fiul risipitor, păzind porcii boierului și fiind lipsit de cele necesare vieții, se gândește să se întoarcă la tatăl său!

ÎNTOARCE-TE, FIU RĂTĂCIT

Întoarce-te, fiu rătăcit,
Te-așteaptă Tatăl tău,
Odihnă nu e de găsit
Decât în sânul Său.

Vino acum, grăbește, vin
Nu-i timpul să-ntârzii,
Să nu rămâi pe veci străin
Și făr-de-căpătâi.

Vino așa cum te găsești
Lipsit și zdrențuros,
Veșmântul cel mai bun primești
Din mâna lui Hristos.

Întoarce-te, fiu rătăcit,
La Tatăl tău din cer,
Destul de când ai pribegit
Înstrăinat de El.

Întoarce-te, fiu rătăcit,
Ascultă-I blândul glas,
Căci Tatăl tău va-njunghia
Vițelul cel mai gras.

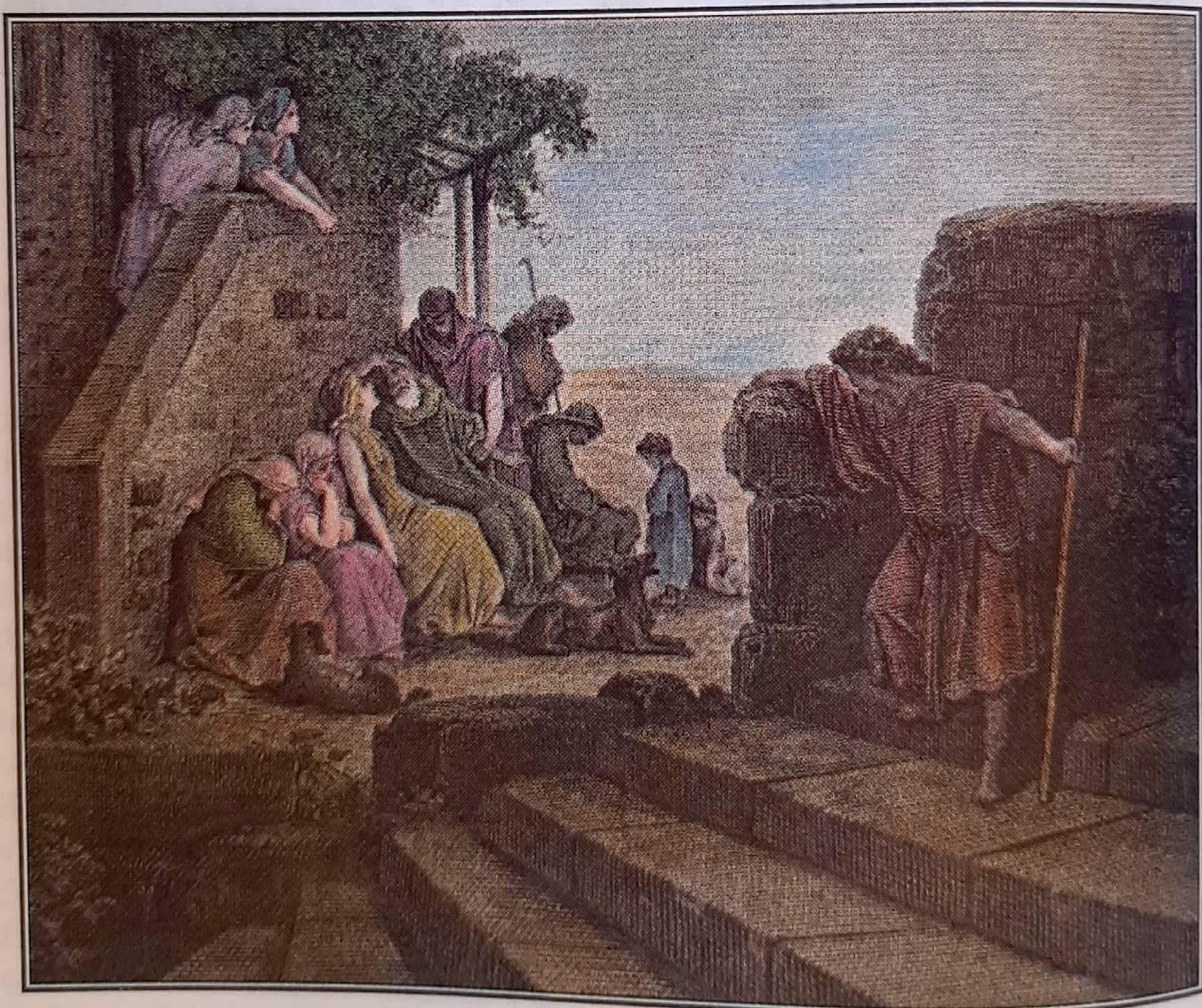
cu mine și toate ale mele, sunt ale tale. Însă trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”.

ICONOMUL NECINSTIT

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni

Lc. 16, 1-15

Și zicea și către ucenicii Săi: „Era un om bogat, care avea un iconom; și acesta i-a fost pârât că-i risipește averea. Și chemându-l i-a zis: „Ce este aceasta ce aud eu despre tine? Dă socoteală de iconomatul tău, căci nu mai poți fi iconom”. Iar iconomul și-a zis în sine: „Ce voi face,

Fiul risipitor părăsește turma porcilor și pe stăpânul lor, și pleacă spre casa părintească pentru că stăpânul îmi ia iconomatul? Să sap nu pot, să cerșesc mi-e rușine. Știu ce voi face, pentru ca atunci când voi fi scos de la iconomat, să mă primească ei în casele lor”.

Și chemând la sine câte unul, pe fiecare din datornicii stăpânului său, i-a zis celui dintâi: „Cât ești dator stăpânului meu?”. Iar acela a zis: „O

sută de măsuri de untdelemn”. Iconomul i-a zis: „Ia-ți zapisul, așază-te și scrie repede cincizeci”. Și după aceea a zis altuia: „Dar tu cât datorezi?”. Și el a zis: „O sută de măsuri de grâu”. Și el i-a zis: „Ia-ți zapisul și scrie optzeci”.

Fiul risipitor venindu-și în sine, a părăsit slujba tiranului stăpân, și a venit la tatăl său, cerându-și iertare... În această pildă se vede clar milostivirea lui Dumnezeu față de omenirea păcătoasă care se întoarce la El cu părere de rău pentru păcatele făcute. El o primește cu dragostea Sa nemărginită în Împărăția Sa.

Brațele părintești grăbește a le deschide mie, că în păcate am cheltuit toată viața mea. Spre bogăția cea neîmpuținată a îndurărilor Tale privind, Mântuitorule, nu trece cu vederea inima mea cea sărăcită acum, căci către Tine cu umilință strig: „Greșit-am Ție, mântuiește-mă!”

Și stăpânul l-a lăudat pe iconomul nedrept, că a lucrat cu chibzuință, pentru că fiii acestui veac sunt mai chibzuiți față de semenii lor decât fiii luminii. Și Eu vă spun: Voi înșivă faceți-vă prieteni din bogăția nedreptății, pentru ca atunci când veți fi lipsiți, să vă primească ei în corturile veșnice. Cel care este credincios în puțin și în multe e credincios; iar cel care e nedrept în puțin este nedrept și în mult. Deci dar, dacă n-ați fost credincioși în bogăția nedreaptă, cine vă va încredința pe cea adevărată? Și dacă n-ați fost credincioși în ceea ce este al altuia, cine vă va da ceea ce-i al vostru?

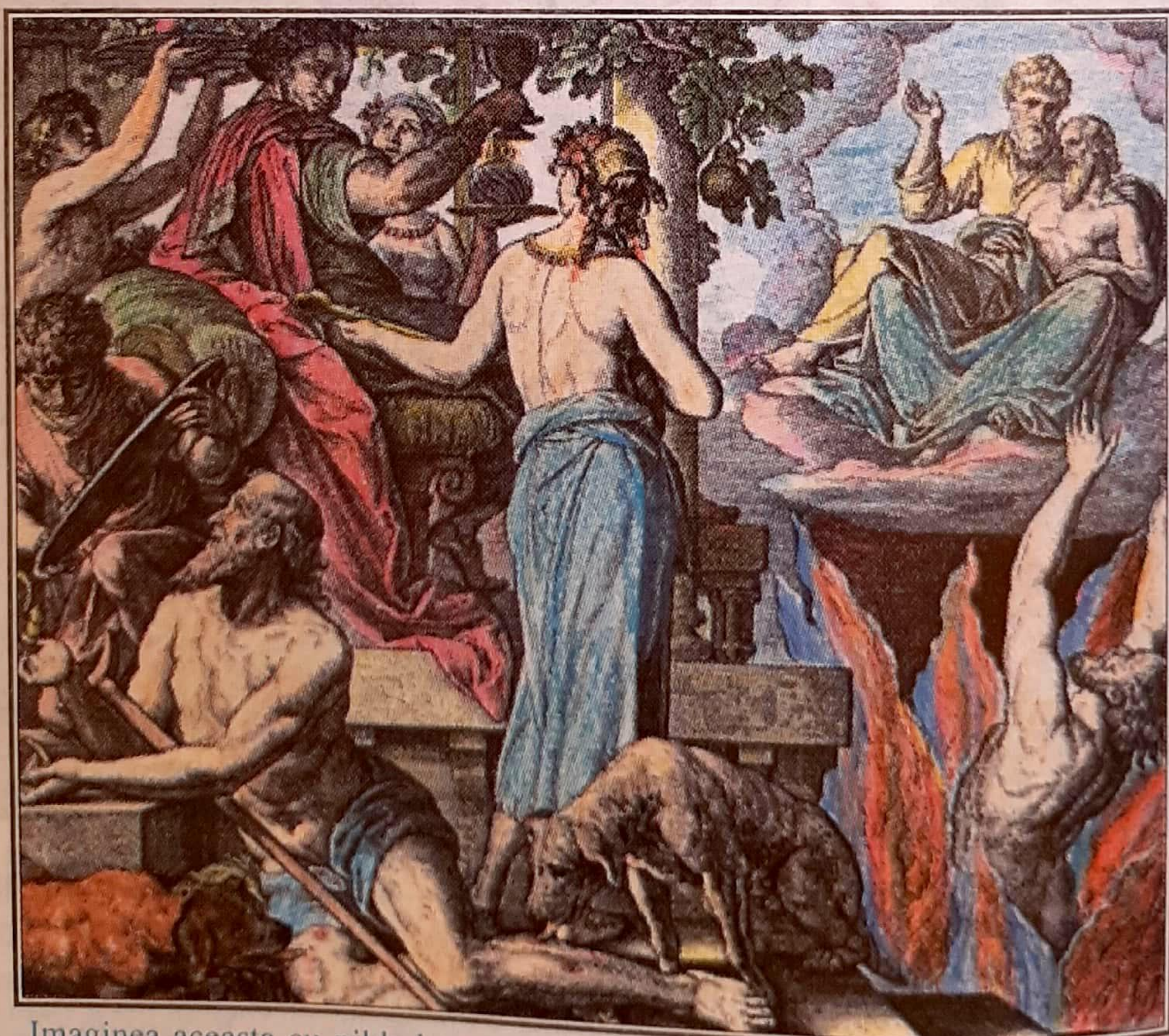
Nici un servitor nu poate sluji la doi stăpâni, căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt sau se va lipi de unul și pe celălalt îl va nesocoti. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”.

Și fariseii, care erau iubitori de argint auzeau toate acestea și-L luau în bătaie de joc. El le-a zis: „Voi sunteți cei care vă arătați drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre, pentru că ceea ce este înalt înaintea oamenilor, urâciune este înaintea lui Dumnezeu”.

BOGATUL ȘI SĂRACUL LAZĂR

Lc. 16, 19-31

Un om oarecare era bogat și se îmbrăca în porfiră și în vison veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Era și un oarecare sărac,

Imaginea aceasta cu pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr înainte și după moarte, ne înfățișează aidoma înaintea ochilor Sufletelor noastre, starea celor ce se desfă-

Luați aminte de voi înșivă. Dacă-ți va greși fratele tău, ceartă-l, și dacă se va pocăi, iartă-l. Și chiar dacă-ți va greși de șapte ori pe zi și se va întoarce la tine de șapte ori, zicând: „Mă căiesc”, iartă-l. Și dacă-ți va greși ție fratele tău, mergi, ceartă-l numai între tine și el; dacă va asculta de tine, ai câștigat pe fratele tău. Iar dacă nu va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca prin gura a doi sau trei martori să fie sprijinit orice cuvânt. Și dacă nu va asculta de ei, spune-l Bisericii și dacă nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și ca un vameș”.

Și apostolii au zis Domnului: „Sporește-ne credința!”. Iar Domnul a zis: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare și v-ar asculta. Și cine dintre voi având un servitor la arat sau la păscut vitele, îi va zice când se va întoarce de la câmp: Treci degrabă și așază-te la masă? Nu-i va zice oare: Pregătește-mi ceva ca să cinez și, încingându-te, slujește-mi până voi mânca și voi bea și după aceea mănâncă și bea și tu? Nu cumva are să mulțumească servitorului pentru că a făcut ce i s-a poruncit? Socotesc că nu! Așa și voi când veți fi făcut toate cele poruncite vouă, ziceți: slugi netrebnice suntem, pentru că ceea ce eram dator să facem am făcut!

Pentru aceasta vă spun: „Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea. Și când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru, Care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru, Care este în ceruri, nu vă va ierta greșelile voastre.

Iarăși adevărul vă spun: Dacă doi dintre voi se vor uni pe pământ, pentru un lucru pe care îl vor cere, va fi dat lor de la Tatăl Meu, Care este în ceruri. Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.

Adevărat vă spun: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer. Pentru că Fiul Omului a venit ca să mântuiască pe cel ce s-a pierdut”.

Iar când s-au apropiat zilele înălțării Sale din lume, El S-a hotărât să meargă la Ierusalim.

CREDINȚA

O putere nevăzută, ce mă-nalță pân-la stele
Și ridică a mea făptură, până dincolo de ele;
E Credința cea slăvită, ce preface a lumii tină,
Har și dar, tărie sfântă, ce-i Lumină din Lumină.

Ca să spui ce e Credința sau s-o vezi în al său rost,
Este ca și cum voința ai spune că nici n-a fost.
Și credința și voința nu se văd și n-au contur
De aceea și știința le-a privit... cam prin prejur.

IISUS HRISTOS PĂRĂSEȘTE GALILEEA CEI ZECE LEPROȘI

Mt. 19, 1-2; Mrc. 10, 1; Lc. 17, 11-19

După ce a sfârșit Iisus cuvintele acestea a plecat din Galileea și a venit în hotarele Iudeei de dincolo de Iordan. Și au mers după El mulțimi numeroase și i-a vindecat acolo.

Și pe când mergea El la Ierusalim și trecea prin Samaria și Galileea, intrând într-un sat, I-au ieșit înaintea zece bărbați leproși, care au stat departe. Ei și-au ridicat glasul zicând: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi”. Și văzându-i Iisus, le-a zis: „Duceți-vă de vă arătați preoților”.

Când Iisus veni în lume și văzu a ei dureri,
Spuse răului pe nume, răscolind a lumii zări:
„De la voi și pân-la stele, voi vedeți Cer și Pământ!
Dar tăria prinsă-n ele, e Voință din Cel Sfânt.

De aceea Universul, cu pământ, cu sori, cu stele
Nu este decât reversul forțelor, zidite-n ele...”
De aceea tu, făptură, plăsmuită din pământ
În tine e o frântură, din Puterea Celui Sfânt.

Tu ai fost trimis în lume ca să spui al Său Cuvânt
Și prin fapte să poți spune: Tată-mi este Duhul Sfânt.
Duhul Sfânt este Lumina ce în suflet scânteiază,
Și-ți arată totdeauna că prin tine luminează.

Toate faptele de bine, tot ce-n lume a rodit
Sunt lumini a unor nume, ce pe oameni i-au iubit.
Ei făcut-au să răsară: milă, pace, pe pământ;
Soare sfânt de primăvară și Lumină prin Cuvânt.

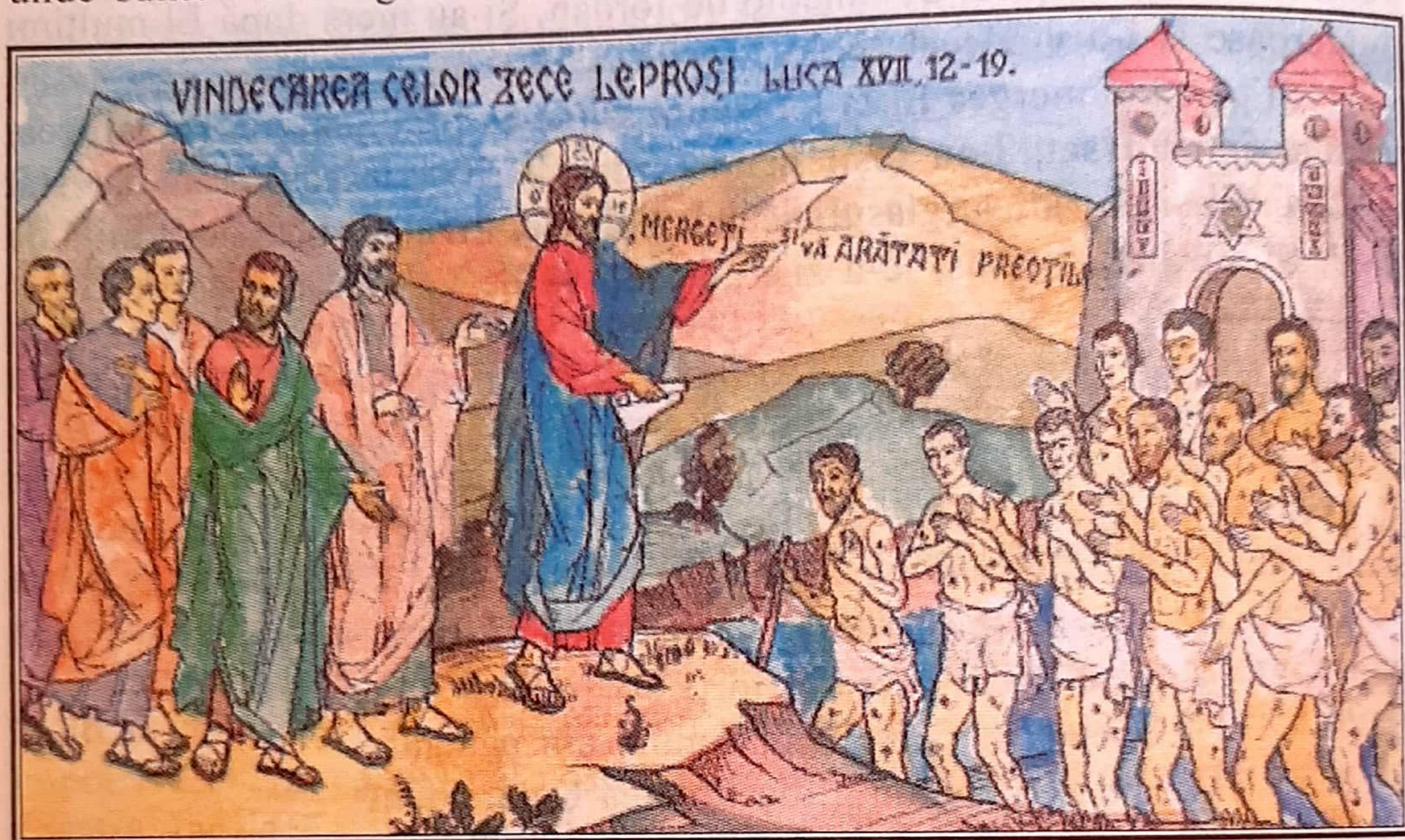
Iată cum, Credința-nseamnă dor de bine și dreptate,
Bucurii, care-ncunună și-un gând sfânt de libertate...
Dar, ca ele să răsară și să umple acest pământ,
E nevoie ca să-apară o Putere din Cel Sfânt.

Și ca tu să ai Credință, ce-i Putere din Cel Sfânt,
E nevoie ca în viață să fii Cer și nu Pământ.
Cer, înseamnă că în tine locuiește Duhul Sfânt,
Ce te-ndeamnă tot spre bine și-ți insuflă-un sfânt avânt.

Iar, dacă pământu-n tine ține loc de Duhul Sfânt,
Tu vei șterge-al vieții bine și vei rămâne pământ!

Și pe când mergeau ei, s-au curățit. Iar unul dintre ei văzând că s-a vindecat, s-a întors slăvind cu glas mare pe Dumnezeu. El a căzut la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean.

Iar Iisus, răspunzând a zis: „Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât

Intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși, cerându-I să-i miluiască, iar Iisus i-a trimis să se arate preoților, și mergând pe drum spre preoți, au văzut că s-au vindecat.

numai acesta care este de alt neam?”. Și i-a zis: „Scoală-te și du-te, credința ta te-a mântuit”.

Și sculându-se de acolo, Iisus a venit în ținutul Iudeei, de partea cealaltă a Iordanului. Mulțimile s-au adunat iarăși la El. După cum Îi era obiceiul, le învăța.

A DOUA VENIRE

Lc. 17, 20-37

Iisus fiind întrebat de către farisei, când va veni împărăția lui Dumnezeu, El le-a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip văzut; și nici nu vor zice: „Iat-o aici sau iat-o acolo, că iată împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”. Și a zis către ucenici: „Vor veni zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului Omului și n-o veți vedea. Și vă vor zice: Iată este acolo, iată aici, să nu vă duceți, nici să nu vă luați după ei, nici să-i urmați. Că precum fulgerul fulgerând dintr-o parte de sub cer luminează până la cealaltă parte de sub cer, tot așa Fiul Omului va fi în ziua Lui. Dar mai întâi trebuie ca El să pătimească multe și să fie lepădat de neamul

acesta. Și precum a fost în zilele lui Noe, astfel va fi și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când Noe a intrat în corabie și a venit potopul și i-a pierdut pe toți. Tot astfel a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau, iar în

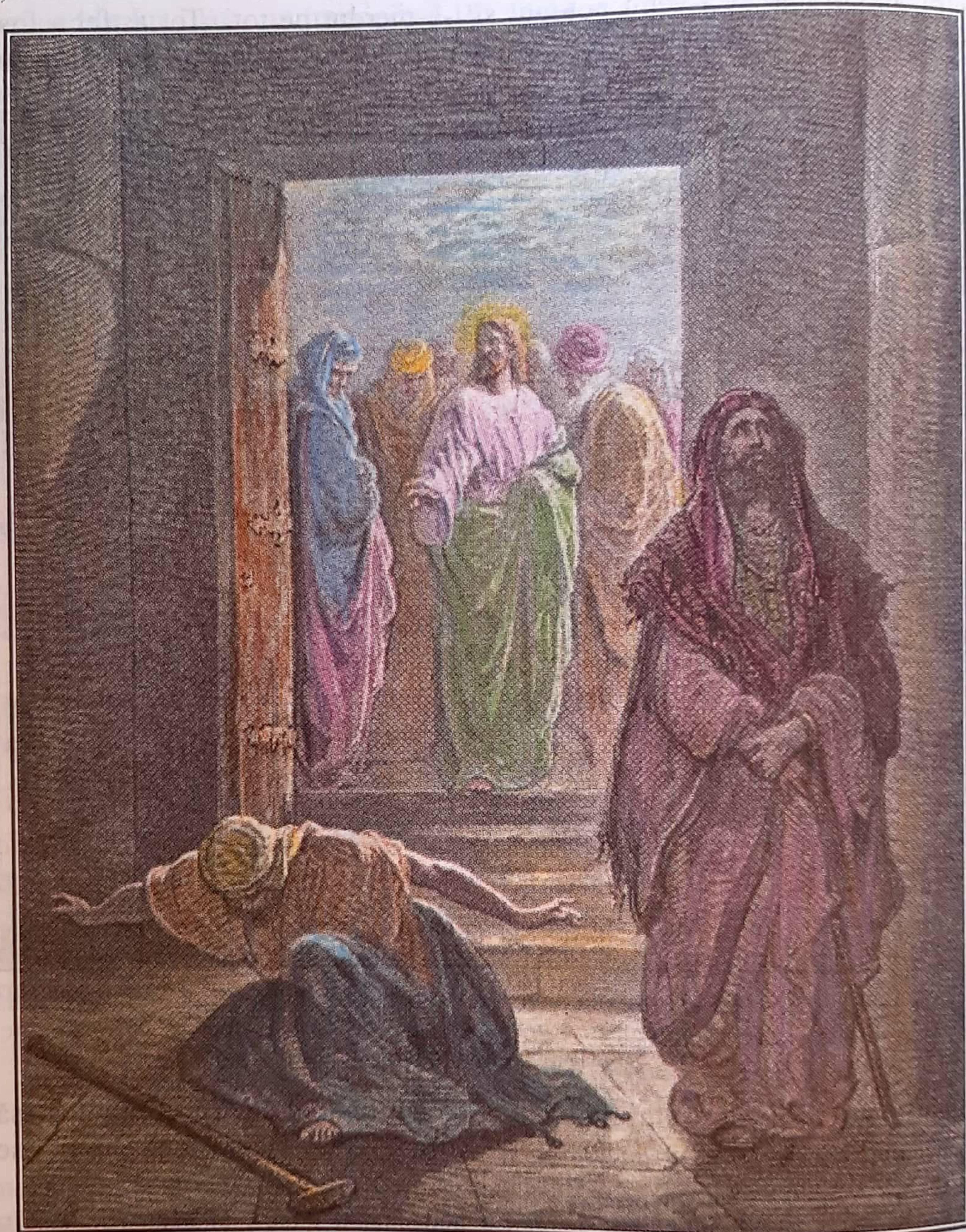

Numai unul, din cei zece bărbați vindecați, s-a întors ca să-I mulțumească lui Iisus și acela era de alt neam. „Recunoștința este o îndatorire către cel ce ți-a făcut un bine”, ea este temelul dragostei omenești.

ziua în care a ieșit Lot din Sodoma, a plouat din cer cu foc și cu pucioasă și i-a pierdut pe toți. În același chip va fi în ziua în care Fiul Omului se va arăta.

În ziua aceea cel care va fi pe acoperișul casei, și lucrurile lui în casă, să nu se coboare să le ia și cel care va fi în câmp asemenea să nu se întoarcă înapoi acasă. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot. Oricine va căuta să-și mântuiască sufletul său, îl va pierde și cine-l va pierde, îl va afla viu. Vă spun: În noaptea aceea, de vor fi doi în acelaș pat, unul se va lua, iar altul va fi lăsat, de vor măcina două împreună: Una se va lua și alta se va lăsa; de vor fi doi în câmp: Unul va fi luat și altul va fi lăsat”.

Și ucenicii răspunzând I-au zis: „Unde, Doamne?” Iar El le zise: „Unde va fi stârvul, acolo se vor aduna și vulturii”.

Iisus, știind că nimic nu aruncă pe om în greșeli mari decât mândria, a spus această pildă ca să nu alunecăm în acest păcat primejdios. Fariseul, care s-a rugat cu îngâmfare, s-a păgubit și de bunătățile pe care le făcuse; iar vameșul, rugându-se fierbinte cu umilință, a câștigat ceea ce nu avea.

Să fugim de vorba cea înaltă a fariseului și să ne învățăm înălțimea graiurilor smerite ale vameșului, strigând cu pocăință: Mântuitorule al lumii, milostivește-Te spre noi robii Tăi!

JUDECĂTORUL ȘI VĂDUVA

Lc. 18, 1-8

Apoi le-a spus o pildă, cum trebuie să se roage în toată vremea și să nu deznădăjduiască, zicând: „Într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. Dar în cetatea aceea era și o văduvă, care venea la el, zicând: „Scapă-mă de pârâșul meu”. Și multă vreme nu a vrut; dar după aceea și-a zis în sine: „Deși nu mă tem de Dumnezeu și de oameni nu mă rușinez, dar pentru că-mi face supărare văduva aceasta, îi voi face dreptate, ca să nu vină mereu să mă necăjească”. Apoi a zis Domnul: „Auziți ce zice judecătorul nedrept?” Dar Dumnezeu oare nu va face dreptate aleșilor Săi, care strigă zi și noapte către El și oare va întârzia pentru ei? Vă spun, că le va face dreptate grabnic. Dar când Fiul Omului va veni, oare va mai afla El credință pe pământ?”

FARISEUL ȘI VAMEȘUL

Lc. 18, 9-14

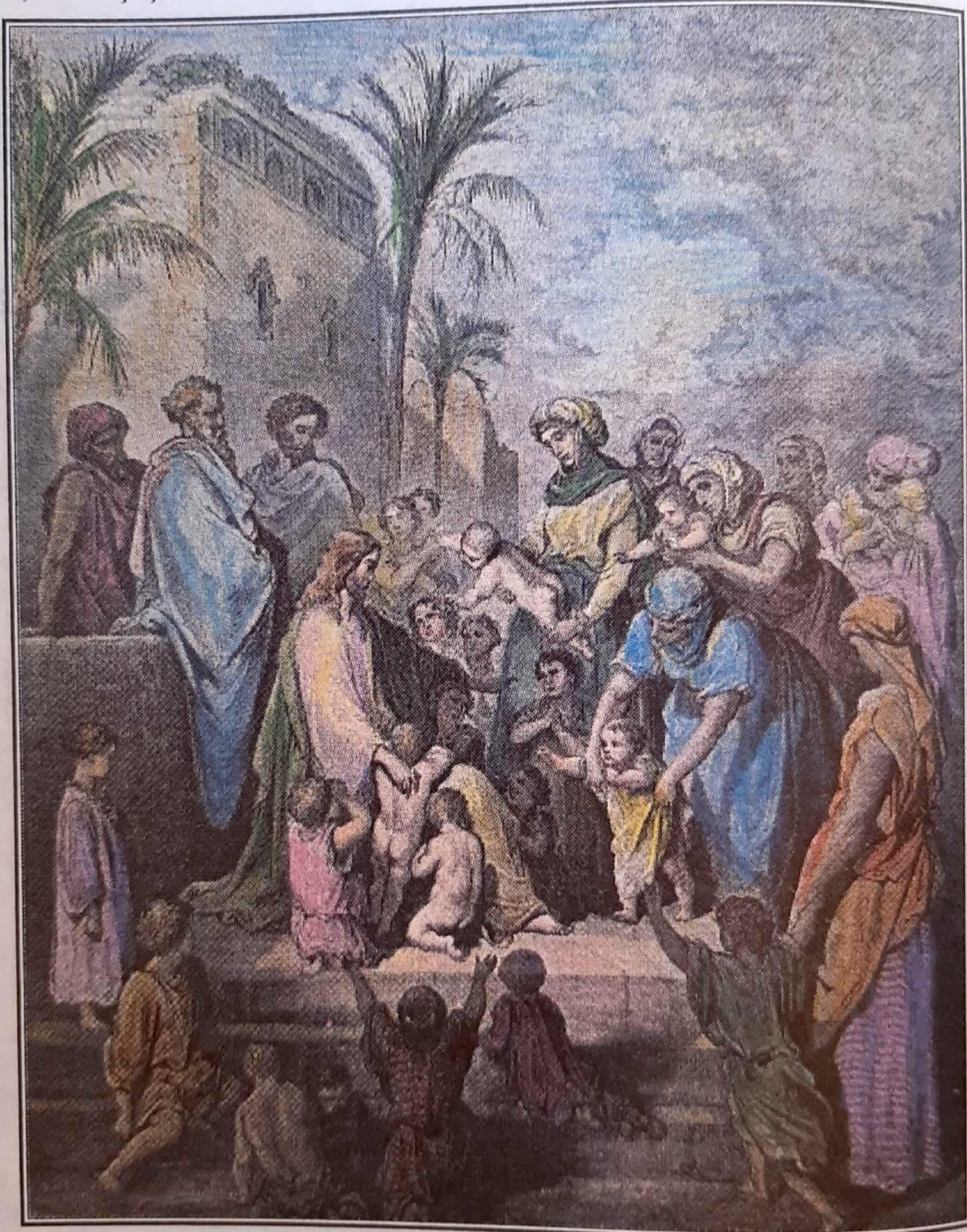
Apoi a spus și pilda aceasta unora, care se credeau că sunt drepti și disprețuiau pe alții. „Doi oameni s-au suit în templu să se roage: Unul fariseu și celălalt vameș. Fariseul stătea drept și se ruga în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, desfrânați sau chiar ca acest vameș; postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig”. Iar vameșul stând departe, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosul”. Vă spun, acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela, pentru că oricine care se înalță pe sine, se va smeri, iar cel care se smerește pe sine, se va înălța”.

CĂSĂTORIA, DIVORTUL ȘI ÎNFRÂNAREA

Mt. 19, 3-12; Mrc. 10, 2-12; Lc. 16, 18

Și Iisus îi învăța, precum avea El obiceiul. Fariseii au venit la El, ispitindu-L și zicând: „Se cuvine ca omul să-și lase femeia pentru o pricină oarecare?” Iar El răspunzând, le-a zis: „Ce v-a rânduit Moise? N-ați citit că Cel care i-a făcut de la început, bărbat și femeie i-a făcut?” Și a zis: „Pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ceea ce Dumnezeu unește, omul să nu despartă”. Ei însă I-au zis: „De ce dar Moise a poruncit să se dea femeii carte de despărțire și s-o lase?” Iisus le-a zis: „Din pricina învârtosării inimii voastre, Moise v-a dat voie să vă lăsați femeile voastre, dar din început n-a fost așa, și Eu vă spun: „Oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de vina desfrânării și se va însura cu alta, săvârșește adulter; și cel care se însoară cu cea lăsată,

săvârșește adulter. Și dacă femeia lăsându-și bărbatul ei se va mărita cu altul, săvârșește adulter”.

Față de copii, Iisus a arătat o deosebită dragoste. Într-o zi, pe când niște prunci erau aduși la El, să-i binecuvinteze, punând mâinile deasupra lor, El a zis: „Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a lor este împărăția cerurilor”. Și puse mâinile pe ei și apoi plecă mai departe.

Iisus iubea mult copiii și-i binecuvânta, punând mâinile pe creștetul lor, oriunde îi întâlnea în calea Lui. Atâta îi erau de dragi, încât s-a mâhnit mult, când a văzut într-o zi că ucenicii, ca să-L scutească de osteneală, țineau pe copii departe de învățătorul lor, socotind că sunt prea cruzi, ca să se folosească de întâlnirea cu Mântuitorul.

Primind pe copii la sine cu atâta dragoste, Iisus a voit să arate și aici că Noul Testament se deosebește de cel vechi.

Cum sunt copiii, așa va fi mine neamul întreg și țara care se bizuie pe ei.

Atunci ucenicii I-au zis: „Dacă astfel este starea omului față de femeie, nu este de folos să se însoare”. Iar El le-a zis: „Nu toți pricep cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. Că sunt fameni care s-au născut așa din pântecul maicii lor și sunt fameni, care sunt făcuți de oameni fameni, și sunt fameni care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor. Cine poate înțelege, să înțeleagă”.

IISUS BINECUVINTEAZĂ COPIII

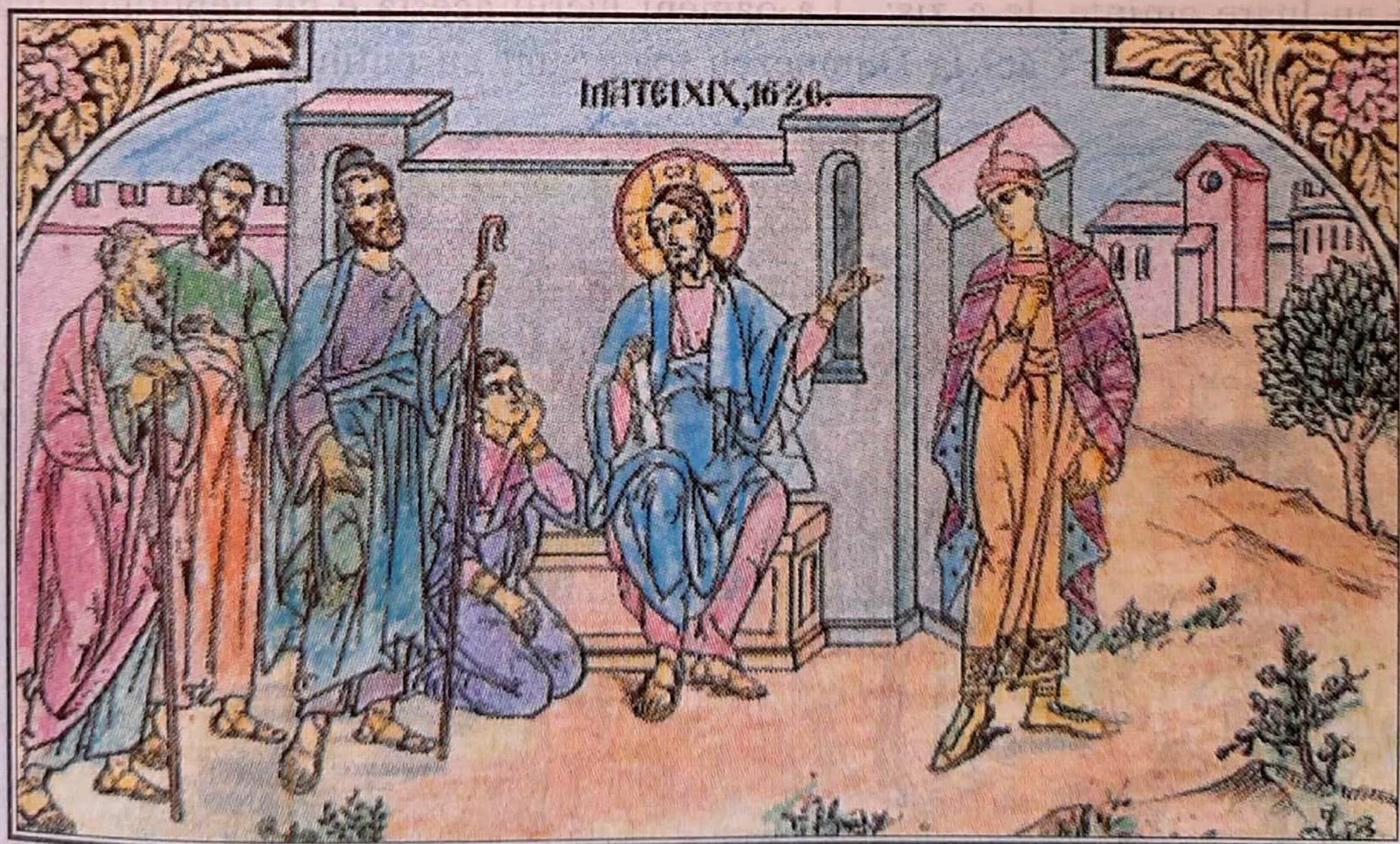
Mt. 19, 13-15; Mrc. 10, 13-16; Lc. 18, 15-17

Și aduceau la El copii ca să-și pună mâinile peste ei, să se roage și ca să-i atingă, dar ucenicii văzând îi certau pe cei care-i aduceau. Iisus văzând aceasta, S-a supărat și i-a chemat la Sine și le-a zis: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca ei este Împărăția lui Dumnezeu. Adevărat vă spun: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu, ca un copil, nu va intra în ea”. Și îmbrățișându-i, Și-a pus mâinile peste ei, i-a binecuvântat și a plecat de acolo.

TÂNĂRUL BOGAT

Mt. 19, 16-22; Mrc. 10, 17-22; Lc. 18, 18-23

Și pe când ieșea El în drum, un oarecare a alergat înaintea Lui și îngenunchind, L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce lucru bun să fac ca să moștenesc

Tânărul auzind că pentru a fi desăvârșit trebuie să se lepede de avere și să o împartă săracilor, a plecat întristat, pentru că avea multe bogății.

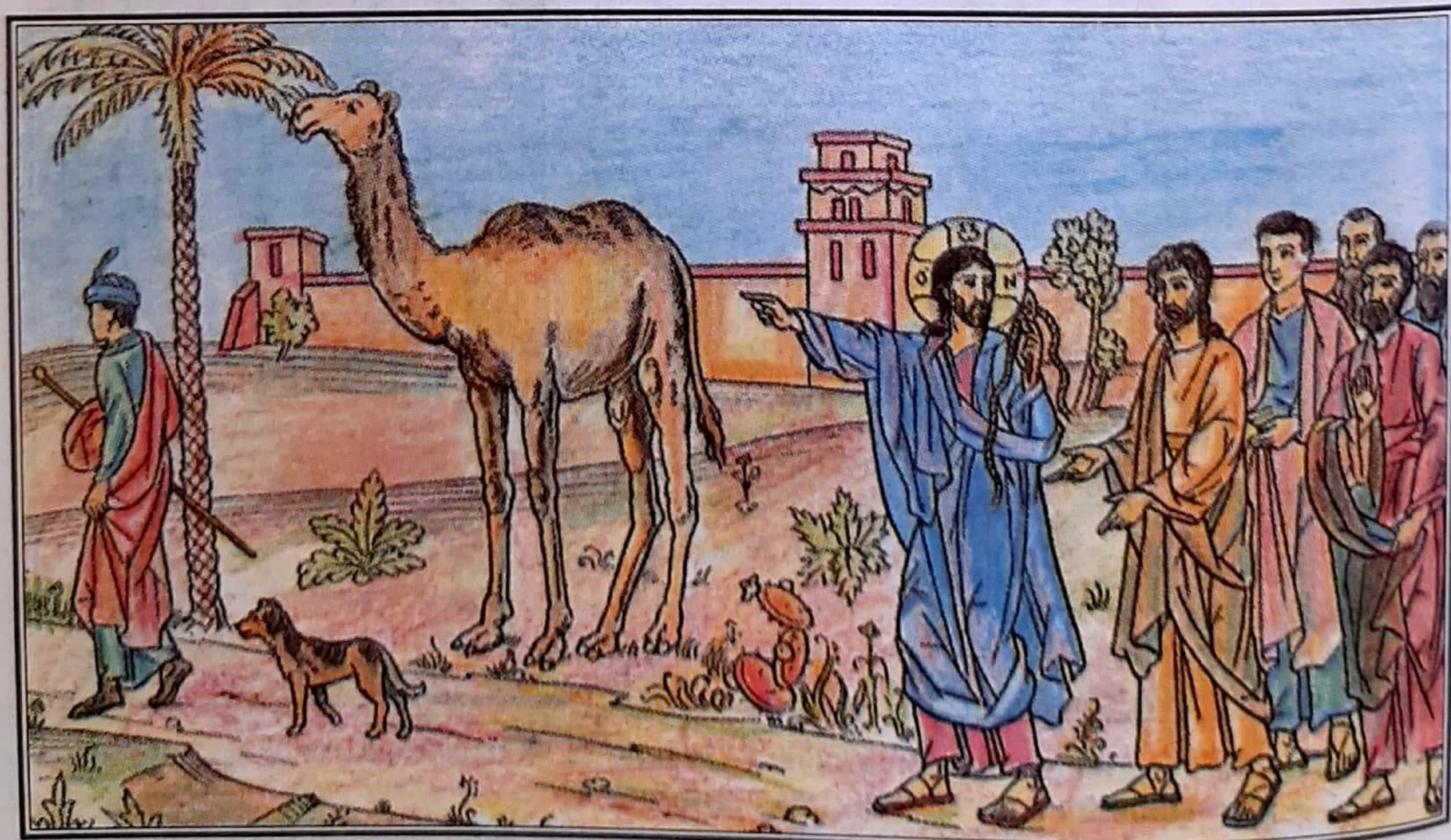
În această pildă Mântuitorul ne arată ce va să zică când omul ajunge a fi stăpânit de avuție, cum omul se leapădă de cele cerești, neîndurându-se să se despartă de cele pământești.

viața veșnică?” Iar Iisus i-a răspuns: „De ce-Mi spui bun? Nimeni nu este bun decât numai unul Dumnezeu! Ce Mă întrebi despre lucru bun? Unul este cel bun: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!” „Care?” a zis el. Iar Iisus i-a zis: „Știi poruncile: Nu săvârși adulter, nu ucide, nu fura, nu fi martor mincinos, nu răpi, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Dar el răspunzând, I-a zis: „Învățătorule, pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”. Atunci Iisus, uitându-se la el, l-a îndrăgit și i-a zis: „Una-ți mai lipsește: Mergi, vinde toate câte ai și dă-le săracilor și vei avea comoară în cer și apoi, luând crucea, vino și-Mi urmează Mie”. El însă mahnindu-se de cuvântul acesta a plecat întristat, că avea multe avuții.

PRIMEJDIA BOGĂȚIILOR

Mt. 19, 23-30; Mrc. 10, 23-31; Lc. 18, 24-30

Iisus uitându-Se împrejur, a zis ucenicilor Săi: „Adevăr zic vouă! Cât de greu vor intra cei ce au avuții în Împărăția lui Dumnezeu!” Ucenicii erau uimiți de cuvintele Lui. Iisus însă răspunzând din nou le zise: „Fiilor, cât de greu le este acelor care se încred în avuții să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu”. Iar ei mai mult uimindu-se ziceau unii către alții: „Și cine poate să se mântuiască?” Iisus, privind la ei cu luare aminte, le-a zis: „La oameni lucrul acesta e cu neputință, dar nu la Dumnezeu. Căci la Dumnezeu toate sunt cu putință”.

În continuare, Mântuitorul arată că: mai ușor poate să treacă cămila prin urechile acului, decât cei iubitori de avuții să intre în Împărăția Cerurilor!

RĂSPLATA CELOR CREDINCIOȘI

Și Petru începu a-l spune: „Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat. Deci noi ce vom avea?” Dar Iisus răspunzând, a zis: „Adevăr vă spun: Nu este nimeni care să-și fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țărini pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească însutit acum, în vremea aceasta de prigoniri, case și frați și surori și tată și mamă și copii și țărini și în veacul viitor viață veșnică”.

Apoi Iisus le-a zis: „Adevăr vă spun: Voi care Mi-ați urmat Mie, la nașterea din nou a lumii, când Fiul Omului va ședea pe scaunul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Mulți însă din cei dintâi vor fi la urmă și cei de la urmă, vor fi întâi”.

LUCRĂTORII FĂRĂ DE LUCRU

Mt. 20, 1-16

Împărăția cerurilor este asemenea unui gospodar, care a ieșit dimineată să tocmească lucrători în via sa. Și învoindu-se cu lucrătorii, cu câte un dinar pe zi, i-a trimis în vie. Ieșind în ceasul al treilea a văzut pe alții în piață stând fără lucru și le-a zis acelor: „Mergeți și voi în via mea și ce vi se cuvine drept vă voi da”. Iar ei s-au dus. Și ieșind din nou în ceasul al șaselea și al nouălea a făcut tot așa. Ieșind pe la ceasul al unsprezecelea a găsit pe alții stând fără lucru și le-a zis: „De ce ați stat aici toată ziua fără lucru?” Ei însă i-au spus: „Pentru că nimeni nu ne-a tocmit”. El le-a zis lor: „Mergeți și voi în vie și veți primi ceea ce va fi dreptul vostru”. Făcându-se seară, stăpânul viei a zis îngrijitorului său: „Cheamă lucrătorii și plătește-le începând de la cei de pe urmă până la cei dintâi”. Venind cei din ceasul al unsprezecelea au primit câte un dinar. Și venind cei dintâi socoteau că ei vor primi mai mult, dar au primit și ei tot câte un dinar. Dar după ce au primit plata, cârteau împotriva stăpânului viei, zicând: „Aceștia de pe urmă au lucrat numai un ceas și i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am dus greul și arșița zilei”. Iar el răspunzând, a zis unuia dintre ei: „Prietene, nu te nedreptățesc. Oare nu te-ai învoit cu mine un dinar? Ia-ți ce este al tău și pleacă, că vreau să dau acestuia din urmă ca și ție. Oare nu-mi este îngăduit mie să fac ce vreau cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?” Tot astfel vor fi, cei din urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

DOMNUL IISUS HRISTOS ÎN PEREEA

In. 10, 40-42

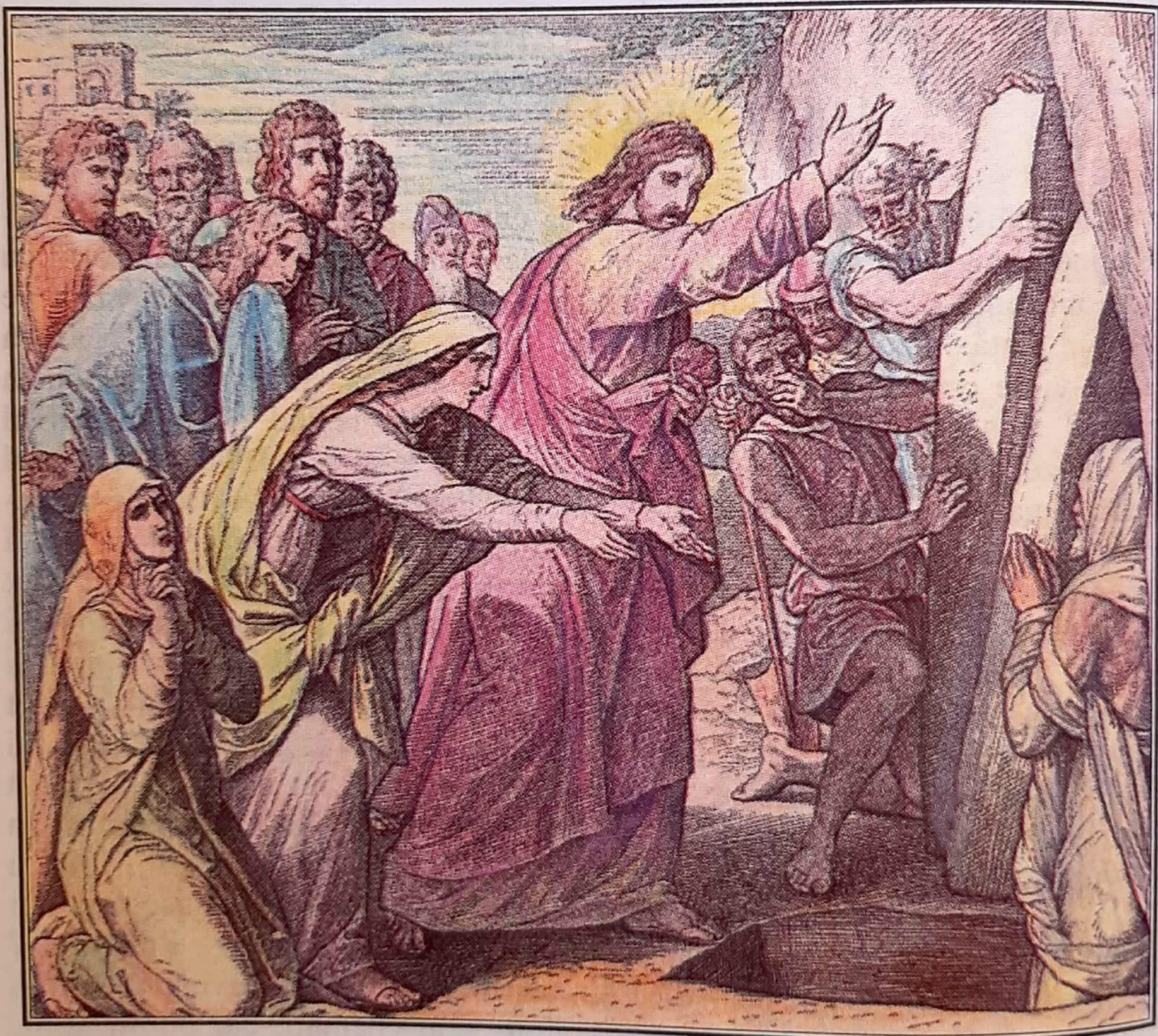
Iisus a plecat iarăși dincolo de Iordan, în locul unde fusese Ioan, întâia dată, când boteza și a rămas acolo. Și mulți au venit la El și ziceau

că Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte a spus pentru Acesta, au fost adevărate. Și acolo mulți au crezut în El.

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

In. 11, 1-46

Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Iar Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul capului ei. Deci, surorile au trimis la El să-I spună: „Doamne, iată cel pe care-l iubești este bolnav”. Iisus auzind, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, ca Fiul lui Dumnezeu să fie

Lăcrimează Iisus, după firea omenească,
Însă învie pe prieten cu putere Dumnezeiască!

Învierea cea de obște mai înainte de patima Ta încredințându-o, pe Lazăr din morți
l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule!

Iadul s-a cutremurat și pe Lazăr cel mort de patru zile l-a eliberat din morți cu
porunca Ta; că Tu ești Doamne Iisuse Hristoase, învierea și viața în care s-a întărit Biserica,
strigând: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!”

slăvit prin ea”. Iar Iisus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit că este bolnav, a mai rămas două zile în locul unde era. Numai după aceea le-a zis ucenicilor: „Să mergem iarăși în Iudeea”. Ucenicii însă I-au zis: „Învățătorule, mai acum Te căutau Iudeii să Te omoare cu pietre și iar Te duci acolo?” Iisus a răspuns: „Oare nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua nu se poticnește, pentru că vede lumina acestei lumi; iar dacă umblă cineva noaptea se poticnește, pentru că lumina nu este în el”. A zis acestea și după aceea le-a spus: „Lazăr prietenul nostru a adormit, dar Mă duc ca să-l trezesc”. Atunci ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă a adormit va scăpa”. Iisus însă vorbise de moartea lui Lazăr, iar aceia credeau că le vorbise despre somnul obișnuit. Atunci Iisus le-a spus limpede: „Lazăr a murit! Și Mă bucur pentru voi că n-am fost acolo pentru ca să credeți. Să mergem dar la el”. Deci, Toma, numit Geamănul, a zis celorlalți ucenici: „Să mergem și noi ca să murim cu el”. Venind Iisus îl găsi îngropat de patru zile. Iar Betania era aproape de Ierusalim ca la cincisprezece stadii. Și mulți dintre Iudei veniseră la Marta și Maria ca să le mângâie pentru fratele lor. Deci, Marta când a auzit că vine Iisus, a ieșit în întâmpinarea Lui; iar Maria a rămas acasă. Și Marta a zis către Iisus: „Doamne, dacă ai fi fost aici fratele meu n-ar fi murit. Dar și acum știu, că oricâte vei cere de la Dumnezeu Îți va da”. – „Fratele tău va învia” I-a spus Iisus. – „Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi”, a zis Marta. – „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va fi viu, I-a zis Iisus. Și cel ce este viu și crede în Mine, nu va muri în veac. Crezi aceasta?”

„Da, Doamne”, I-a zis ea. „Eu am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care vine în lume”. Și după ce a spus acestea s-a dus și a chemat-o pe sora sa, Maria, spunându-i în taină: „Învățătorul este aici și te cheamă”. Aceea când a auzit, s-a sculat repede și a venit la El. Și Iisus încă nu venise în sat, ci era tot în locul unde-L întâmpinase Marta. Iar Iudeii, care erau cu ea în casă și o mângâiau, văzând că Maria s-a sculat repede și a ieșit, au mers după ea, socotind că se duce la mormânt ca să plângă acolo. Maria, îndată ce ajunsese unde era Iisus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui, zicându-I: „Doamne, dacă ai fi fost aici fratele meu n-ar fi murit”. Iar Iisus, când a văzut-o plângând și pe Iudei, care veniseră împreună cu ea plângând, a suspinat cu duhul și S-a tulburat întru sine și a zis: „Unde l-ați pus?” – „Doamne”, I-au zis ele, „Vino și vezi”. Și Iisus a plâns. Iudeii însă ziceau: „Iată cât de mult îl iubea!” Iar alții dintre ei ziceau: „Acesta Care a deschis ochii orbului, nu putea oare să facă ca și acesta să nu moară?” Deci Iisus suspinând iarăși în Sine, a mers la mormânt, care era o peșteră și o piatră era pusă înaintea ei. Iisus a zis: „Ridicați piatra”. Marta, sora mortului, I-a zis: „Doamne, miroase pentru că-i mort de patru zile”. Iisus I-a zis: „Nu ți-am spus că dacă crezi vei vedea slava

lui Dumnezeu?" Atunci au dat la o parte piatra de la gura peșterii, unde era pus mortul. Iar Iisus Și-a ridicat ochii în sus și a zis: „Părinte, îți mulțumesc că M-ai ascultat. Eu știam că pururea Mă ascuți, dar de dragul mulțimii, care stă împrejur am zis ca să creadă că Tu M-ai trimis". Acestea zicând a strigat cu glas mare: „Lazăre, vino afară!" Și a ieșit mortul legat la mâini și la picioare cu fâșii de pânză și fața lui era înfășurată cu maramă. Iisus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă". Deci mulți dintre Iudeii care veniseră la Maria și au văzut ce făcuse Iisus, au crezut în El. Iar unii dintre ei s-au dus la farisei și le-a spus cele ce făcuse Iisus.

ARHIEREII HOTĂRĂSC SĂ OMOARE PE IISUS

In. 11, 47-57

Atunci arhiereii și fariseii au adunat sinedriul și ziceau: „Ce facem, pentru că omul acesta face multe minuni? Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și vor lua și locul și neamul nostru". Iar unul dintre ei, Caiafa, fiind arhiereu în anul acela, le-a zis: „Voi nu știți nimic; nici nu vă gândiți că de folos ne este să moară un om pentru popor și să nu piară tot neamul". Aceasta n-a spus-o de la sine, ci arhiereu fiind al anului acela, a profețit că Iisus trebuia să moară pentru neam. Și nu numai pentru neam, ci și ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiați. Deci, din ziua aceea s-au sfătuit ca să-L omoare.

ARHIEREII ȘI FARISEII CAUTĂ SĂ PRINDĂ PE IISUS

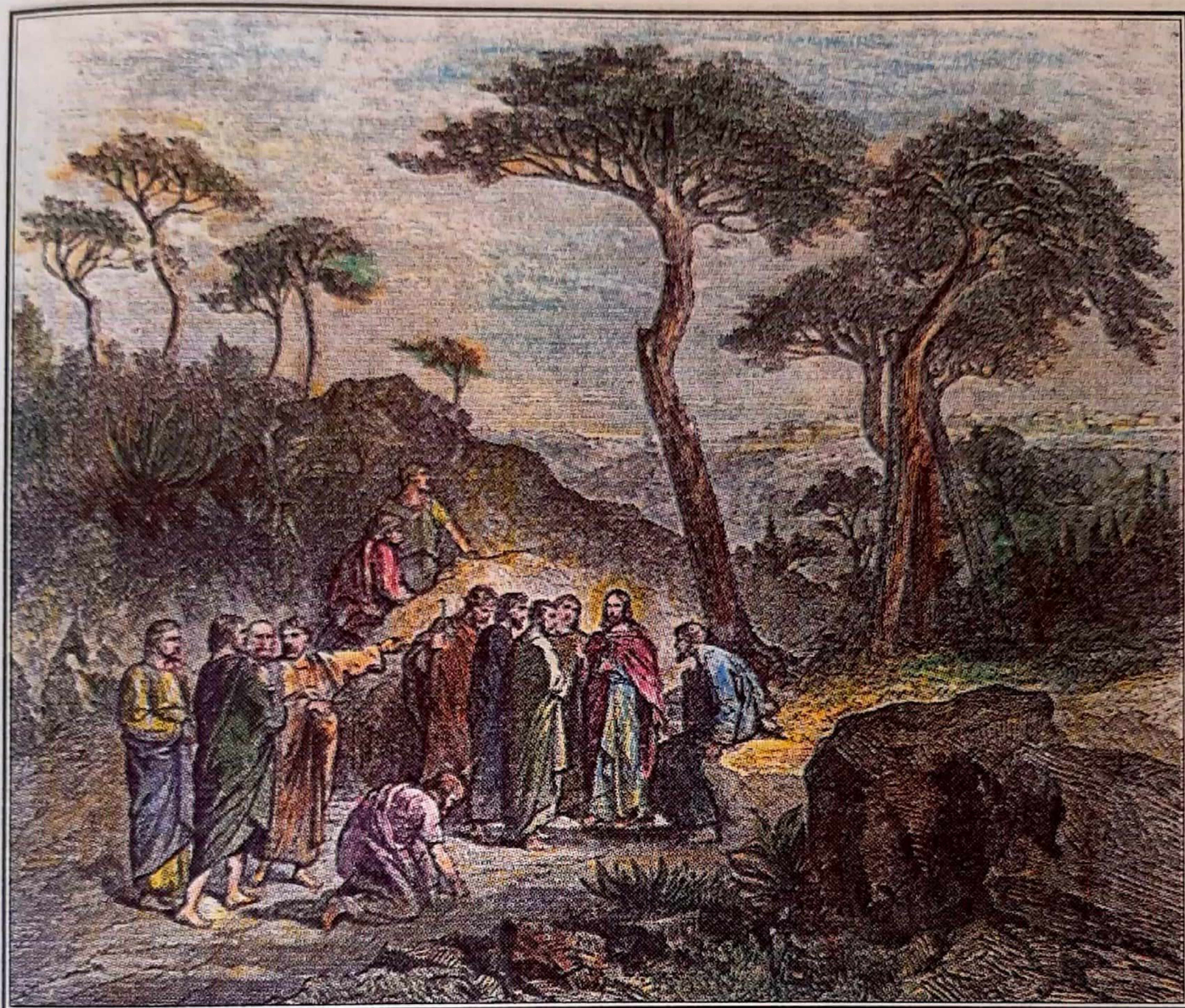
De aceea Iisus nu mai umbla pe față printre Iudei, ci a plecat de acolo într-un ținut aproape de pustie, într-un oraș numit Efraim, și a rămas acolo cu ucenicii Lui. Iar Paștele Iudeilor era aproape și mulți din ținutul acela mai înainte de Paști s-au suit la Ierusalim ca să se curățească. Și Iudeii Îl căutau pe Iisus și pe când stăteau în templu, ziceau între ei: „Ce vi se pare? Oare nu va veni El la praznic?" Iar arhiereii și fariseii dăduseră porunci că, dacă știe cineva unde este El, să dea de știre, pentru ca să-L prindă.

CEA DIN URMĂ VESTIRE A PATIMILOR

Mt. 20, 17-19; Mrc. 10, 32-34; Lc. 18, 31-34

Când erau ei pe cale suindu-se la Ierusalim, Iisus mergea înaintea lor și ucenicii erau uimiți, iar cei care îi urmau se temeau înfricoșați. Și luând de o parte din nou pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple: „Iată, ne suim la Ierusalim și toate cele scrise prin profeți pentru Fiul Omului se vor împlini, căci Fiul Omului va fi dat arhiereilor și cărturarilor și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâinile păgânilor. Îl vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omori, dar după

trei zile va învia”. Însă ei n-au priceput nimic din acestea, că era ascuns cuvântul acesta pentru ei și nu înțelegeau cele spuse.

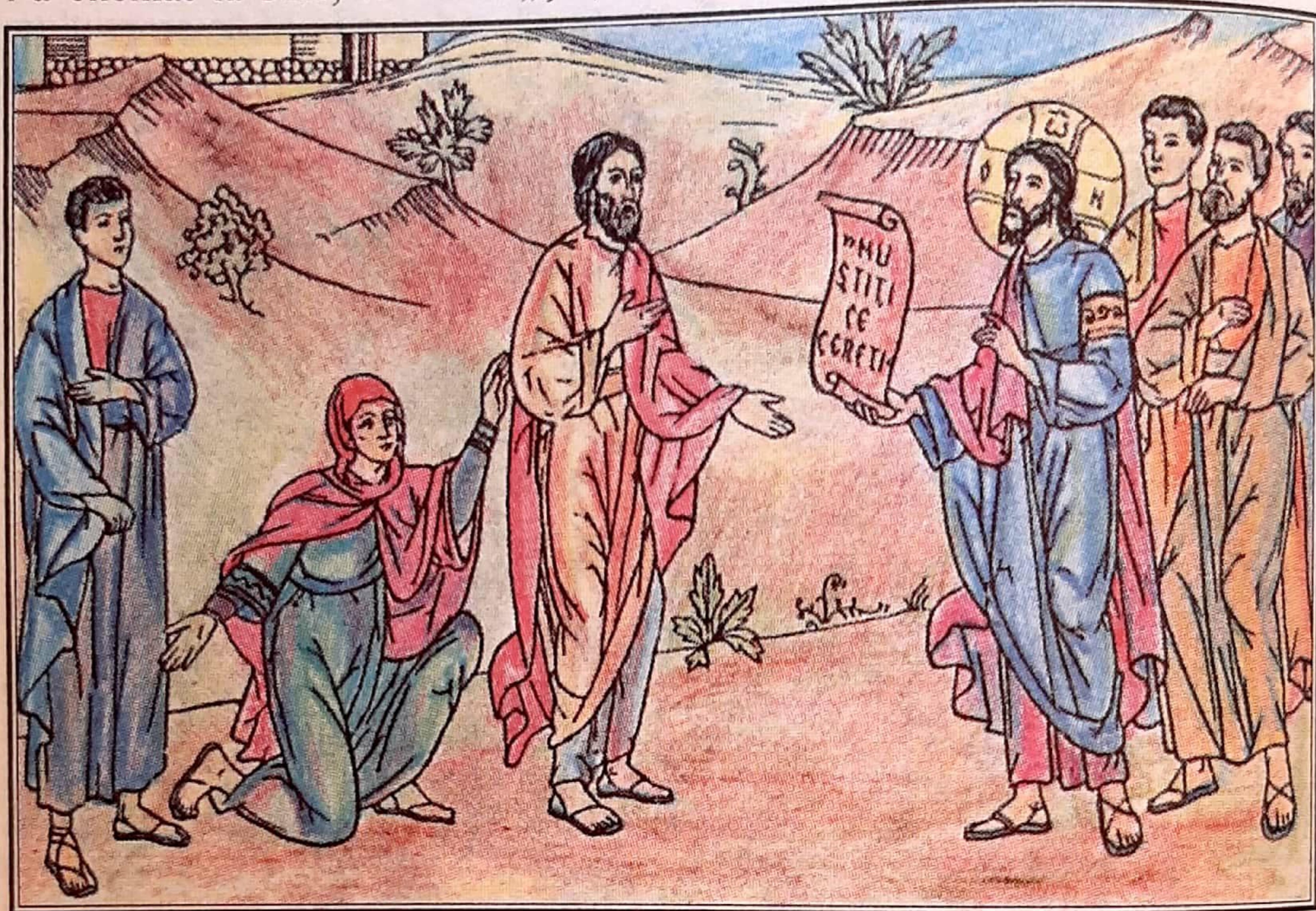
Domnul nostru Iisus Hristos, mergând spre Ierusalim împreună cu ucenicii, le descoperă cele ce aveau să I se întâmple, adică va fi judecat și dat la moarte! „Iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului se va da spre moarte!

CEREREA FIILOR LUI ZEVEDEI

Mt. 20, 20-28; Mrc. 10, 35-45

Atunci s-au apropiat de El mama fiilor lui Zevedeu împreună cu fiii ei, Iacob și Ioan închinându-se și cerând ceva de la El. Iar El i-a zis: „Ce voiești?” Ea I-a răspuns: „Zi ca acești doi fii ai mei, să șadă unul de-a dreapta Ta, iar altul de-a stânga Ta în împărăția Ta”. Dar Iisus le-a zis: „Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl voi bea Eu? Și să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?” Și ei I-au zis: „Putem!” Iar Iisus le-a zis: „Paharul pe care-l beau Eu îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez Eu veți fi botezați; dar a șede de-a dreapta Mea și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da aceluia pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu”.

Auzind ceilalți zece s-au mâniat pe cei doi frați. Dar Iisus, după ce i-a chemat la sine, le-a zis: „Știți că domnii păgânilor îi stăpânesc pe ei

Mama fiilor lui Zevedei – Iacob și Ioan – s-a apropiat de Iisus, închinându-se, și cerând ca cei doi fii ai ei să stea unul de-a dreapta și altul de-a stânga în Împărăția Sa.

Aici se vede slăbiciunea firii omenești! Oamenii, când au ceva de împărțit, de obicei fac, parte mai mare pentru ei și pentru rudele lor. Cei doi apostoli socoteau că Iisus le va face o parte mai mare de cinste... Iisus însă le-a retezat dintr-o dată această cerere copilărească, spunându-le clar, ca la niște copii fără judecată: „Nu știți ce cereți!”

și cei mari domnesc asupra lor. Nu tot astfel va fi între voi, ci cel care ar voi să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru. Și cel care ar vrea să fie întâiul între voi să vă fie servitor. După cum nici Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul Său preț de răscumpărare pentru mulți”.

ORBUL DIN IERIHON

Mt. 20, 29-34; Mrc. 10, 46-52; Lc. 18, 35-43

Pe când se apropia de Ierihon, un orb – Bartimeu, fiul lui Timeu – ședea la marginea drumului și cerșea. Când auzi însă mulțimea trecând, întrebă: „Ce este aceasta?” Și-i spuseră că trece Iisus Nazarineanul! Auzind el că este Iisus Nazarineanul, a început să strige și să zică: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” Și mulți îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai tare striga: „Fiul lui David, miluiește-mă!” Iisus s-a

oprit și a zis: „Chemăți-l!” Și ei l-au chemat pe orb zicându-i: „Îndrăznește, scoală-te, că te cheamă”. Iar el aruncându-și haina sa, s-a sculat și a venit la Iisus. Și după ce s-a apropiat, Iisus l-a întrebat: „Ce

Orbul din Ierihan, auzind că trece pe acolo Iisus, a cerut cu toată căldura sufletului ca să fie vindecat, și s-a vindecat.

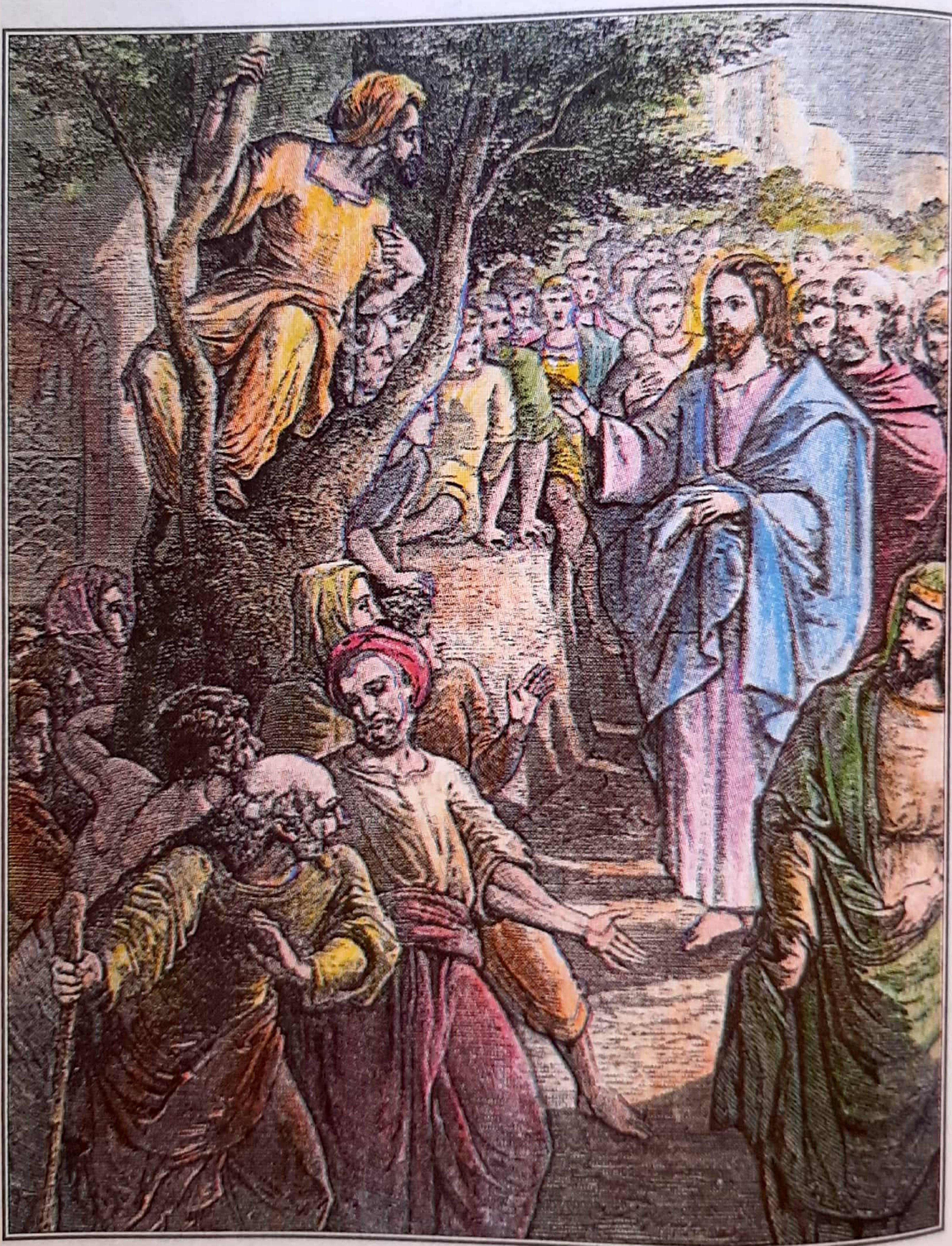
vrei să-ți fac?” Și orbul i-a spus: „Învățătorule, să văd”. Și Iisus i-a zis: „Mergi, credința ta te-a mântuit!” Și îndată și-a căpătat vederea și îi urma, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, văzând aceasta, a slăvit pe Dumnezeu.

ZAHEU VAMEȘUL

Lc. 19, 1-10

Intrând Iisus în Ierihon străbătea cetatea și iată, un bărbat, cu numele Zaheu, care era mai marele vameșilor și bogat, căuta să-L vadă pe Iisus cine este, dar nu putea din pricina mulțimii, pentru că el era mic de statură. Alergând înainte s-a urcat într-un sicomor, ca să-L vadă, pentru că pe acolo trebuia să treacă. Când Iisus a ajuns la locul acela, ridicându-și ochii în sus l-a văzut și i-a zis: „Zahee, dă-te repede jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”. Și repede s-a dat el jos și L-a primit cu bucurie. Văzând aceasta, toți murmurau și ziceau: „Intră să găzduiască la un om păcătos”. Dar Zaheu ținându-și firea, a zis către Domnul: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor și

dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Iar Iisus a zis către el: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta este fiul lui Avraam; că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut”.

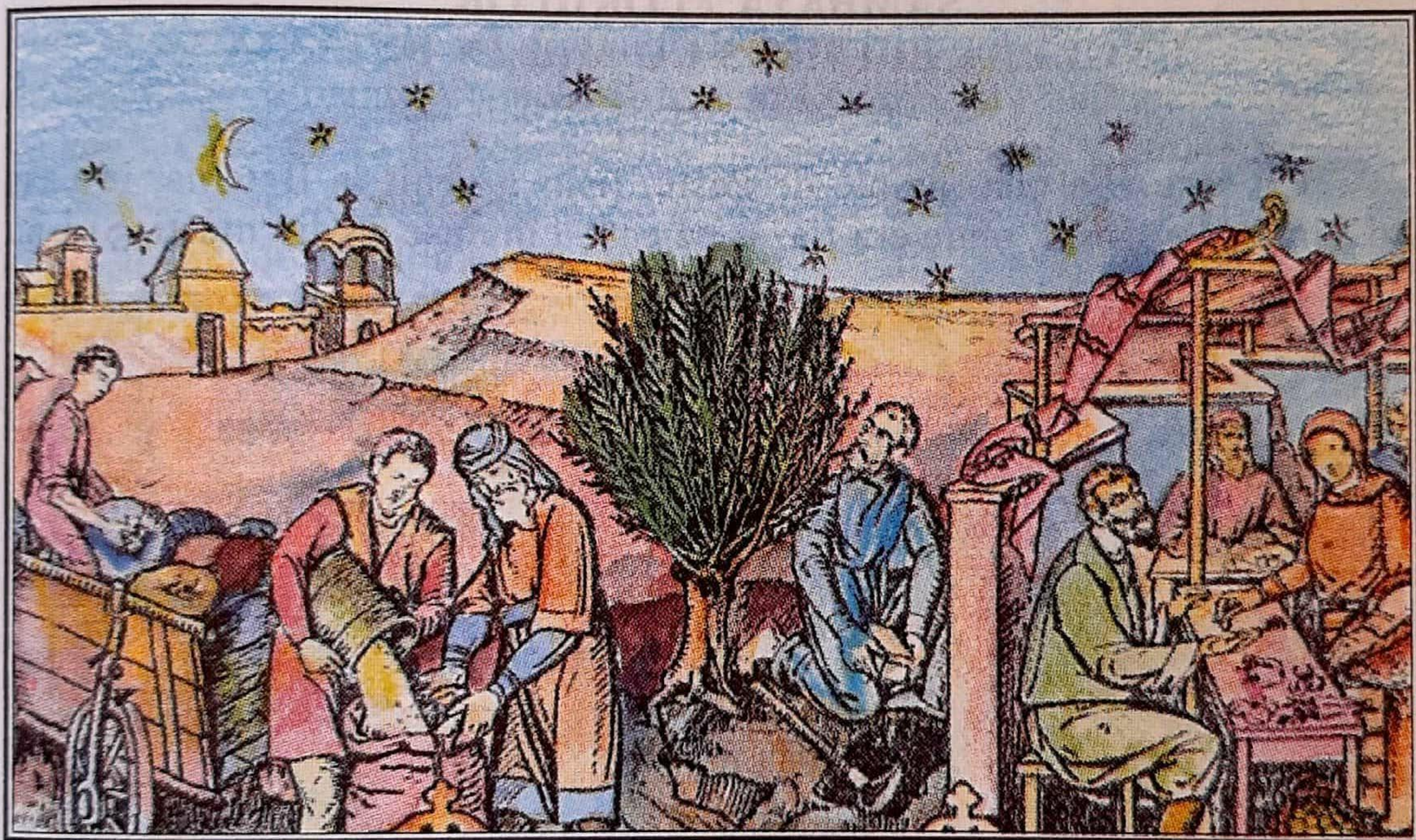

Mic fiind de statură, Zahheu s-a suit într-un sicomor să-L poată vedea pe Iisus, însă a trebuit să coboare pentru a câștiga mântuirea sufletului său!

PILDA TALANȚILOR

Mt. 25, 14-30; Lc. 19, 11-28

Ascultând ei acestea, Iisus le-a spus o pildă, pentru că El era aproape de Ierusalim și ei credeau că împărăția lui Dumnezeu are să se arate în curând. Deci zise: „Căci astfel este El (Fiul Omului) ca un om, care plecând departe, și-a chemat servitorii și le-a încredințat averea sa: unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, iar altuia unul, fiecăruia după destoinicia sa deosebită, și a plecat. Cel care primise cinci talanți, plecând, a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. Tot așa a făcut și cel care primise doi: a câștigat și el încă doi. Însă cel care primise un talant, ducându-se, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul stăpânului său.

Prin această pildă, Mântuitorul spune că Dumnezeu împarte darurile Sale, unuia mai mult și altuia mai puțin, fiecăruia după cum voiește El. Rămâne ca fiecare om să muncească și să agonisească mai mult, pentru că cel care nu se ostenește, pierde și ceea ce are.

După multă vreme s-a întors stăpânul servitorilor acelor și s-a socotit cu ei. Cel care primise cinci talanți, s-a apropiat, aducând alți cinci talanți și zicând: „Stăpâne, cinci talanți mi-ai dat, iată că am câștigat alți cinci talanți cu ei”. Stăpânul său i-a zis: „Bine, servitor bun și credincios, peste puține ai fost credincios, peste multe te voi pune, intră întru bucuria stăpânului tău”.

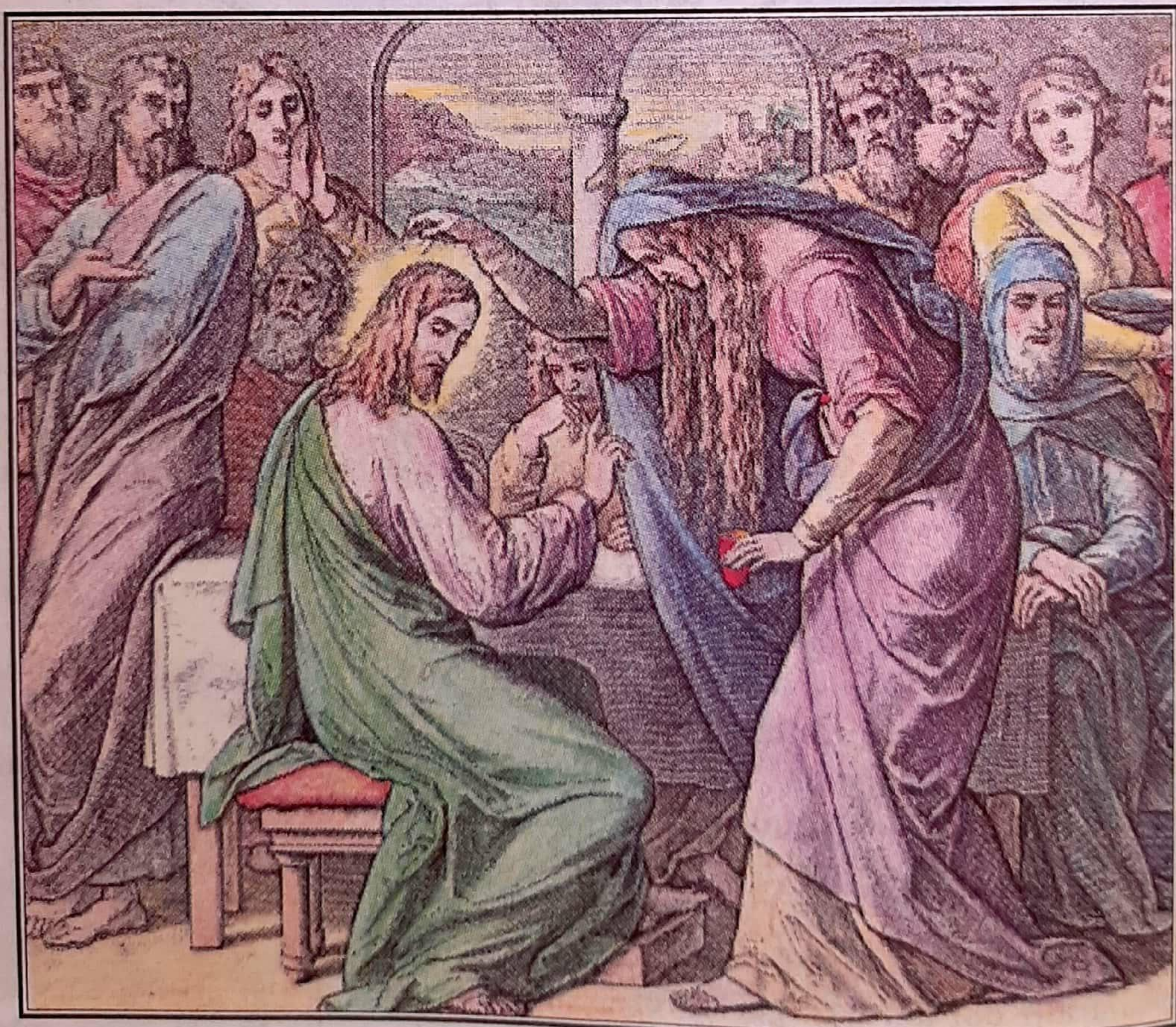
Venind cel care primise doi talanți a zis: „Stăpâne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi am câștigat cu ei”. Stăpânul său i-a zis: „Bine, servitor bun și credincios, peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune, intră întru bucuria stăpânului tău”.

Venind apoi și cel care primise un talant a zis: „Stăpâne, te-am știut că ești om aspru, seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai răspândit, și temându-mă, m-am dus și am ascuns talantul tău în pământ, iată ai acum ce este al tău”. Dar stăpânul său răspunzând, i-a zis: „Servitor rău și leneș, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am răspândit? Pentru aceea trebuia să fi dat argintul meu schimbătorilor de bani și eu, venind așa fi primit ce este al meu cu dobândă. Așadar, luați de la el talantul și dați-l celui care are zece talanți; că tot celui care are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce i se pare că are i se va lua. Iar pe servitorul netrebnic aruncați-l în întunericul din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”. Și după ce a spus acestea, Iisus a mers înainte suindu-Se la Ierusalim.

SÂMBĂTA FLORIILOR UNGHEREA LUI IISUS CU MIR ÎN BETANIA

Mt. 26, 6-13; Mrc. 14, 3-9; In. 12, 1-11

Cu șase zile mai înainte de Paște, Iisus a venit în Betania, în casa lui Simon Leprosul, unde era Lazăr pe care-l înviase El din morți. Și l-au

Mântuitorul, fiind în casa lui Simon Leprosul, în Betania, a venit o femeie având un vas cu mir scump, și l-a turnat pe capul lui Iisus, pe când El stătea.

făcut acolo lui cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei care ședeau împreună cu El la masă. Pe când ședea El, Maria luând o litră de mir de nard curat, foarte scump, și după ce a spart alabastrul, a turnat pe capul Lui și a uns picioarele lui Iisus și le șterse cu părul capului ei și casa s-a umplut de mireasma mirului. Unul dintre ucenicii Lui, Iuda al lui Simon Iscarioteanul, care avea să-L vândă, a zis: „Pentru ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Însă el a spus aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, ținând punga obștească, lua din ceea ce se punea în ea. Și erau mânioși pe ea.

Dar Iisus a zis: „Lăsați-o! Pentru ce-i faceți supărare? Bun lucru a făcut pentru Mine. Că pe săraci pururea îi aveți cu voi și le puteți face bine oricând vreți, dar pe Mine nu Mă aveți pururea. Ea a făcut ce a avut de făcut; mai dinainte a apucat să-Mi ungă trupul spre îngropare. Adevărat vă spun: Oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea se va spune, spre amintirea ei, și ce a făcut ea”.

Și o mare mulțime de Iudei aflând că El este acolo, au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Arhiereii însă s-au sfătuit ca să-l omoare și pe Lazăr, pentru că mulți dintre Iudei plecau de la ei și credeau în Iisus.

DUMINICA FLORIILOR INTRAREA LUI IISUS ÎN IERUSALIM

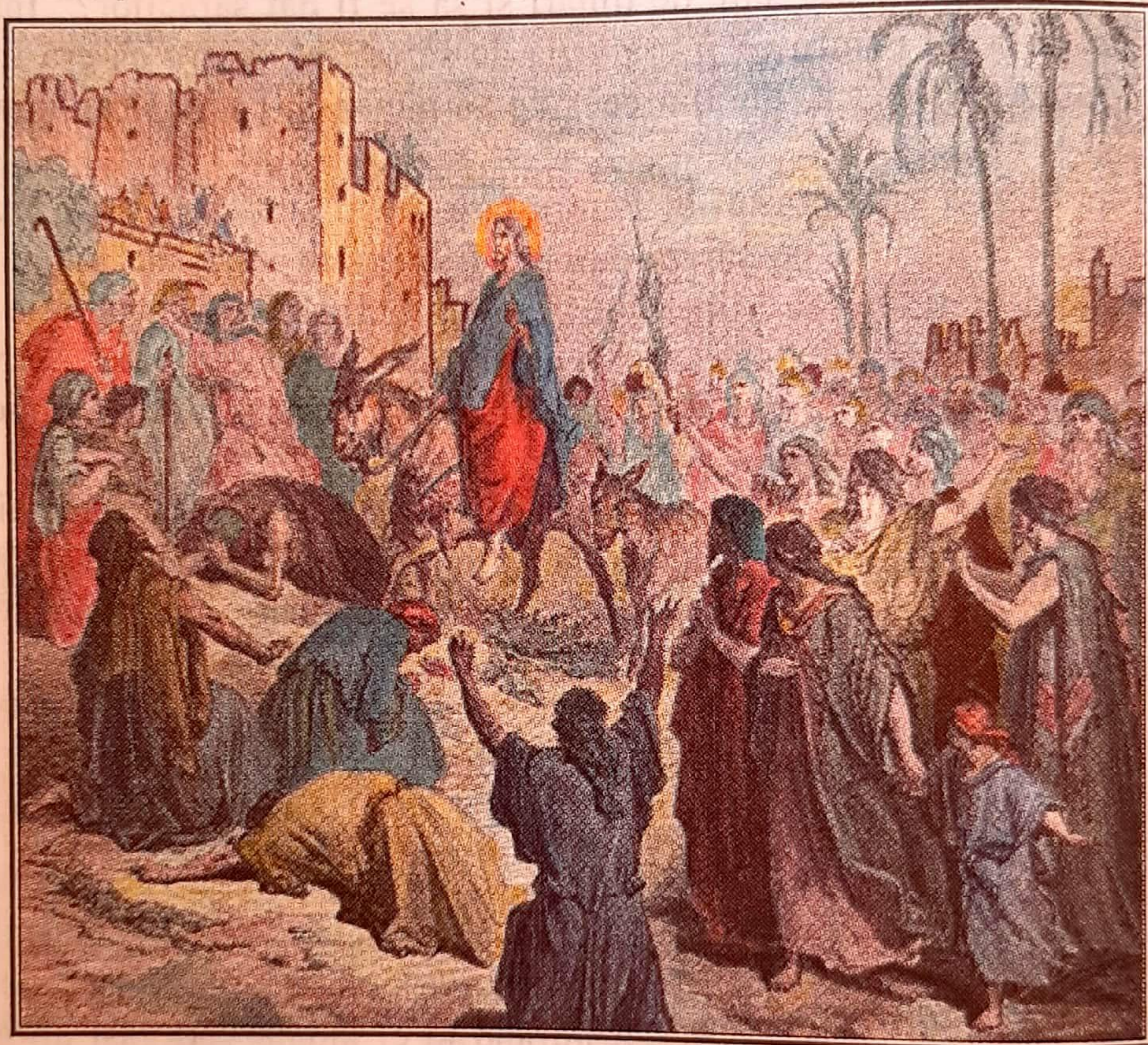
Mt. 21, 1-11; Mrc. 11, 1-11; Lc. 19, 20-40; In. 12, 12-19

Pe când erau aproape de Ierusalim, între Betfaghe și Betania, lângă muntele Măslinilor, Iisus a trimis pe doi din ucenicii Săi și le-a zis: „Mergeți în satul care este în fața voastră și intrând în el îndată veți găsi un mânz legat, pe care nici un om n-a șezut până acum. Dezlegați-l și aduceți-l. Și dacă v-ar zice cineva: „Pentru ce faceți aceasta? spuneți-i: Domnul are nevoie de el și numaidecât îl va trimite pe el aici. Iar aceasta s-a făcut ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul care zice: „Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug”. Dar ucenicii Săi nu au înțeles la început acestea, dar când s-a preamărit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru El și că pe acestea le-au făcut ei pentru El.

Ei au mers și au găsit mânzul legat la drum, în fața unei porți și l-au dezlegat. Iar unii dintre cei care stăteau acolo, le-au zis: „Ce faceți, de ce dezlegați mânzul? Ei însă le-au spus cum a zis Iisus și aceia i-au lăsat să-l dezlege. Și au adus mânzul la Iisus și au pus pe el hainele lor, iar Iisus a șezut deasupra, pe mânz. Și mulți așterneau hainele în cale, iar alții presărau

ramuri verzi tăiate de pe câmp. Cei care mergeau înainte, ca și cei care veneau în urmă, strigau: „Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine în numele Domnului. Binecuvântată este împărăția care vine în numele Domnului și al părintelui nostru David. Osana întru cei de sus”.

Pe când se apropia de Ierusalim, de panta muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor a început – bucurându-se – să laude pe Dumnezeu, cu glas mare, pentru toate minunile pe care le văzuseră. Și ziceau: „Binecu-

Cu stâlپări de fapte bune și cu ramuri să ne pregătim toți ca să primim pe Hristos în două firi, purtându-se pe asin, pe Care îl preamărim întru toți vecii.

vântat este Împăratul, Care vine întru numele Domnului! Pace în ceruri și slavă întru cei de sus”.

A doua zi, marea mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine la Ierusalim, au luat ramuri verzi de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: „Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine în numele Domnului, Împăratul lui Israel! Mulțimea care era cu El mărturisea că a chemat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El făcuse minunea aceasta.

Deci, fariseii ziceau între ei: „Vedeți că nimic nu folosiți. Iată, lumea se duce după El”. Și unii dintre fariseii din mulțime I-au zis: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii”. El însă răspunzându-le, a zis: „Vă spun că, dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga”.

DOMNUL PLÂNGE ASUPRA IERUSALIMULUI

Lc. 19, 41-44

Când S-a apropiat și a văzut cetatea, a plâns pentru ea, zicând: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Acum însă acestea sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni asupra ta zile grele și vrăjmașii tăi vor face întărituri împrejurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile. Și te vor face una cu pământul pe tine și pe fiii tăi care sunt în tine și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai știut să folosești vremea cercetării tale”.

Domnul nostru Iisus Hristos deplânge soarta tristă a orașului Ierusalim!
„Poporul Meu, poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană cu fiere; în loc de apă cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile Mele și acelea Mă vor proslăvi, împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu le voi dărui viață veșnică” (Triod).

Tu singur plângi, Iisuse,
În miez de noapte-n Ghețimani,
Îți stau departe ucenicii
Și-nconjurat ești de dușmani!

DOMNUL IISUS HRISTOS ÎN TEMPLU

Mt. 21, 10-11, 14-16

Și când intră El în Ierusalim toată cetatea s-a cutremurat zicând: „Cine este Acesta?” Iar mulțimile ziceau: „Acesta este Proorocul, Iisus din Nazaretul Galileii”.

Și au venit la El în templu orbi și șchiopi și El i-a vindecat. Arhiereii și cărturarii văzând însă minunile pe care le făcuse și pe copii strigând în templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!” s-au umplut de mânie, și I-au zis: Tu auzi ce zic aceștia?” Dar Iisus le-a spus: „Da! N-ați citit oare niciodată că „din gura pruncilor și a celor ce sug voi săvârși laudă?”

DOMNUL VESTEȘTE MOARTEA SA GLASUL DIN CER

Mt. 21, 17; Mrc. 11, 11; In. 12, 20-36

Între cei care se suiseră la Ierusalim, de sărbători, ca să se închine erau și niște elini. Deci, aceștia s-au apropiat de Filip care era din Betsaida Galileii și l-au rugat zicând: „Doamne vrem să-L vedem pe Iisus. Filip a venit și a spus lui Andrei, apoi Andrei și Filip au venit și I-au spus lui Iisus. Iar Iisus le-a răspuns: „A venit ceasul ca să fie preamărit Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun: Dacă, bobul de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur, dar dacă va muri aduce roadă multă. Cine își iubește sufletul, îl pierde, și cine își urăște sufletul în lumea aceasta, îl va păstra pentru viața veșnică. Dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze, că acolo unde sunt Eu va fi și slujitorul Meu; dacă-Mi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.

Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă din ceasul acesta! Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta. Părinte, preamărește numele Tău!” Atunci un glas din cer a venit: „L-am și preamărit și iarăși Îl voi preamări!”

Iar mulțimea care sta și care auzise, zicea: „Tunet a fost”. Alții ziceau: „Înger i-a vorbit”. Iisus a răspuns și a zis: „Glasul acesta n-a fost pentru Mine, ci pentru voi. Acum este judecata lumii acesteia. Acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și Eu când Mă voi înălța de pe pământ voi trage pe toți la Mine”. Iar aceasta o spunea arătând cu ce moarte avea să moară.

Dar mulțimea l-a răspuns: „Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac și cum spui Tu că Fiul Omului trebuie să se înalțe? Cine-i Acesta, Fiu al Omului?” Dar Iisus le-a zis: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați, cât aveți lumină ca să nu vă apuce întunericul, că cine umblă în întuneric nu știe unde merge.

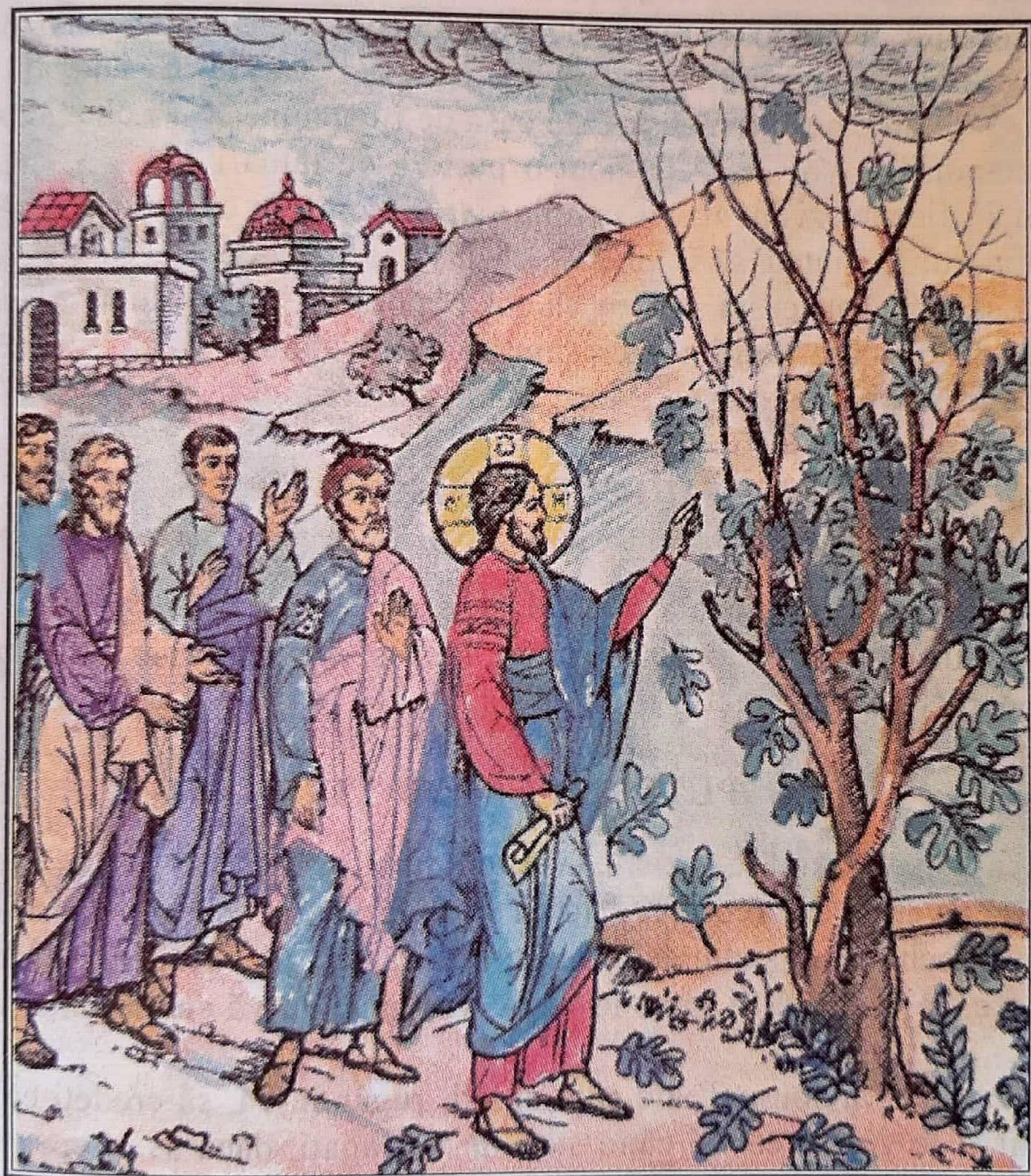
Cât timp aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii”. Iisus, după ce a spus acestea, a plecat și s-a ascuns de ei.

Și a intrat Iisus în Ierusalim și în templu; și după ce s-a uitat la toate de jur-împrejur, fiind vremea spre seară a ieșit spre Betania împreună cu cei doisprezece. Și a rămas acolo peste noapte.

SMOCHINUL BLESTEMAT

Mt. 21, 18-20; Mrc. 11, 12-14

A doua zi după ce au ieșit din Betania – întorcându-se în cetate – Iisus a flămânzit. Și văzând de departe un smochin, care avea frunze,

Iisus Hristos pe sinagoga evreiască ca și pe smochin aflând

Lipsită de roade duhovnicești întocmai fiind;

Prin blestem o uscă – după dreptate –

De a cărui pedeapsă, să fugim departe!

Temându-ne de pedeapsa smochinului uscat pentru nerodirea lui, să aducem roade vrednice de pocăință Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce ne dă mare milă.

s-a dus la el, dar în el n-a găsit nimic decât numai frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Iisus a zis: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine”. Și ucenicii L-au auzit. Și s-a uscat smochinul îndată. Și văzând ucenicii s-au minunat, zicând: Cum de s-a uscat smochinul îndată?

IZGONIREA VÂNZĂTORILOR DIN TEMPLU

Mt. 21, 12-19; Mrc. 11, 15-19; Lc. 19, 45-48

Și au sosit ei la Ierusalim. Iisus a intrat în templu și a început să dea afară pe cei care vindeau și pe cei care cumpărau și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele vânzătorilor de porumbei, și nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vreun vas prin templu. Și-i învăța și le zicea: „Oare nu este scris: casa Mea casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile? Voi însă ați făcut-o peșteră de tâlhari”.

Și în fiecare zi învăța în templu, iar arhieriei și cărturarii și căpeteniile poporului căutau să-L piardă, căci se temeau de El. Și nu găseau prilejul să-L facă aceasta pentru că tot poporul se ținea după El, ascultându-L. Căci toată mulțimea era uimită de învățătura Lui.

Când s-a înserat, Iisus a ieșit afară din oraș.

SMOCHINUL USCAT

Mt. 21, 20-22; Mrc. 11, 20-26

Și a doua zi dimineata trecând pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcini. Petru, aducându-și aminte, I-a zis: „Învățătorule, iată smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat”.

PUTEREA CREDINȚEI

Iisus răspunzând le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu că adevăr vă spun. Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci și muntelui acestuia dacă veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, se va face. Și toate le veți cere, rugându-vă cu credință, le veți primi.

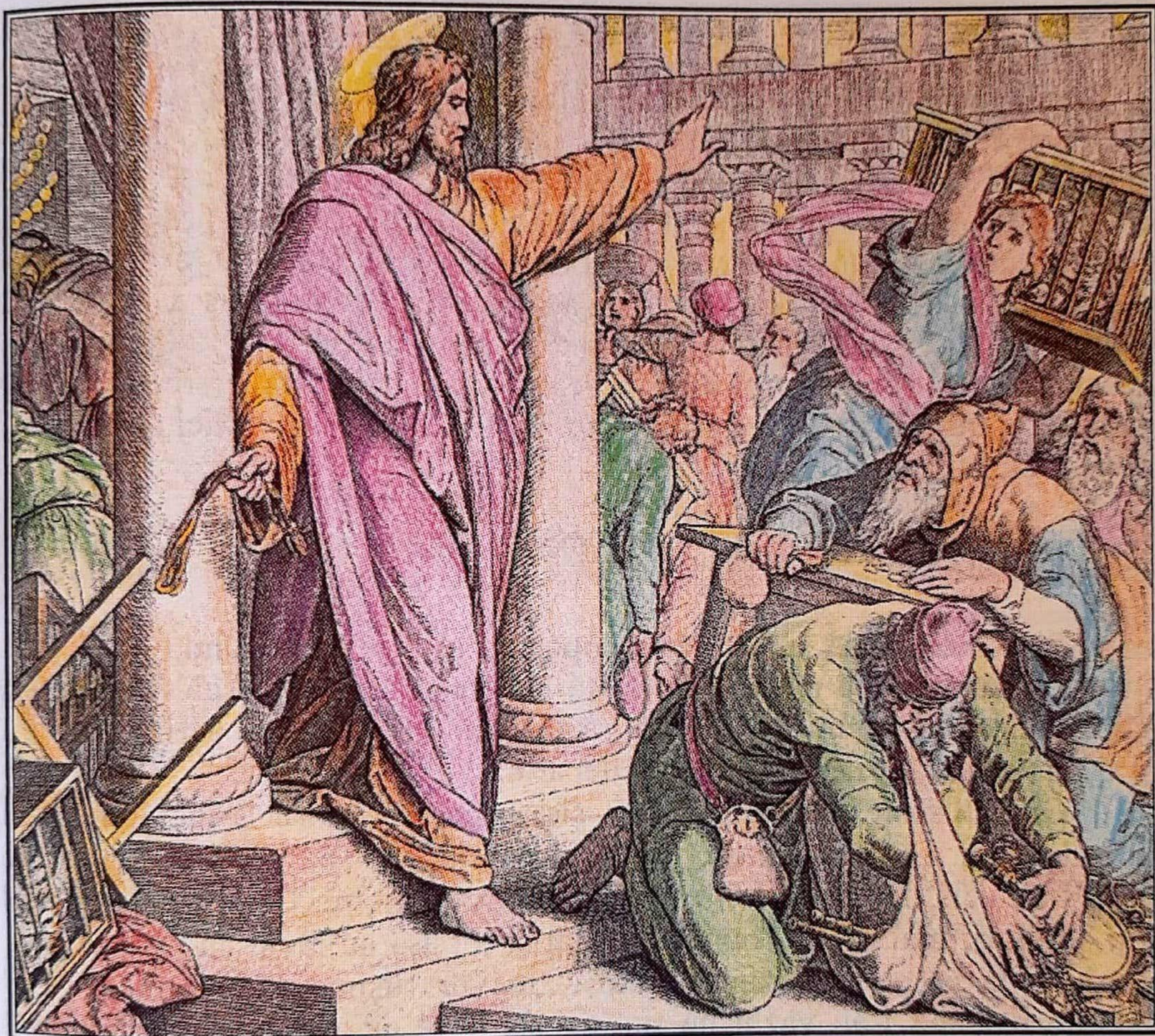
De aceea vă spun: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați și primit și le veți avea. Și când stați de vă rugați, dacă aveți ceva împotriva cuiva, iertați, ca și Tatăl vostru, Care este în ceruri, să vă ierte vouă greșelile voastre. Căci dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru, Care este în ceruri, nu va ierta greșelile voastre.

Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru, Care este în ceruri, nu va ierta greșelile voastre”.

PUTEREA LUI IISUS

Mt. 21, 23-32; Mrc. 11, 27-33; 12, 1-8; Lc. 20, 1-8

Și au venit iarăși în Ierusalim la templu, pe când învăța poporul și propovăduia Evanghelia, s-au apropiat de El, arhiereii, cărturarii și bătrânii poporului, zicând: „Cu ce putere faci Tu acestea? Și cine este Cel Care Ți-a dat puterea aceasta? Iar Iisus răspunzând, le-a zis: „Vă voi pune și Eu

Mântuitorul mahnindu-se de purtarea necuviincioasă a neguțătorilor și a zarafilor în Biserică, i-a alungat afară ca să nu mai murdărească „Casa Tatălui Său destinată pentru rugăciune tuturor neamurilor”, prin îndeletnicirile lor lumești. Bisericele creștine, sunt Casele lui Dumnezeu, Lăcașuri Dumnezeiești, unde Dumnezeu ascultă și primește rugăciunile credincioșilor și le arată ajutorul Său. Bisericele sunt case de rugăciuni și de învățătură Divină, deci, în Lăcașurile Domnului trebuie a ne purta cuviincios, cu sfințenie: a nu vorbi, a nu râde, a nu face semne jignitoare celorlalți închinători și locului sfânt; ci a sta cu toată buna cucernicie și a ne ruga lui Dumnezeu cu credincioșie pioasă. Dacă Mântuitorul ar veni și în vremile acestea prin unele biserici unde se fac felurite neorânduieli de falșii creștini, oare n-ar scoate cu biciul afară din bisericile Sale pe acei profanatori purtători de felurite măști creștinești??? Ceea ce a făcut Domnul în templul Sfânt, a făcut, face și va face pururea, prin bicele sale de foc, pe care adeseori le trimite asupra lumii abătută pe căile pierzării. Cei ce au urechi de auzit să audă și cei care au ochi de văzut să vadă, că aceasta s-a făcut și se face și în zilele noastre.

o întrebare, la care dacă-Mi veți răspunde și Eu vă voi spune cu ce putere fac acestea. Botezul lui Ioan de unde era? Din cer sau de la oameni?" Ei însă cugetau în sinea lor zicând: „Dacă zicem din cer, ne va spune: pentru ce nu ați dat crezare? Iar dacă zicem de la oameni, ne temem de popor, că toți îl au pe Ioan de prooroc”. Și răspunzând lui Iisus, au zis: „Nu știm”. A zis și El lor: „Nici Eu nu vă spun cu ce putere fac acestea”.

CEI DOI FII

Și a început să le vorbească în pilde. „Dar ce vi se pare? Un om avea doi fii și apropiindu-se de cel dintâi, i-a zis: „Fiule, du-te azi de lucrează în via mea”. Iar el, răspunzând, a zis: „Nu vreau”. Pe urmă însă, părându-i rău, s-a dus. Și apropiindu-se de cel de al doilea i-a zis tot așa, iar acesta i-a răspuns: „Eu, Doamne, mă duc, dar nu s-a dus. Care din aceștia doi a făcut voia tatălui?” – „Cel dintâi”, au zis ei. Iisus le-a zis: „Adevăr vă spun: vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu. Căci a venit la voi Ioan pe calea dreptății și n-ați crezut lui; iar vameșii și desfrânatele l-au crezut. Voi însă, deși ați văzut, nici după aceea nu v-a părut rău ca să credeți lui”.

LUCRĂTORII VIEI

Mt. 21, 33-46; Mrc. 11, 10-12; Lc. 20, 9-19

Și a început să spună către popor această pildă, zicând:

„Ascultați altă pildă: Era odată un om stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a făcut în ea un teasc, a zidit un turn și a dat-o lucrătorilor și a plecat departe.

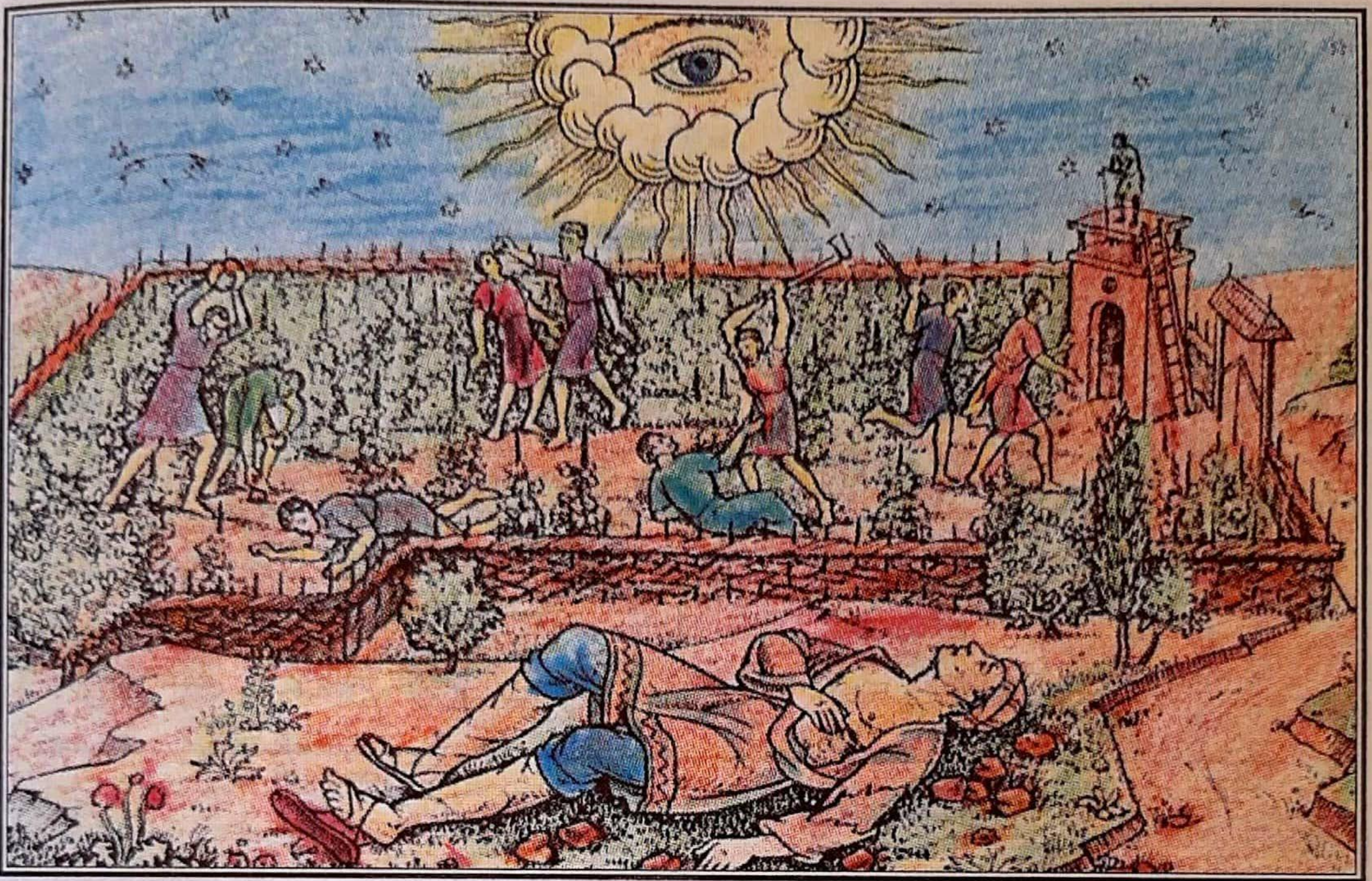
Când a sosit vremea roadelor, și-a trimis servitorii la lucrători ca să ia rodul viei. Lucrătorii însă, prinzând pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au ucis, iar pe al treilea l-au omorât cu pietre. Din nou a trimis el alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi și tot așa au făcut cu ei. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: „Se vor rușina de fiul meu”. Dar lucrătorii, când l-au văzut pe fiu, au zis între ei: „El este moștenitorul! Veniți să-l omorâm și să stăpânim noi moștenirea lui”. Și luându-l, l-au scos afară din vie și l-au omorât.

Deci, când va veni stăpânul viei ce va face acestor lucrători?” Ei l-au răspuns: „Va face să piară fără milă acești ticăloși și via o va da altor lucrători, care îi vor da roadele la timpul lor”.

PIATRA UNGHIULARĂ

Iisus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi: „Piatra, pe care n-au luat-o în seamă ziditorii, aceea a ajuns în capul unghiului, de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri”. De aceea vă spun: Împărăția lui

Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată neamului care-i va face roadele. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar peste care va cădea ea, îl va zdrobi.

Deseori Iisus avea să lupte cu semeția evreilor, care socoteau că ei sunt singurul popor iubit de Dumnezeu și că lor li se cuvine împărăția pământului! De aceea, Mântuitorul sta de vorbă cu oameni de orice lege (chiar și cu păgâni), căutând să le arate mereu că învățătura Sa e pentru binele tuturor, nu numai pentru evrei. Și, ca să dărâme proasta semeție a neamului evreiesc, El spune arhiereilor și bătrânilor poporului evreu ce au făcut părinții lor în trecut cu Profeții și ce vor face ei cu Fiul lui Dumnezeu. Profetind moartea Sa, profetește și aceea, că în locul poporului ales altădată, vor fi chemați păgânii la Împărăția lui Dumnezeu.

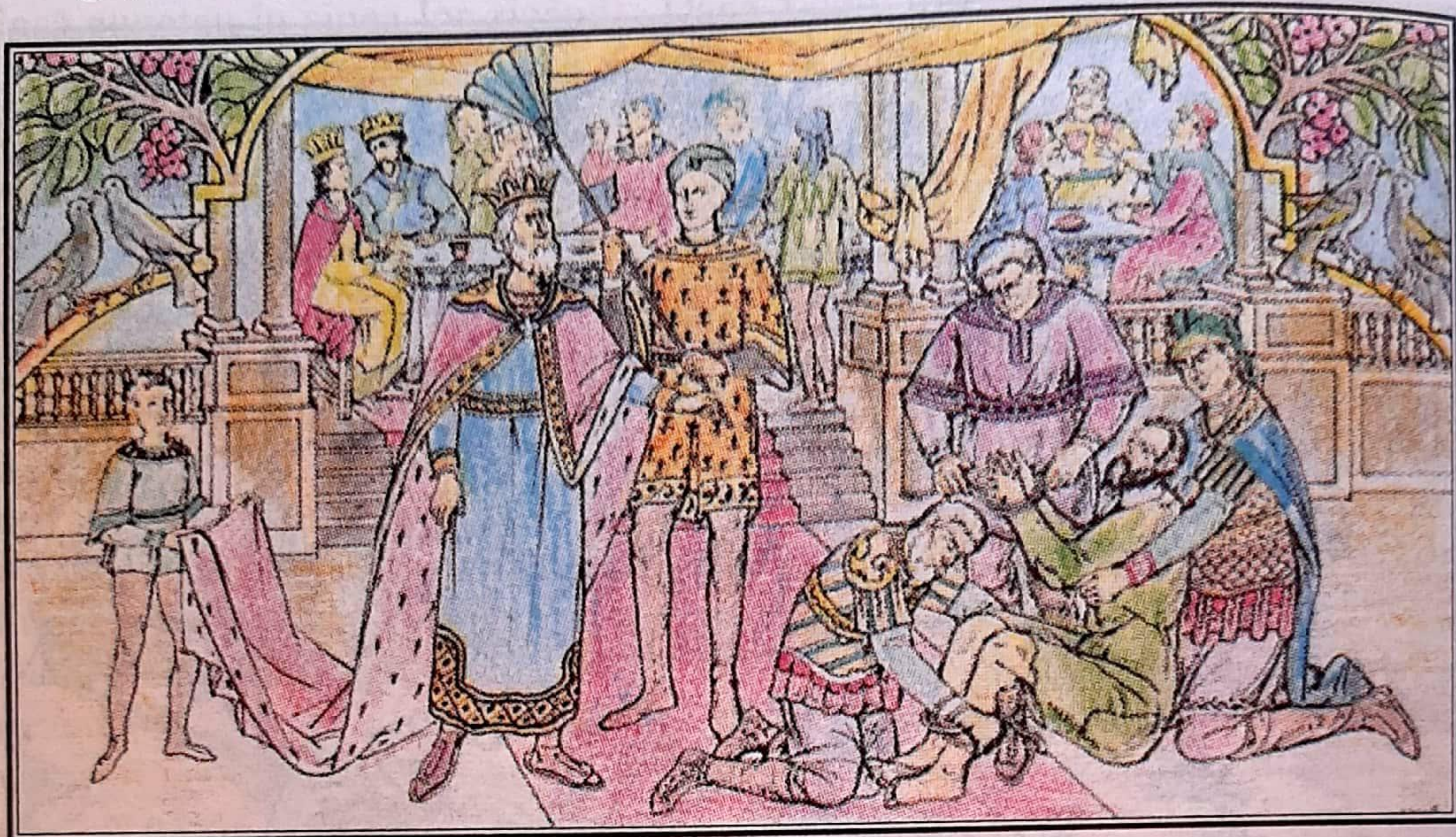
Și cărturarii și arhiereii căutau să pună mâna pe El, dar se temeau de mulțime, căci mulțimea pricepuse că pentru ei spusese pilda, și, lăsându-L, au plecat.

CHEMAȚII LA NUNTĂ

Mt. 22, 1-14

Iisus le-a vorbit iarăși în pilde, zicând: „Împărăția cerurilor este asemenea omului împărat, care a făcut nuntă fiului său. Și a trimis servitorii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei nu au vrut să vină, a trimis din nou alți servitori, zicând: „Spuneți celor poftiți, iată prânzul este gata; juncii mei și vitele mele cele îngrășate sunt înjunghiate și totul este gata. Veniți la nuntă”. Dar ei, neținând seamă de chemare, s-au dus, unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui; iar ceilalți prinzând pe slujitorii lui, i-au bătut și i-au omorât. Auzind aceasta împăratul s-a mâniat și trimițându-și oștile, a nimicit pe ucigașii aceia și orașul lor l-a ars. Atunci a zis către

slujitorii săi: „Nunta este gata, dar cei poftiți nu au fost vrednici, deci, mergeți la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă”.

Omul care a fost găsit fără haină de nuntă, la porunca împăratului, este legat de mâini și de picioare și aruncat în întunericul cel mai dinafară!

Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită și îmbrăcămintele nu am ca să intru în ea!
Luminează-mi haina sufletului meu și mă mântuiește!

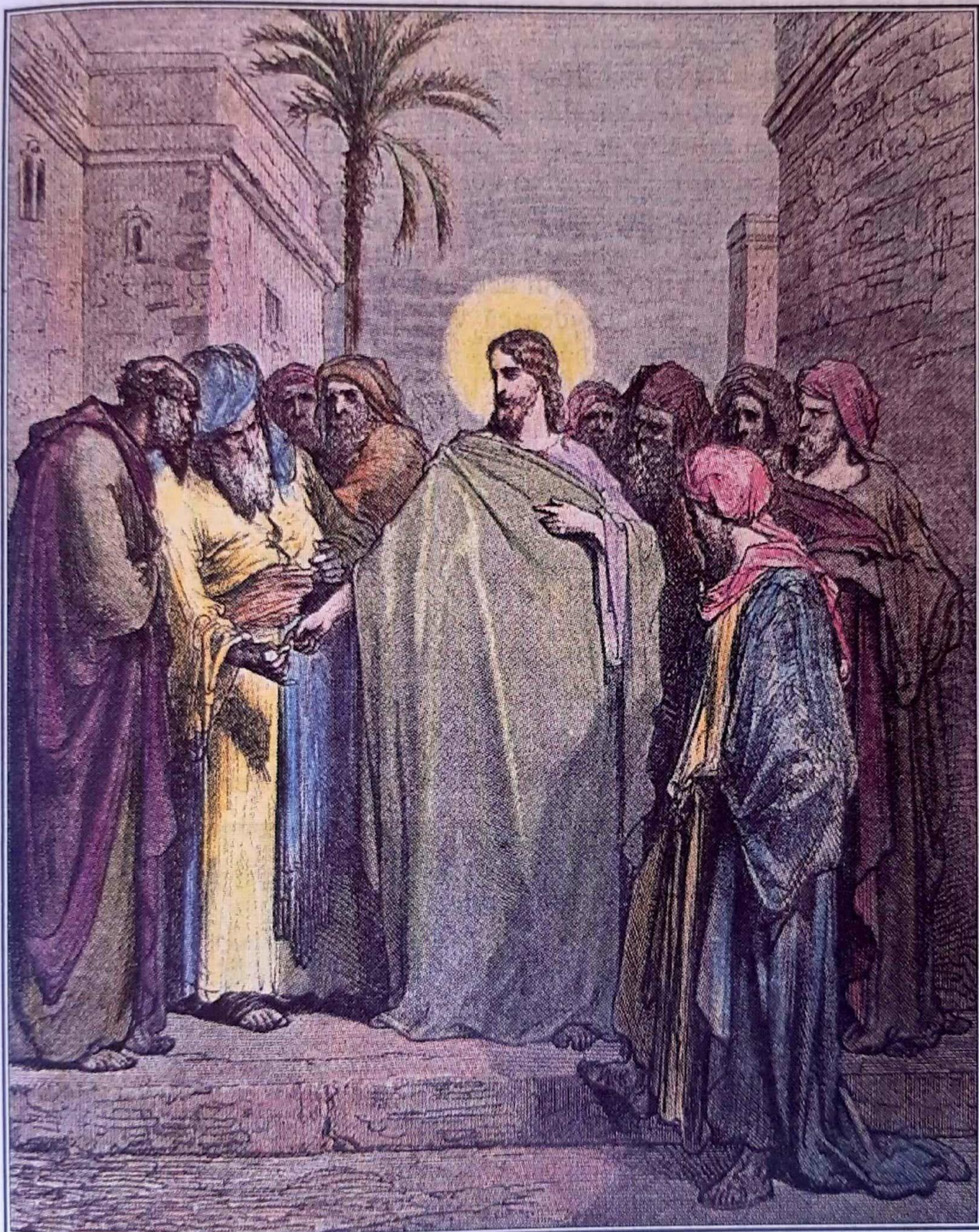
Ieșind slujitorii aceia la răspântii au chemat pe toți câți i-au găsit și buni, și răi, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar împăratul intrând să vadă pe oaspeți, a zărit acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. Și i-a zis: „Prietene, cum ai intrat aici neavând haină de nuntă?” Dar el tăcea. Atunci împăratul a zis către slujitori: „Legați-i mâinile și picioarele și luați-l de aici și aruncați-l în întunericul cel mai din afară! Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Că mulți sunt chemați, dar puțini aleși”.

BANUL DAJDIEI. SADUCHEII ȘI ÎNVIEREA MORTILOR

Mt. 22, 15-33; Mrc. 12, 13-27; Lc. 20, 20-40

Au trimis la El pe unii dintre farisei și dintre irodiani, care se prefăceau că sunt oameni dreți, ca să-L prindă în cuvânt, spre a-L da pe mâna stăpânirii și puterii procuratorului. Iar aceia au venit și I-au zis: „Învățătorule! Știm că iubești adevărul și nu-Ți pasă de nimeni, fiindcă Tu nu cauți la fața omului, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu. Spune-ne nouă deci, ce Ți se pare Ție? Se cuvine sau nu a da dajdie cezarului? Să dăm sau să nu dăm?” El însă cunoscându-le fățarnicia, le-a zis: De ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un dinar ca să-l văd”. Ei I-au adus. Și Iisus a întrebat: „Ale cui sunt chipul acesta și scrierea de pe el?” Iar ei au zis: „Ale cezarului”. Atunci Iisus le-a zis: „Dați-i cezarului cele ce sunt ale cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu”. Și n-au putut

să-L prindă în cuvânt înaintea poporului și minunându-se de răspunsul Lui, au tăcut și lăsându-L, au plecat.

Fariseii și cărturarii – vrăjmașii îndârjiți asupra Mântuitorului, – îi puneau felurite întrebări, formulate de ei cu multe înțeleșuri, cu scopul satanicesc de a-L discredita înaintea publicului. Așa îi pun ei întrebarea ispititoare și cu banul dajdiei, la care Mântuitorul le astupă gura, zicându-le: „Dați cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.

Vai! Ce groaznic li se vor astupa gurile hulitorilor în ziua judecății lor particulare și mai ales în ziua Judecății Universale.

Apoi au venit la El saducheii, care spun că nu este înviere și L-au întrebat: „Învățătorule! Moisi ne-a lăsat scris că dacă va muri fratele cuiva și va lăsa femeia fără copii, pe femeia aceea s-o ia fratele său și să-i ridice urmaș fratelui său.

Erau șapte frați, și cel dintâi și-a luat o femeie dar a murit fără să lase urmaș. Și a luat-o cel de-al doilea, dar a murit nelăsând urmaș; tot așa și al treilea. Și au reluat-o pe ea toți șapte și n-au lăsat urmași. Iar femeia a murit în urma tuturor. Deci, când vor învia, la înviere, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toți șapte au avut-o de soție?” Iisus le-a zis: „Oare nu din pricina aceasta vă rătăciți voi, pentru că nu știți Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; iar cei care se învrednicesc să dobândească veacul acela și învierea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită, că nu mai pot muri – ci sunt ca îngerii în ceruri, – și sunt fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. Cât despre morți, că înviază, n-ați citit în cartea lui Moisi, cum Dumnezeu i-a vorbit lui, din rug, zicând: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob? Dumnezeu nu este al morților, ci al viilor.

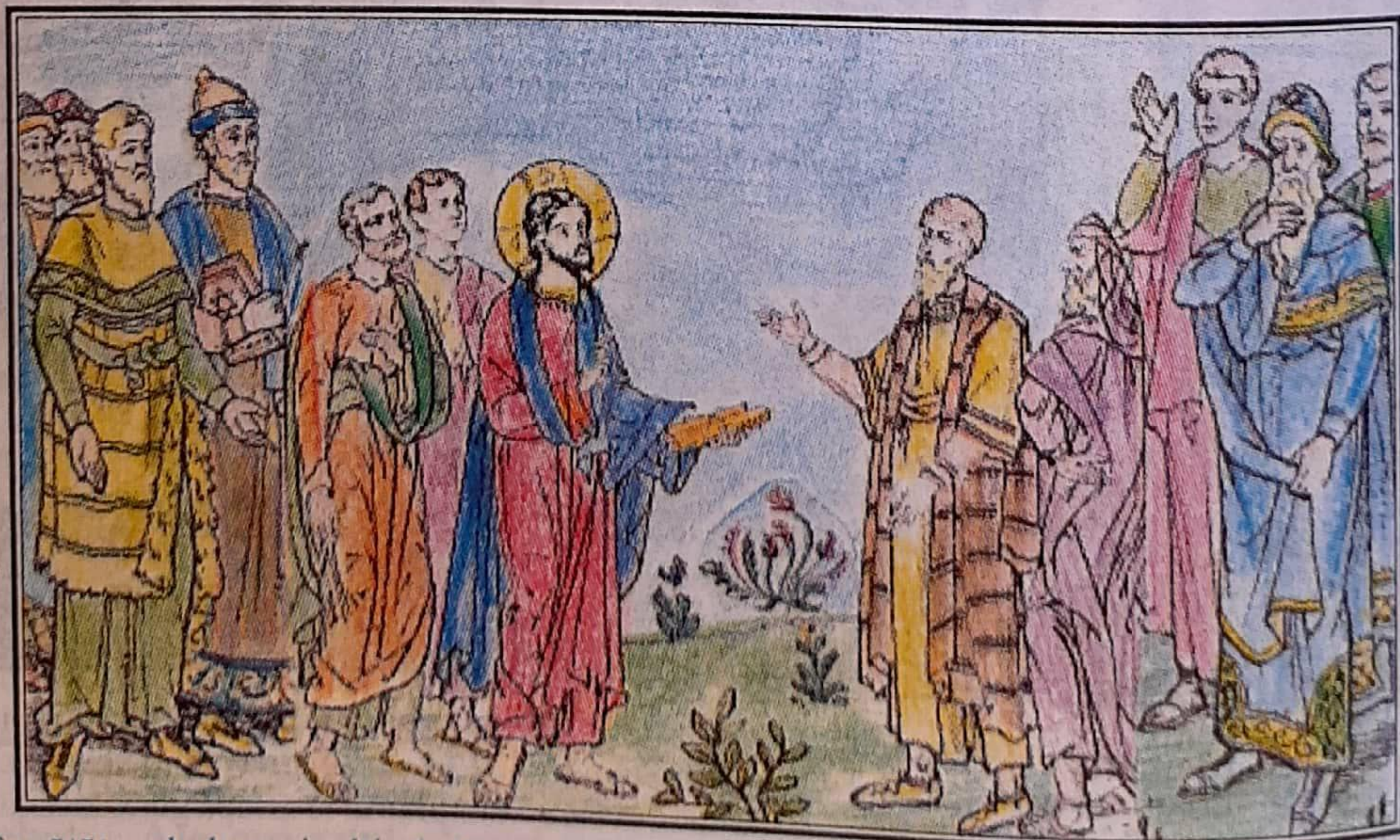
Deci voi mult vă rătăciți!”

Și auzind mulțimile, au rămas uimite de învățătura Lui.

PORUNCA CEA MAI MARE HRISTOS, FIUL LUI DAVID

Mt. 22, 34-46; Mrc. 12, 28-37; Lc. 20, 41-44

Fariseii auzind că a închis gura saducheilor, s-au adunat lângă El unul dintre ei inspitiindu-L, învățător de lege și L-a întrebat: „Învățătorule,

Un învățător de lege, ispitiindu-L pe Iisus, L-a întrebat care poruncă din lege este mai mare, și Iisus i-a pus în față legea dragostei: Să iubești pe Dumnezeu din toată inima și pe aproapele ca pe tine însuși!

care poruncă-i mai mare în Lege?” Iisus i-a spus: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău”. Aceasta este întâia și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși». De aceste două porunci atârnă toată Legea și proorocii”.

Și cărturarul a zis: „Bine, Învățătorule, adevărat ai spus că unul singur este Dumnezeu și nu este altul afară de El. Și a-L iubi din toată inima și din toată priceperea și din toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe tine însuși este mai mult decât toate jertfele și arderile de tot”. Și Iisus văzând că a răspuns cu înțelepciune, i-a zis: „Nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu”.

Și nimeni nu mai îndrăznește să-I mai pună întrebări.

Fariseii fiind adunați împreună, Iisus i-a întrebat: „Ce părere aveți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” Ei I-au zis: „Al lui David”. Iisus le-a zis: „Cum se face că David, cu Duhul, Îl numește pe El Domn zicând: «Zis-a Domnul Domnului meu: șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale?» Deci, dacă David Îl numește pe El Domn, cum este El fiu al lui?” Și mulțimea Îl asculta cu bucurie.

Nimeni însă nu putea să-I răspundă un cuvânt, și din ziua aceea nici nu a mai îndrăznit cineva să-L mai întrebe ceva.

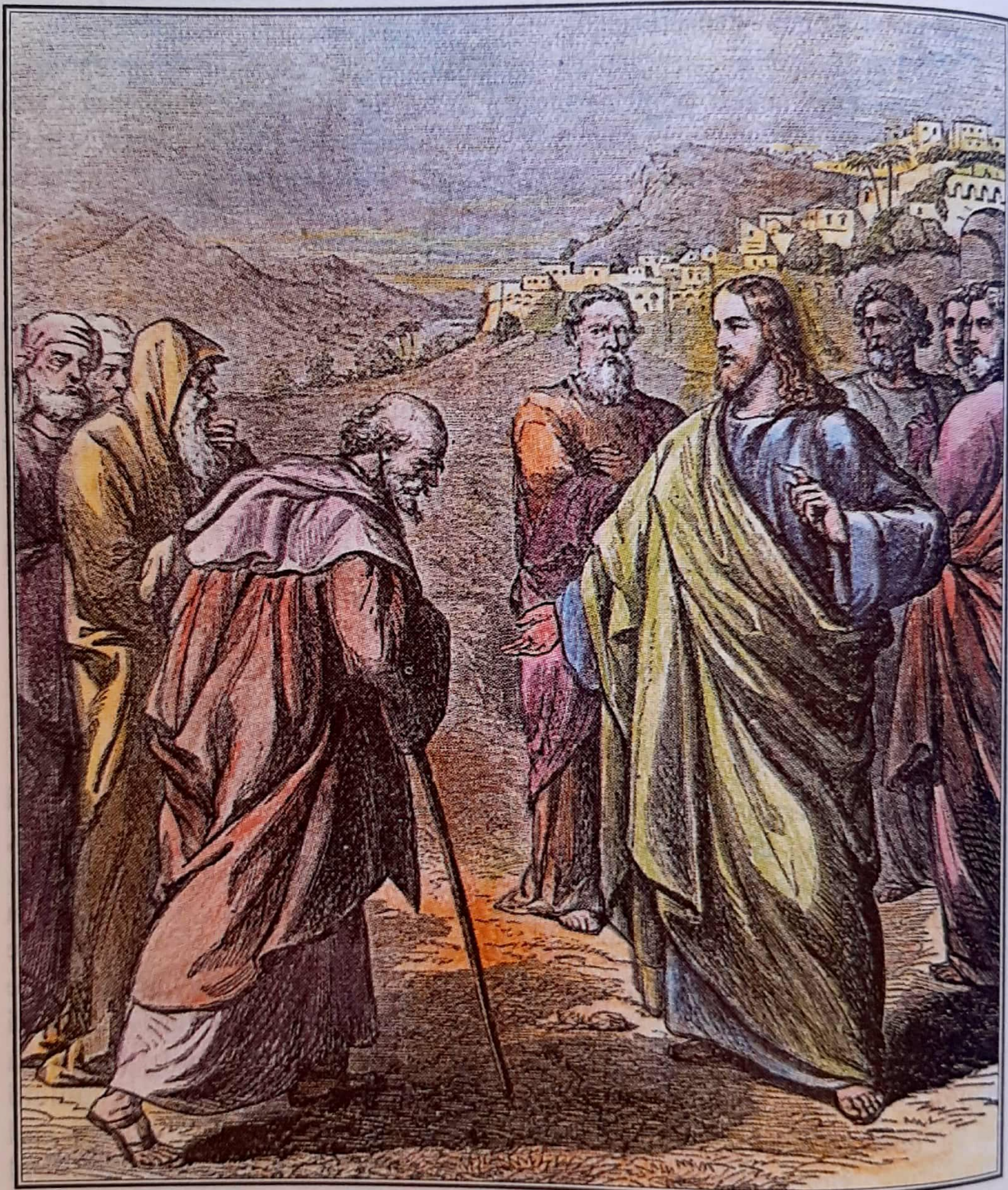
IISUS Mustră fățarnicia și mândria cărturarilor și fariseilor

Mt. 23, 1-39; Mrc. 12, 38-40; Lc. 20, 45-47; 21, 37-38

Atunci le-a vorbit Iisus mulțimilor și ucenicilor Lui, zicând: „Fariseii și cărturarii stau pe scaunul lui Moisi. Deci toate câte vă vor spune ei, faceți și păziți, iar după faptele lor să nu faceți, că ei spun, dar nu fac. Leagă sarcini grele de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Și toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni, că își lătesc filacteriile și-și măresc ciucurii hainelor; iar la ospete iubesc cele dintâi locuri și în sinagogi cele dintâi scaune, și să fie salutați în piețe și numiți de oameni: Rabbi! Voi însă să nu vă numiți: rabbi, că unul este Învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sunteți frați. Și pe nimeni să nu numiți tată al vostru pe pământ, că unul singur este Tatăl vostru, Cel din ceruri. Nici învățători să nu vă numiți, că unul singur este Învățătorul vostru: Hristos. Iar cel mai mare dintre voi, să fie slujitorul vostru. Iar cel ce se va înălța pe sine, se va smeri și cel ce se va smeri pe sine, se va înălța.

Dar vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor, că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.

Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, că mâncați casele văduvelor și faceți de ochii lumii rugăciuni lungi; pentru aceea mai multă osândă veți lua.

Mântuitorul a vorbit Galileenilor și Iudeilor că El e din ceruri de la Tatăl, dar ei în loc de a-L asculta, se porneau cu mânie asupra Lui, apostrofându-L: că și-a ieșit din fire, că-i nebun, că-i Samarinean, vrăjitor, că are drac, etc. (Mc. 3²¹; Mt. 12^{22/45}; Ioan 8⁴⁸). Ei au întrebuintat toate mijloacele infernale discreditându-L în fața poporului, spre a-L împiedica în activitatea mesianică, osândi și omori (Lc. 4²⁹; Ioan 8²⁷⁻⁵⁹). Cei care au ascultat și ascultă Cuvântul Lui, s-au luminat și se luminează; iar cei îndărătnici s-au prăbușit și se prăbușesc în bezna infernului, în pierzarea vremelnică și veșnică.

Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei, mai rău ca voi.

Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceți: De se va jura cineva pe templu, nu este nimic, iar dacă se va jura cineva pe aurul templului este vinovat. Nebuni și orbi! Ce este mai mare? Aurul sau templul, care sfințește aurul? Și: cine se va jura pe altar, nu-i nimic, iar cine se va jura pe darul care este deasupra altarului este vinovat. Nebuni și orbi! Ce este mai mare? Darul sau altarul, care sfințește darul?

Deci, cine se jură pe altar, jură pe el și pe toate câte sunt deasupra lui. Și cine se jură pe templu, jură pe el și pe Cel ce locuiește în el. Și cine jură pe cer, jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel care stă pe el.

Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici! Că dați zeciuială din izmă, mărar și chimen dar ați lăsat părțile cele mai de seamă ale Legii: judecata dreaptă, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, și nici pe acelea să nu le lăsați!

Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila! Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar pe dinăuntru ele sunt pline de răpire și necumpătate.

Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca să fie curată și partea lui dinafară.

Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, pentru că vă asemenați cu mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oase de morți și de toată necurăția. Așa și voi, pe dinafară vă arătați drepti oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și fărădelege. Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici! Clădiți mormintele Proorocilor și împodobiți pe ale dreptilor și ziceți: Dacă am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la sângele Proorocilor. Așadar, voi înșivă mărturisiți că sunteți fiii celor care au ucis pe Prooroci. Dar voi ați umplut măsura părinților voștri. Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de osânda gheenei?

De aceea, iată, Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari și dintre ei veți ucide și veți răstigni și dintre ei veți biciui în sinagogile voastre și-i veți izgoni din oraș în oraș.

Ca să vină asupra voastră tot sângele drept vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-ați omorât între templu și altar.

Adevăr vă spun: Toate acestea vor veni asupra acestui neam”.

IISUS ȘI NECREDINȚA IUDEILOR.

In. 12, 37-50

Dar, deși făcuse atâtea minuni înaintea lor, totuși nu credeau în El, pentru ca să se împlinească cuvântul lui Isaia Proorocul, pe care l-a zis:

„Doamne, cine a crezut celor auzite de la noi? Și brațul Domnului cui s-a descoperit?” De aceea nu puteau să creadă, căci tot Isaia a zis: „Orbit-a ochii lor și împietrit-a inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima și să nu se întoarcă și Eu să-i tămăduiesc pe ei”. Isaia a spus acestea când a văzut slava Lui și a grăit pentru El. Totuși, și dintre căpetenii mulți au crezut în El, dar din pricina fariseilor nu mărturiseau ca să nu fie dați afară din sinagogă; căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.

Și a strigat Iisus și a zis: „Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu lumină am venit, în lume, ca tot cel care crede în Mine să nu rămână în întuneric.

Și dacă va auzi cineva cuvintele Mele și nu le va păzi, Eu nu-l judec, căci n-am venit să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea. Cine se leapădă de Mine și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece. Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl care M-a trimis, El Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să grăiesc.

Și știu că porunca Lui este viață veșnică. Deci, ceea ce grăiesc Eu, așa cum Mi-a spus Tatăl, așa grăiesc”.

DARUL VĂDUVEI. DĂRĂMAREA TEMPLULUI

Mt. 24, 1-20; Mrc. 12, 41-44; 13, 1-18; Lc. 21, 1-24

Iisus pe când stătea în fața cutiei milelor, privea cum mulțimea aruncă bani în cutie. Și mulți bogați aruncau mult. Venind o văduvă săracă a aruncat doi bănuți, adică un codrat. Iisus, chemând la Sine pe ucenicii Săi, le-a zis: „Adevăr vă spun: «Această văduvă săracă a aruncat în cutia milei mai mult decât toți ceilalți; că toți au aruncat din prisosul lor, iar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea ca să trăiască»”.

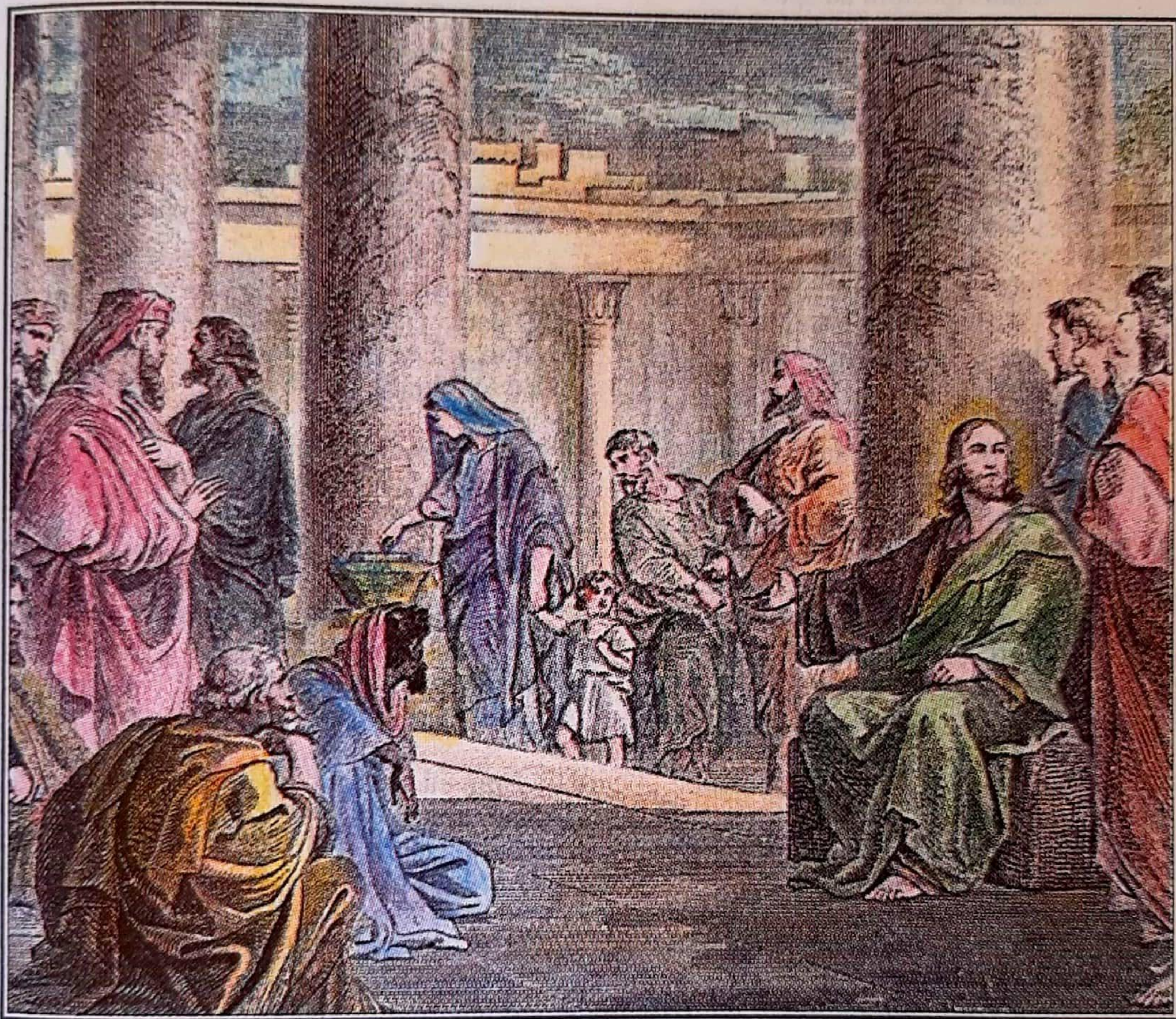
Pe când ieșea El din templu unul dintre ucenicii Lui i-a zis: „Învățătorule, privește ce pietre și ce ziduri!” Dar Iisus i-a zis: „Vezi aceste ziduri mărețe? Nu va rămâne din ele piatră pe piatră, care să nu fie risipită”.

Și pe când stătea El jos pe muntele Măslinilor, în fața templului, Petru, Iacob, Ioan și Andrei L-au întrebat numai ei între ei: „Spune-ne, când vor fi acestea? Și care va fi semnul când toate acestea vor fi să se împlinească?”. Iar Iisus a început să le spună: „Vedeți să nu vă amăgească cineva! Că mulți vor veni în numele Meu, zicând: «Eu sunt» și pe mulți vor amăgi.

Iar când veți auzi de războaie și vești de războaie să nu vă înspăimântați, că trebuie să fie acestea, dar încă nu este sfârșitul.

Se va ridica popor peste popor și împărăție peste împărăție. Vor fi cutremure pe alocuri tulburări și foamete. Acestea sunt începutul durerilor.

Dar voi luați seama de voi înșivă, că din pricina Mea vă vor duce în adunări și veți fi bătuți în sinagogi și veți sta înaintea stăpânitorilor și a împăraților, spre mărturie lor.

Mulți au dat arginți și aur, văduva, prin bunătate, a adus un sfânt tezaur!

DARUL VĂDUVEI

Lângă templu, Domnul sta
Și la oameni se uita,
Cum din pungi, cu dărnicie,
Bani aruncă-n vistierie.

Mulți dădeau, fiind cu stare,
Câte-o sumă foarte mare.
Danie veni să facă
Și o văduvă săracă.

Doi bănuți ea aruncat-a;
Domnu-atunci pe-ai Săi chemat-a
Și le zise: „Ați văzut?
Astă văduvă-a-ntrecut,

Pe bogați cu daru-adus!
Ei au dat Celui de sus
Din prisos de avuție
Și cu prea multă mândrie.

Pe când ea, din sărăcie
Și cu multă bucurie,
Rupse și cu drag dădu
Banii toți câți îi avu!”

Trebuie mai întâi ca să se propovăduiască Evanghelia la toate neamurile. Dar când vă vor duce să vă predea – în sinedrii și în mâna stăpâ-

PREGĂTIRE DE CRĂCIUN

N-ar fi loc în lumea-ntreagă
Cum Apostolii au spus
Ca să scrii cu deamănuntul
Tot ce-a făptuit Iisus.

Și de-atunci de-am scrie vrafuri
Și volum după volum,
Unde-ar încăpea în lume
Ce-a lucrat El pân-acum.

Iată numai o lucrare:
Undeva într-un cătun
Într-o Sfântă Duminică
Mai aproape de Crăciun,

Cu Scriptura Sfântă-n mână
În Biserica din sat,
Predica zelos un Preot
Cu Duh Sfânt și devotat,

Despre văduva sărmană,
Care, printre cei avuți,
A adus și ea la Templu
Cei din urmă doi bănuți.

Frații mei... spunea Preotul,
Mulți au dat arginți și aur,
Văduva, prin bunătate
A adus un sfânt tezaur...

Dacă dai... și dai cu milă
Unui om flămând, stingher,
Un bănuț din sărăcie
E cât o comoară-n Cer.

Și când rupi în două pâinea
Pentru-n frate credincios,
Tu să știi că cel ce-ți spune
Mulțumesc... e chiar Hristos...

Astfel a vorbit Preotul
Și-au răspuns cu toți: Amin!
Dar mai din adânc răspunse
Un biet Suflet de creștin.

Și pornind el către casă
Se gândea... făcând pași iuți,
Doar la văduva sărmană,
Care-a dat cei doi bănuți...

„Doamne... își zicea strângându-și
Vechitura de cojoc –
Ea a dat ce-avea în pungă
Eu nici pungă n-am de loc.

Dar, cei drept, am sănătate
Am picioare, grai – ia stați:
Am să merg din casă-n casă
Și-am să cer la cei bogați.

Ei au bani... eu am credință,
Și-astfel Domnul Care-I Bun,
Va-ngriji ca și sărmanii
Să se-mbrace de Crăciun”.

Și a doua zi se duse
La băcanul cel fălos,
Ce-n Biserică adesea
Se-nchina către Hristos.

Cum către Crăciun se-ntâmplă
– Prăvălia era plină –
Și printre clienți creștinul
Către negustor se-nclină:

„Domnul să vă aibă-n pază,
Iată ce voiam să spun:
Dați și pentru cei în lipsă
O hăinuță de Crăciun”.

„Altă treabă n-ai măi frate?
Eu am timp de dăruit?”
„Dar, iertați-mi îndrăzneala”
Zise omul umilit...

Și ieșind, își zise-n sine:
Timpu-i scump la negustori,
I-a să-ncerc eu înco-dată
Măine-n revărsat de zori.

Și în zori, când prăvălia
Se vedea aproape goală,
El intră, dădu binețe
Și cu vocea lui domoală,

Începu: „Acum desigur
Nu sunteți grăbit ca ieri,
Pentru cei sărmani vin iarăși,
Ca să dați după puteri...”

nitorilor – nu vă îngrijiți mai înainte, nici nu vă gândiți ce veți vorbi, ci spuneți ce va fi dat vouă în acel ceas, aceea să grațiți, că nu voi sunteți cei care grațiți, ci Duhul Sfânt.

„Ce sărmani?”... zise băcanul
„Ia te rog să ieși afară!
Cine n-are să se-mbrace
Să muncească, nu să ceară”.

Omul iar se-ntoarse-acasă
Plin de gânduri... „Nu se poate
Să nu aibă el un mugur
Cât de mic, de bunătate...”

N-am văzut eu cum se roagă?”
Își zicea zorind prin frig,
„Dar aici în prăvălie
Gândul lui e la câștig...”

A! Ia stai! „Să-ncerc mai bine
Să mă duc când stau la masă.
Între-ai săi acel mic mugur
E o floare luminoasă...”

Mă voi duce cu credință
Și-astfel Domnul Care-I Bun
Va-ngriji ca și săracii
Să se-mbrace de Crăciun!”

Iar a doua zi, când veseli
Toți ai casei... la băcan,
Ospătau cu masa plină
În belșug de bogătan...,

Lăudând tortul cel strașnic
Și al vinului gust bun,
Cine le răsare-n ușa?
E creștinul din ajun.

Când îl vede iar din ușa
Negustorul, ca trăsnet,
S-a făcut negru la față
Și din scaun a sărit,

Îmbrâncindu-l jos pe scară
Puse mâna pe-un răzlog,
„Na pomană, na pomană”
Și-l croi peste cojoc.

Pe când omul prin zăpadă
Își zicea... strângând din coate,
Cât doi bani cred că ar face
Vânătaile din spate...”.

Dar când se opri băcanul,
Omul se sculă de jos,
Și cu plecăciune-i zise:
„Eu vă mulțumesc frumos...”

Pentru mine-atât mi-ajunge...,
Dar să nu vă supărați:
Spuneți-mi acuma totuși
Pentru cei săraci ce dați?”

Când a auzit băcanul,
A încremenit pe loc,
Parcă l-a străpuns deodată
Dumnezeu din cer cu foc.

Și-așezându-se pe scaun
Zise: „Vai, sunt om smintit,
Am lovit un Sfânt, un Înger
Chiar pe Hristos L-am lovit.

Frate, iartă-mi nebunia!
Vino-n casa mea acum,
Și-am să-mi îndreptez de astăzi
Pașii pe-al credinței drum...!”.

Și de nu a dat atâta
Cât a dăruit Zacheu,
Dar a dat cu voie bună
Cum e drag lui Dumnezeu...

Iar a doua zi creștinul
Vesel a pornit cu bine
După alți Zachei prin viscol
Rostind astfel către sine:

„Ei au bani, eu am credință
Și-astfel Domnul Care-I Bun,
Va-ngriji ca și săracii
Să se-mbrace de Crăciun...”.

Și va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu și copiii se vor scula împotriva părinților și-i vor omori; și de toți veți fi urâți pentru numele Meu. Dar cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

Atunci mulți se vor sminti și se vor vinde și se vor urî unii pe alții. Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți.

Din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea multora se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.

Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile și atunci va veni sfârșitul.

ÎNDEMN LA VEGHERE

Iar când veți vedea „urâciunea pustiirii” – cea prezisă de proorocul Daniel, – stând unde nu se cuvine, – cine citește să înțeleagă – atunci cei din Iudeea să fugă în munți. Iar cel care este pe acoperiș să nu se coboare, nici să intre să-și ia ceva din casa sa. Și cine este în câmp să nu se întoarcă îndărăt să-și ia haina.

Dar vai de cele ce vor fi însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna, nici sâmbăta. Căci va fi necaz mare pe pământ și urgie asupra acestui popor. Și vor cădea de tăișul săbiei și vor fi duși robi în toate neamurile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de păgâni, până ce se vor împlini timpurile păgânilor. Pentru că acestea sunt zile de răzbunare, ca să se îplinească toate cele scrise”.

SFÂRȘITUL LUMII. SEMNELE VENIRII FIULUI OMULUI

Mt. 24, 21-42; Mrc. 13, 19-32; Lc. 21, 25-34

„Că necaz va fi în zilele acelea, cum n-a mai fost până acum, de la începutul zidirii, pe care a făcut-o Dumnezeu și nici nu va mai fi. Și dacă Domnul n-ar fi scurtat zilele acelea, nici un trup n-ar scăpa, ci din pricina celor aleși, pe care i-a ales, a scurtat zilele. Atunci, dacă vă va zice cineva: Iată aici este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți. Și dacă vor zice vouă: iată, este în pustie, să nu ieșiți, sau iată, este în cămări, să nu-i credeți! Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, încât să ademenească, dacă este cu putință, și pe cei aleși. Cum iese fulgerul de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi venirea Fiului Omului. În locul care este stârvul se vor aduna vulturii.

Dar voi luați seamă! Iată, v-am spus toate dinainte. Și vor fi semne în soare, în lună și stele iar pe pământ groază a neamurilor, care nu vor ști ce să facă de urletul mării și al valurilor. Oamenii își vor da duhul de teamă (groază) în așteptarea celor ce vor să vină peste lume, că puterile cerului vor fi zguduite.

Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și toate semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă. El va trimite Îngerii Săi cu glas răsunător de trâmbiță și vor strânge pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor, până la marginile lor.

Iar când încep acestea să fie, prindeți inimă și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră s-a apropiat”.

Și le-a spus o pildă: „Vedeți smochinul și toți copacii? De cum înfrunzesc, cunoașteți, privindu-i, că vara este aproape. Așa și voi, când veți vedea aceste semne împlinindu-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevăr vă spun: nu va trece neamul acesta, până când vor fi toate acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Cât despre ziua aceea sau ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luați seama! Privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acest timp. Că precum a fost în zilele lui Noe, tot astfel va fi și venirea Fiului Omului. Și precum în zilele acelea, de dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și nu au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot astfel va fi și venirea Fiului Omului. Atunci doi de vor fi în câmp, unul se va lua și unul se va lăsa; iar de vor fi două femei, care vor măcina la râșniță, una va fi luată și cealaltă lăsată. Deci dar, privegheați, pentru că nu știți în care zi vine Domnul vostru. Luați seama la voi înșivă! Să nu vi se îngreuieze inimile de îmbuibare și de băutură și de grijile vieții și ziua aceea să vină peste voi fără veste, căci ca o mreață va veni peste toți, cei care locuiesc pe fața întregului pământ.

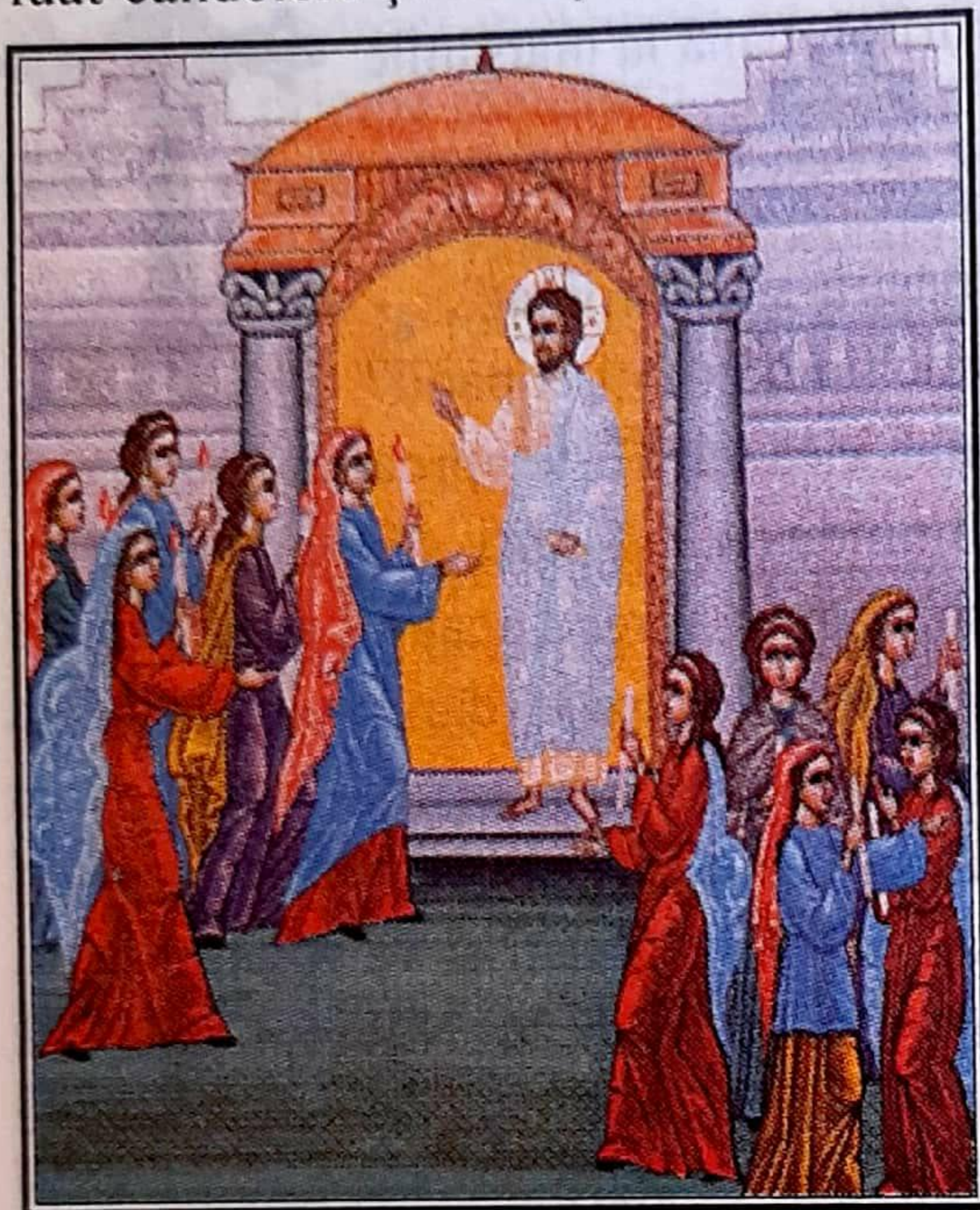
E ca un om, care pleacă departe și lasă casa sa și dă servitorilor săi putere și fiecăruia lucrul lui și poruncește portarului să vegheze. Privegheați dar, că nu știți când vine domnul casei: seara, la miezul nopții sau la cântatul cocoșilor sau dimineața, ca nu cumva venind fără de veste să vă găsească dormind. Iar ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Privegheați! Privegheați în toată vremea și vă rugați ca să vă învredniciți să scăpați de toate cele ce au să fie și să stați înaintea Fiului Omului”.

Și în tot timpul zilelor învăța în templu, iar noaptea o petrecea afară din oraș, pe muntele numit al Măslinilor. Și tot poporul venea dis-de-dimineață la El, în templu, ca să-L asculte.

CELE ZECE FECIOARE. JUDECATA VIITOARE

Mt. 25, 1-13, 31-36

Atunci împărăția cerurilor se va asemana cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Dar cinci dintre ele erau

Iată, Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; dar nevrednică este cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi dar suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuezi, ca să nu te dai morții și afară de Împărăție să te încui. Ci te deșteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeu; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluiește-ne pe noi!

Nunta este unirea lui Hristos cu Biserica, iar fecioarele reprezintă lumea, o parte bună și o parte rea. Candelile aprinse sunt lumina faptelor bune, iar cele stinse, lenevirea de a face fapte bune, chiar de am avea și multă credință.

Chipul de față ne arată zece fecioare stând în așteptarea Mirelui: cinci înțelepte, care și-au luat untdelemn și de rezervă pentru candelile lor; alte cinci neînțelepte, care nu și-au luat untdelemn mai mult pentru candelile lor. Mirele sosește la miezul nopții

în plină lumină. Fecioarele înțelepte care aveau candelile aprinse, luminânde, au intrat cu El în camera de nuntă; iar cele cinci neînțelepte au rămas afară în întuneric, cerșind zadarnic să li se dea drumul în camera luminată.

Mirele e Hristos și fecioarele sunt toți creștinii: cler și popor. Fecioarele înțelepte arată pe creștinii care în toată viața lor se ostenesc a crede și a viețui după Dreptarul Ortodoxiei creștine, îmbogățindu-se cu felurite fapte bune. Aceștia oricum i-ar prinde sfârșitul, fiind gata, intră în Împărăția lui Dumnezeu. Fecioarele neînțelepte arată pe creștinii și creștinele de formă goală care cred și viețuiesc contrar Dreptarului Ortodoxiei, neagonisindu-și fapte bune, cu gândul că se vor pregăti ei creștinește mai pe urmă, pe patul morții, și astfel prinzându-i moartea în întunericul viețuirii anticreștinești pe acest pământ, se prăbușesc în bezna gheenei, unde viermele nu doarme și focul nu se stinge. Lanțul virtuților creștinești înalță pe creștinii adevărați din viața aceasta la Împărăția lui Dumnezeu; iar lanțul viciilor și pasiunilor după lux, mode, împopoțonări idolești, petreceri anticreștinești, profanarea celor Sfinte, pogoară pe cei ce se țin de ele în iadul vremelnice și veșnic, fiindcă numai numele creștinesc, fără credincioșia și viețuirea creștinească, nu folosește pe nimeni. Oricare cum va lucra, așa plată își va lua (Mt. 25).

PILDA CELOR ZECE FECIOARE

Zis-a Domnul: Privegheați
Și pe Mire-așteptați
Tot cu candelile pline
Că nu știți ceasul când vine.

Miezul nopții a sunat
Mirele s-a arătat
Și cele zece fecioare
Les întru întâmpinare.

Cinci fecioare înțelepte
Au știut cum să-L aștepte
De ispite neînvins
Aveau candelile aprinse.

Celelalte cinci fecioare
Cu ispită-nșelătoare,
Valul lumii le-a cuprins
Candelile li s-au stins.

nebune* și cinci înțelepte. Cele nebune luându-și candelile, nu au luat cu ele și untdelemn. Iar cele înțelepte o dată cu candelile, au luat și untdelemn în vase. Și cum mirele a întârziat, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții însă, s-a făcut strigare: „Iată, vine mirele! Ieșiți în întâmpinarea lui!” Atunci toate acele fecioare s-au sculat și și-au împodobit candelile. Și cele nebune au zis celor înțelepte: „Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre”. Iar cele înțelepte au răspuns zicând: „Nu! Căci nu va fi deajuns nici nouă, nici vouă. Mai bine duceți-vă și vă cumpărați de la cei ce vând”. Și ducându-se ele să cumpere, mirele a venit și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. Pe urmă au sosit și celelalte fecioare zicând: „Doamne, Doamne, deschide-ne și nouă!” Dar el, răspunzând, le-a zis: „Adevăr vă spun: pe voi nu vă cunosc. Privegheați deci, că nu știți ziua, nici ceasul când va veni Fiul Omului”.

Când însă va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți Sfinții Îngeri cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale și vor fi adunate înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor din dreapta Sa: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția, cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați primit, gol și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, am fost în temniță și ați venit la Mine”. Atunci dreptii vor răspunde zicând: „Doamne, când Te-am văzut flămând și Ți-am dat de mâncare? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?” Împăratul însă, răspunzând, le va zice: „Adevăr vă spun: Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei mai mici, Mie Mi-ați făcut”.

Atunci va zice și celor din stânga: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

Iară Mirele voios
De-al credinței drag prinos
Pe-nțelepte le-a primit
În palatul strălucit.

Dar pe cele ce-L uitară
Le-a lăsat pe prag afară
Ca să-și ispășească vina
Și să nu guste lumina.

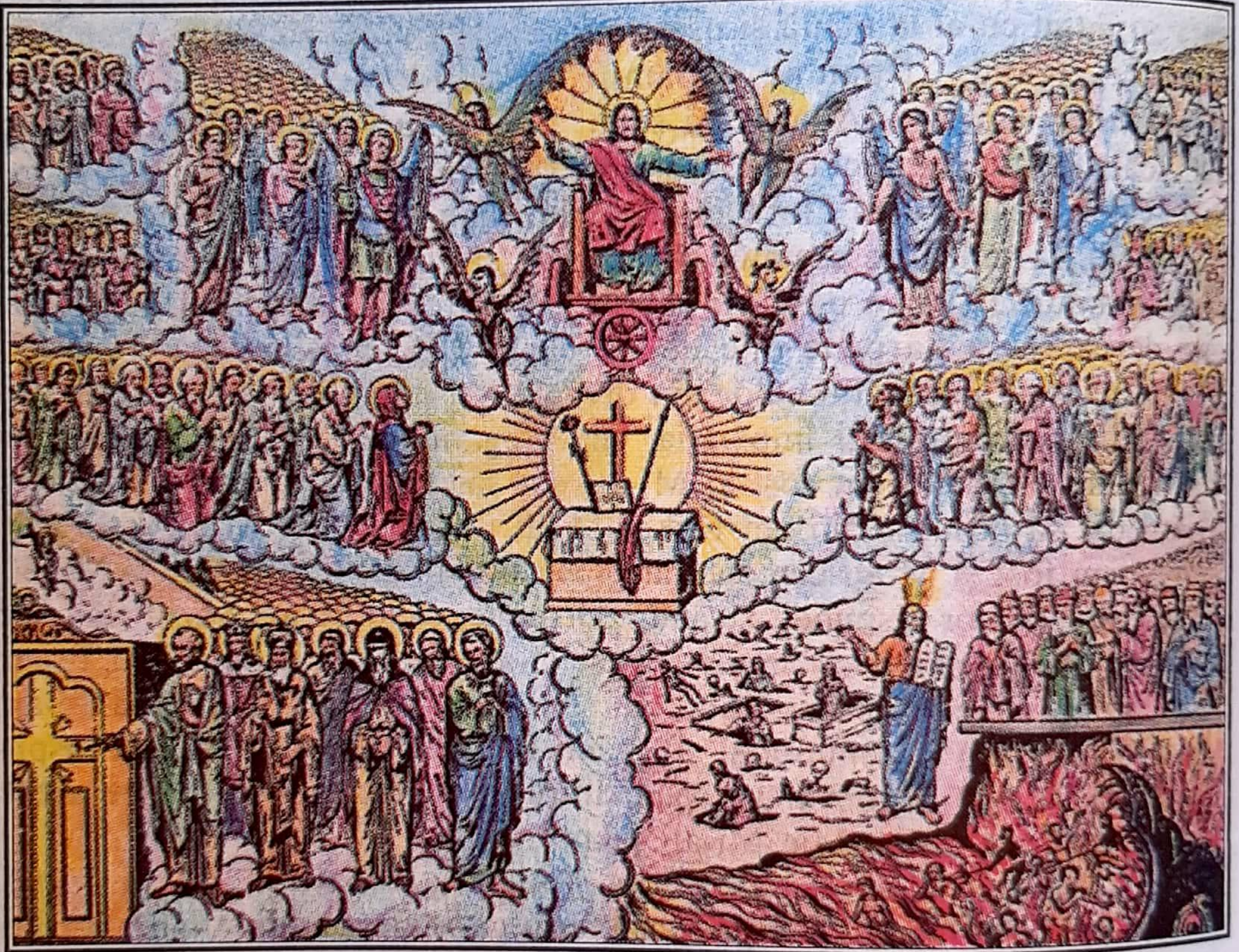
Tu, cerescule Părinte
Fă ca-n Suflet și în minte
Să lucească al Tău îndemn
Ca aprinsul undelemn.

Ca o candelă cerească
Inima să înflorească
Sfânt izvor de fapte bune
Și de-a Ta înțelepciune.

Să vestim între popoare
A Ta sfântă îndurare,
Că din noapte și din chin
Ne înalți spre cer senin.

* nepăsătoare

Că flămând am fost și nu Mi-ați dat de mâncare, însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau, străin am fost și nu M-ați primit, gol și nu M-ați îmbrăcat, bolnav și în temniță și nu M-ați cercetat". Atunci vor răspunde și ei, zicând: „Doamne, când Te-am văzut flămând sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?" Le va răspunde El atunci, zicând: „Adevăr vă spun: Întrucât n-ați făcut unuia dintre acești frați mai mici, nici Mie nu Mi-ați făcut". Și vor merge aceștia la pedeapsă veșnică, iar dreptii la viață veșnică".

Când vei veni Dumnezeu pe pământ cu mărire, și se vor cutremura toate și râul cel de foc va curge înaintea Divanului, cărțile se vor deschide și cele ascunse se vor arăta; atunci să mă mântuiești de focul cel nestins și să mă învrednicești a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

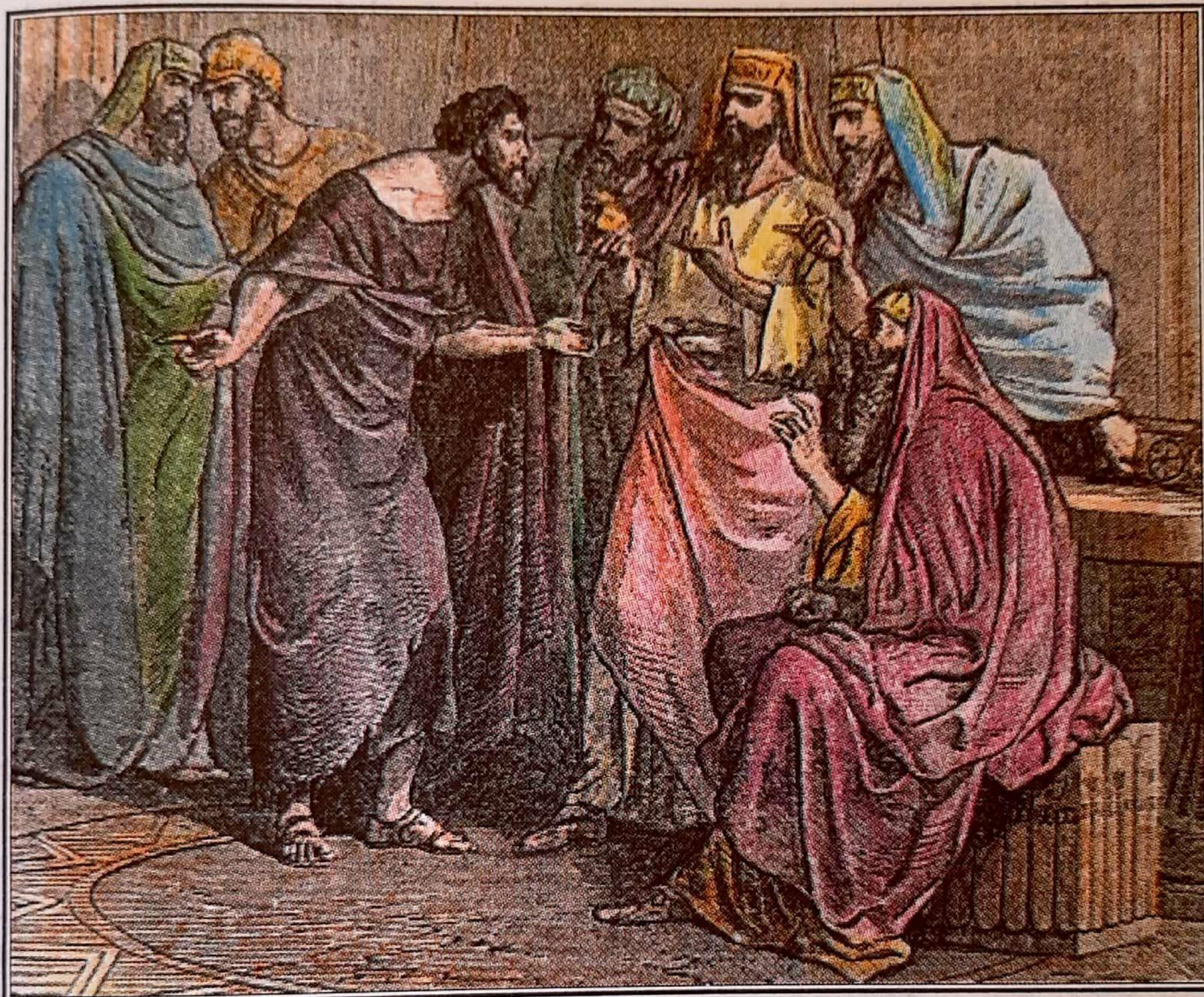
Dumnezeule-ndurate, ce de toate grijă porți,
Știu că vei veni odată ca să judeci vii și morți!
Și-naintea feței Tale vor veni să stea atunci;
Și stăpâni, și slugi, și tineri, și bătrâni și fragezi prunci,
Și bogații, și săracii, și smeriții, și trufașii,
Toți, la Tronul judecății, vor veni să-și curme pașii;
Și să cânte-n veșnicie, sau pe vecii toți să plângă,
Dreptii vor fi dați la dreapta, păcătoșii în partea stângă...

Deci, cu mare spaimă-n suflet, Milostive Dumnezeu,
Eu mă-ntreb în care parte voi fi dat atuncea eu?
De aceea, Doamne Sfinte, să fiu bun și drept mă-nvață,
Până când nu bate ceasul de-a sfârși această viață!

TRĂDAREA LUI IUDA

Mt. 26, 1-5, 14-16; Mrc. 14, 1-2, 10-11; Lc. 22, 1-6

După ce a sfârșit Iisus toate cuvintele acestea, a zis ucenicilor Săi: „Știți că peste două zile vor fi Paștele și Fiul Omului va fi dat spre a fi răstignit”.

Miercuri, după ce Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost uns cu mir de nard de mult preț, Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece Apostoli, s-a dus la sfatul evreilor ca să-L vândă. Acolo, după sfatul satanicesc făcut cu dâșii, L-a vândut cu treizeci de arginți și căuta momentul prielnic spre a-L da în mâinile lor ca să-L răstignească. Toți oamenii care au activat strălucit până la sacrificiu, în frunte cu Mântuitorul Hristos, au avut pe lângă ei și Iude Iscariotenești, oameni neînțelegători, îndărătnici, amărători, care i-au viclenit, i-au vândut și trădat în mâinile vrăjmașilor lor și ai binelui obștesc. „*Vrăjmașii omului, casnicii lui*”.

Unul dintre învățăcei
Iuda... merse-atunci la ei.
„Prins vi-L dau, precum doriți,
Chiar diseară!... Ce-mi plătiți?”

Dâșii mult s-au bucurat...
Treizeci de arginți i-au dat!
El căta ceas priitor,
Ca să-L dea pe mâna lor.

Iar satana a intra în Iuda, numit Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece. El s-a dus și a stat de vorbă cu arhieriei și cu căpeteniile oastei cum să-L dea în mâinile lor.

Atunci mai marii preoților și bătrânii poporului s-au adunat în curtea arhiereului numit Caiafa și s-au sfătuit împreună ca să prindă pe Iisus prin vicleșug și să-L omoare. Însă ziceau: „Nu în ziua praznicului ca să nu se facă tulburare în popor”.

Și Iuda Iscarioteanul le-a zis: „Ce vreți să-mi dați și eu vi-L voi da în mâinile voastre?” Și ei s-au bucurat și s-au învoit să-i dea bani. Și i-au dat treizeci de arginți. Iar el s-a învoit și căuta prilej potrivit ca să-L dea în mâna lor fără să știe mulțimea.

JOIA SFÂNTĂ

PREGĂTIREA PENTRU PAȘTI. SPĂLAREA PICIOARELOR

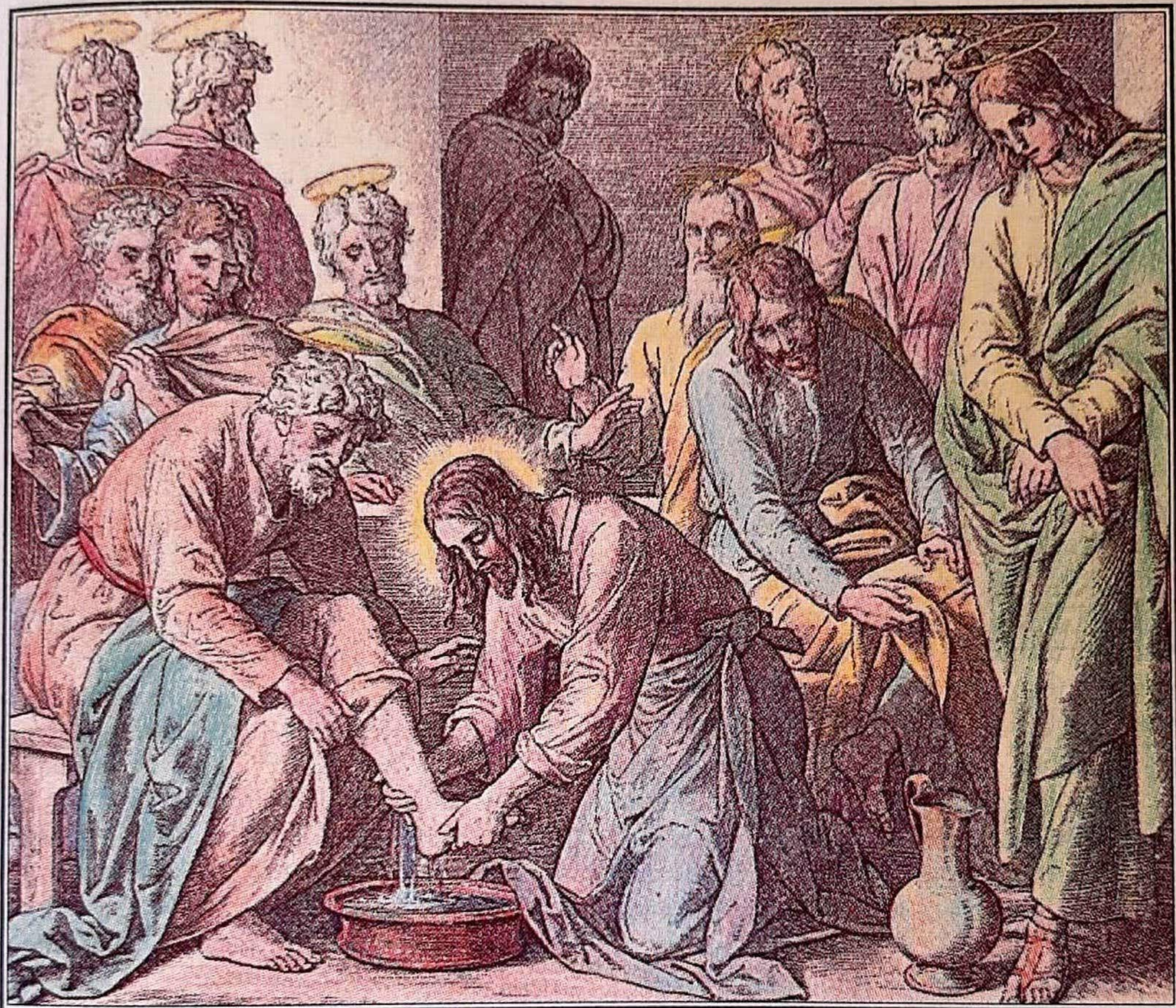
Mt. 26, 17-20; Mrc. 14, 12-17; Lc. 22, 7-16; In. 13, 1-20

Iar mai înainte de sărbătoarea Paștilor, Iisus știind că I-a venit ceasul ca să Se mute din lumea aceasta la Tatăl și iubind pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până în sfârșit. Deci, când a sosit ziua azimilor în care trebuia să fie înjunghiat mielul de Paște, Iisus a trimis pe Petru și pe Ioan zicând: „Duceți-vă și pregătiți-ne Paștile, ca să mâncăm”. Și ei L-au întrebat: „Unde vrei să pregătim?” El le-a zis: „Iată, când veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra și spuneți stăpânului casei: „Învățătorul îți zice: «Unde-i odaia de oaspeți, unde să mâncăm Paștile cu ucenicii Mei?»”. „Și el vă va arăta un foișor mare așternut; acolo să pregătiți”. Ei, ducându-se, au găsit după cum le spusese Iisus și au pregătit Paștile. Și când a venit ceasul S-a așezat la masă și apostolii împreună cu El. Și le-a spus: „Cu dor, am dorit să mâncăm acest Paște cu voi, mai înainte de patima Mea, că vă spun că de acum nu voi mai mânca până când se vor plini în împărăția lui Dumnezeu”.

Și luând paharul, mulțumind le-a zis: „Luați-l și-l împărțiți între voi, că vă spun: „De acum nu voi mai bea din rodul vieți, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu”. Și s-a făcut între ei și o neînțelegere. Cine dintre ei s-ar părea a fi mai mare?

Și pe când erau la cină, — când diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul de a-L vinde — Iisus știind că Tatăl I le-a dat toate în mâini și cum că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu merge, — S-a sculat de la cină, S-a dezbrăcat de haine, și luând un ștergar S-a încins cu el. După aceea, a turnat apă în vasul de spălat și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.

Dar, când a venit la Simon Petru, acesta I-a zis: „Doamne, oare Tu să-mi speli mie picioarele?”. Iisus i-a răspuns: „Ceea ce fac Eu acum, tu nu pricepi, dar vei pricepe după aceasta”. Petru i-a spus: „Nu! Niciodată nu-mi vei spăla Tu mie picioarele”. Iisus a răspuns: „Dacă nu te voi spăla, n-ai parte cu Mine”. Simon Petru i-a zis: „Doamne! Nu numai picioarele, ci și mâinile și capul”. Iisus i-a zis: „Cine s-a spălat, nu trebuie să i se

Iisus, încingându-se cu un ștergar, spală picioarele ucenicilor Săi!

Ștergarul

La cina cea de Paște, în camera de sus,
înconjurat de-apostoli, S-a așezat Iisus.
Se revărsa din sfeșnic o galbenă lumină
pe azimile calde, pe mielul... fără vină...
Era plăcut prilejul. Și toate pregătite.
Dar, vai, uitase gazda o slugă a trimite,
un rob sau o cămilă, ca, după-a vremii lege,
cureaua de pe glezne pe rând să le-o
dezlege,
să le aline talpa de colbul de pe drum.
Și-acum cei doisprezece, sfielnic oarecum,

se întrebau în cuget: Cum vor șede la rugă?
Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?
O, iată-i cum se-ncruntă, privind cu
tulburare
când vasele cu apă, când praful pe picioare.
Și duhul îi întreabă, în fiecare zboară:
– N-ai vrea să-ți pui tu, Petre, ștergarul
astă seară?
– Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt
mai bătrân.

spele decât picioarele, că este curat tot. Și voi sunteți curați, dar nu toți... Că-l știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: Nu toți sunteți curați". Deci, după ce le-a spălat picioarele și-a luat hainele și S-a așezat iar la masă și le-a zis: „Pricepeți voi ce v-am făcut Eu? Voi pe Mine Mă numiți:

– Dar tu? Tu cel mai tânăr? – Eu stau lângă Stăpân...

– Dar tu? întreabă Duhul acuma pe Andrei.

– Chiar eu?... Sunt cel din urmă la Domnul dintre ei?

– Dar tu ce ții doar punga? – Eu am făcut de-ajuns.

Am cumpărat merinde. Și mielul l-am străpuns...

– Tu, Toma, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?

– Sunt trist. Se luptă-n mine o umbră de-ndoială...

– Dar tu, Matei? Tu, Filip? Dar tu, Tadeu? Dar tu...?

Și-n fiecare cuget răspunsul a fost: Nu.

Atunci, lăsându-și brâul și haina-ntr-un ungher,

S-a ridicat Stăpânul cel coborât din cer și-nfășurând ștergarul, s-a aplecat ușor să-Și spele ucenicii, ca rob al tuturor.

De-atunci pe apa vremii, atâtea ani s-au dus. Și-acum – a câta oară? – Se-așază iar Iisus să-ntrebe, tot prin Duhul, pe cei ce-L înconjoară:

– N-ai vrea să-ți pui tu, Gheorghe, ștergarul astă seară?... Tu, soră Mărioară? Tu, Radu? Tu, Mihai?... Frumos va fi odată acolo sus în Rai!

Dar azi sunt mii de-amaruri. Necazul greu se curmă. Nu vrei, în lumea asta, să fii tu cel din urmă? E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un ciob!

Nu vrei să fii tu, frate, al fraților tăi rob? Sunt răni neîngrijite, sunt mucuri ce se sting, bartiste-n care lacrimi în taină se preling, sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere, sunt oameni singuratici, lipsiți de mângâiere, sunt prunci rămași acasă, cu-o mamă în spital,

bolnavi care așteaptă un salvator semnal. Se cere osteneală și jertfă uneori.

Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori. Nu mânuind Cuvântul, când harul nu ți-e dat,

cât mătura și acul și rufa de spălat, cât cratița, toporul și roata la fântână, ciocanu-n tabla casei și-n gard la vreo bătrână.

Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi, să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mângâi:

să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul. ...Nu vrei cu Mine, frate, să-ți înfășori ștergarul?

– Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt mai bătrân.

– Chiar eu?... Eu sunt prea tânăr. Eu stau lângă Stăpân...

– Chiar eu?... Eu nu am vreme. Eu am făcut de-ajuns.

– Chiar eu? – Chiar eu? Se-aude același trist răspuns.

Și-atunci, lăsând să-I cadă cununa Lui și haina,

iubirii fără margini trăindu-i iarăși taina, încet – a câta oară? – Se-apleacă iar Iisus și, plin de-atâtea gânduri, ștergarul iar Și-a pus.

Și-așa cum o mlădiță se-ndoaie lângă trunchi,

Stăpânul omenirii Se-apleacă în genunchi. La jugul fără slavă Iisus din nou Se-njugă. El, Împăratul Vieții, din nou e rob și slugă.

Veniți, leproși ai lumii, murdari de-a ei țărână!

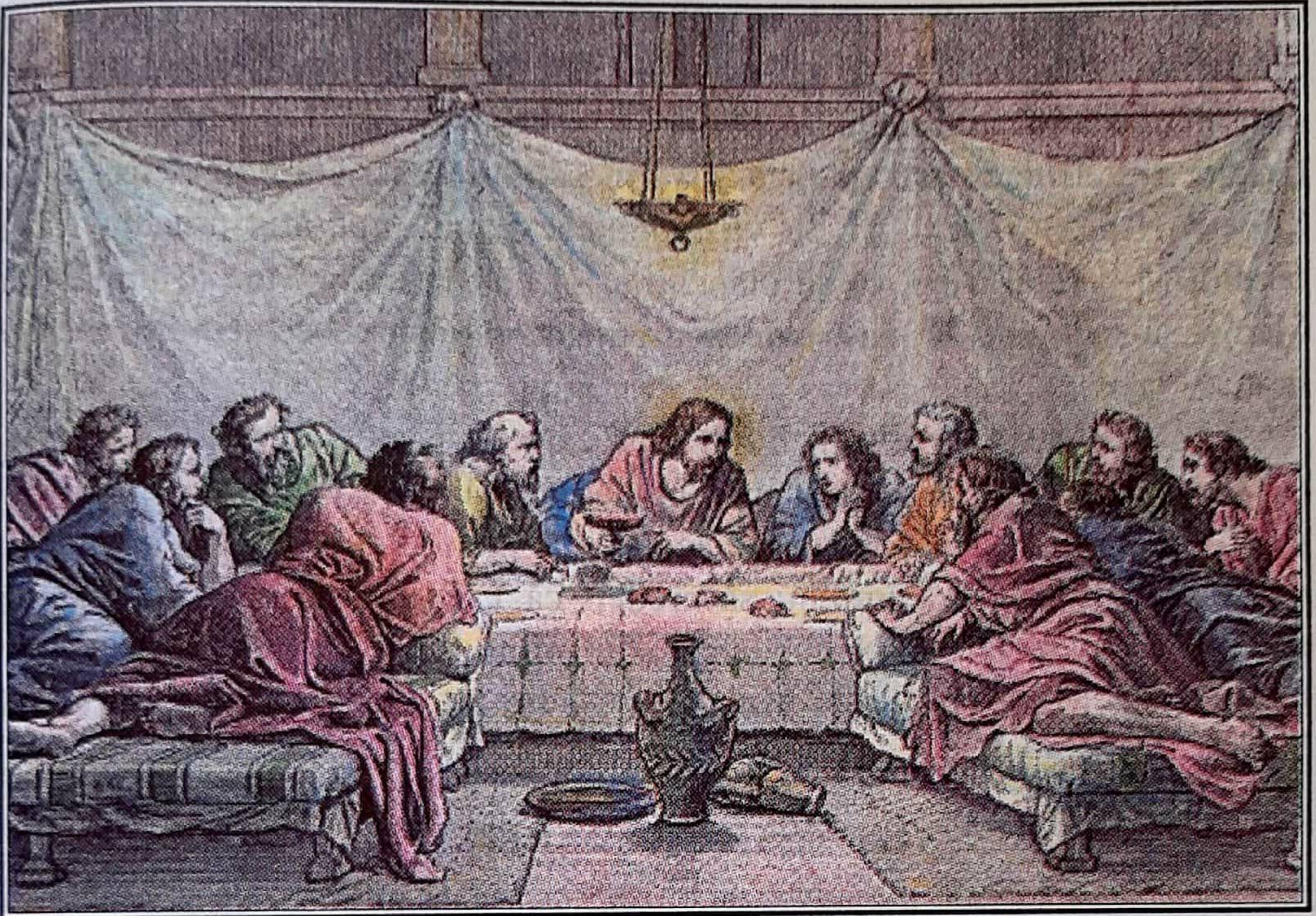
Iisus vă spală iarăși cu propria Sa mână! Veniți, voi ce-n păcate nădejdea vi se frânge Iisus vă spală astăzi cu propriul Său sânge!...

* * *

Voi, frați, goniți mândria, visările și somnul! Luați cu drag ștergarul alături de Domnul! Și nu uitați: pe cale, orice lucrare-i bună! Dar cine ia ștergarul, acela ia cununa!

(C. Ioanid)

Învățătorul și Domnul și bine ziceți, fiindcă sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați

Undeva, cu ucenicii, Domnul stă cu ei la cină!

Era seară liniștită
Că cerul senin,
Când fu Cina pregătită
Fiului Divin.

El veni cu-ai Săi la masă
În locul gătit,
Și-apoi cu voce miloasă
Astfel le-a vorbit:

„Frații Mei, sosit-a ceasul
Să ne despărțim,
Voi să nu pierdeți curajul
Căci iar am să vin.

Trebuie să se-mplinească
Cele ce s-au scris,
Voi fi condamnat la moarte
Și pe Cruce-ntins!

Dar vă spun mai dinainte,
Pentru ca să știți,
Chiar din voi unul Mă vinde
Cu treizeci de-arginți”!

Ei L-au dus la judecată
Și L-au osândit:
Că pe Cruce cu ocară
Să fie răstignit!

Atunci, toți se îndreptară
Către Învățător,
Și pe rând Îl întrebă:
Care-i trădător?

Când veni rândul lui Iuda,
Întrebă și el:
„Nu cumva voi fi eu Doamne
Fiul cel mișel”?!
„Tu ești, Iudo, zise Domnul,
Du-te mai curând,
Iată-acum sosit-a ceasul
Să faci ce-ai de gând”.

Atunci Iuda-n grabă merse,
Către-acel sobor,
Unde se-aștepta cu sete
A Domnului omor!!

Acolo-și vându Stăpânul
Iuda cel mișel,
Și printr-un sărut fățarnic
Îl predă pe El!

picioarele unii altora, că v-am dat pildă, ca să faceți și voi precum v-am făcut Eu vouă. Că cine este mai mare? Cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Oare nu cel ce stă la masă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește. Adevăr, adevăr vă spun: Nu este sluga mai mare decât domnul său, nici trimisul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Dacă știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face. Că voi sunteți aceia care ați petrecut cu Mine în ispitele Mele. Și Eu vă rânduiesc vouă împărăția precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, ca să mâncați și să beți la masa Mea în împărăția Mea și să ședeți pe tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Nu zic despre voi toți. Eu știu pe care i-am ales, ci ca să se împlinească Scriptura: Cel ce mănâncă pâinea cu Mine, a ridicat călcâiul împotriva Mea. Vă spun vouă de pe-acum, mai înainte de a se împlini pentru ca, atunci când se va împlini să credeți că Eu sunt. Adevăr, adevăr vă spun: Cel care primește pe cel care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cel care Mă primește pe Mine, Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine”.

IISUS VESTEȘTE TRĂDAREA LUI IUDA

Mt. 26, 21-26; Mrc. 14, 18-21; Lc. 22, 21-23; In. 13, 21-30

Și pe când ședeau la masă și mâncau, Iisus a zis: „Adevăr vă spun că unul dintre voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde”. Ei au început să se întristeze și să-I zică unul câte unul: „Nu cumva sunt eu?”. Iar El le-a zis: „Unul dintre cei doisprezece care întinge cu Mine în blid. Că într-adevăr Fiul Omului se duce precum este scris pentru El, dar vai de omul acela prin care Fiul Omului se vinde! Bine ar fi fost de el dacă nu s-ar fi născut”. Și Iuda, care L-a vândut, I-a zis: „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?”. Iisus I-a răspuns: „Tu ai zis”. Totuși ucenicii se uitau unii la alții nepricepând despre cine vorbește. Iar unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Iisus, stătea rezemat de pieptul lui Iisus. Simon Petru i-a făcut semn și i-a zis: „Întreabă cine este cel despre care vorbește?”. Acesta aplecându-se pe pieptul lui Iisus, I-a zis: „Doamne, cine este?”. Iisus i-a răspuns: „Este acela căruia Eu, întingând îmbucătura, i-o voi da”. Deci după ce a întins îmbucătura de pâine a luat-o și a dat-o lui Iuda al lui Simon Iscarioteanul. Și după îmbucătura dată atunci a intrat satana în el. Iar Iisus i-a zis: „Ceea ce vrei să faci, fă mai degrabă”. Și nimeni dintre cei care ședeau la masă nu a priceput pentru ce i-a spus aceasta, că unii, fiindcă Iuda avea punga, socoteau că Iisus îi zice: „Cumpără cele ce ne trebuie pentru sărbătoare”,

aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii către alții”.

IISUS PREZICE LEPĂDAREA LUI PETRU

Mt. 26, 31-35; Mrc. 14, 27-31; Lc. 22, 31-34; In. 13, 36-38, 16, 31-32

Atunci Iisus le-a zis: „În noaptea aceasta voi toți vă veți poticni întru Mine. Căci scris este: „Bate-voi păstorul și se vor risipi oile turmei”. Dar, după învierea Mea voi merge mai înainte de voi în Galileea”. Și Petru răspunzând I-a zis: „Dacă toți se vor poticni întru Tine, eu nu mă voi poticni niciodată”. Iisus i-a zis: „Simone! Simone! Iată că satana v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu slăbească credința ta. Și tu, când te vei întoarce, întărește pe frații tăi”. Iar el I-a zis: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță și la moarte”. Dar Iisus i-a spus: „Petre, îți spun că astăzi nu va cânta cocoșul, până ce nu te vei lepăda de trei ori, spunând că nu Mă cunoști”. „Doamne” – I-a zis Simon Petru – „Unde te duci?”. Iisus i-a răspuns: „Unde Mă duc Eu, nu-Mi poți urma acum, dar mai târziu îmi vei urma”. „Doamne!” – îi zise Petru, – pentru ce nu-Ți pot urma de acum? Sufletu-mi voi pune pentru Tine!”. Iisus i-a răspuns: „Adevăr, adevăr îți spun: Nu va cânta cocoșul până ce nu Mă vei tăgădui de trei ori”. Iar el mai tare a spus: „Dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, nu Te voi tăgădui”. Și tot astfel ziceau toți. Și Iisus le-a răspuns: „Acum credeți? Iată vine ceasul, și a și venit, ca să fiți risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur pentru că Tatăl este cu Mine. Acestea vi le-am spus ca să aveți pace întru Mine. În lume necaz veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. Și le-a zis: „Când v-am trimis pe voi fără pungă și fără traistă și fără încălțăminte, oare ați avut lipsă de ceva”? Iar ei au zis: „De nimic!”. Și El le-a zis: „Acum dar, cel care are pungă s-o ia, asemenea și traista; iar cel care n-are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere. Că vă spun: Trebuie să se împlinească întru Mine aceasta ce este scris: „Și cu cei fărădelege a fost socotit”. Pentru că cele scrise despre Mine au sfârșit”. Ei însă I-au zis: „Doamne iată aici două săbii”. Și El le-a zis: „E destul”.

CUVÂNTAREA DE DESPĂRȚIRE. DUHUL SFÂNT

Ioan. 14, 1-31; Mrc. 14, 26

„Să nu se tulbure inima voastră. Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, iar de n-ar fi, v-aș fi spus, pentru că Mă duc să vă pregătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, pentru ca să fiți și voi unde sunt Eu. Voi știți, și unde merg Eu și calea!”. Toma I-a zis: „Doamne,

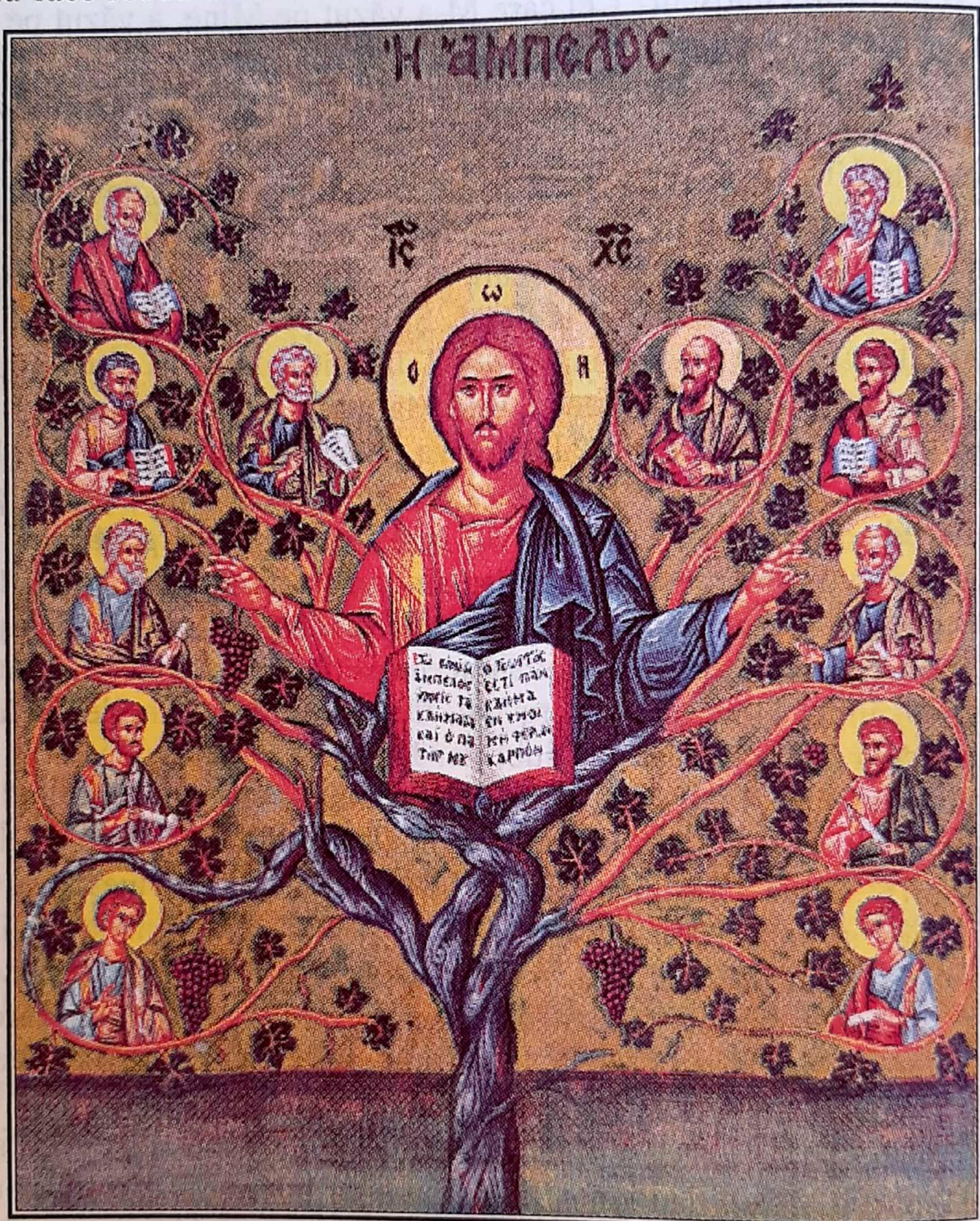
nu știm unde mergi, iar calea cum o putem ști?”. Iisus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât numai prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu, L-ați fi cunoscut. De acum Îl cunoașteți și L-ați văzut”. Filip I-a zis: „Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns”. Iisus i-a spus: „Filipe, de atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut? Cel care M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Deci, cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le grăiesc nu le spun de la Mine, ci Tatăl care sălășluiește întru Mine și face lucrurile sale. Credeți-Mi Mie, că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine este, iar de nu, credeți-Mi Mie pentru lucrurile acestea ale Mele. Adevăr, adevăr vă spun: „Cel care crede în Mine, va face și el lucrurile pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și orice veți cere în numele Meu aceea voi face, ca să se preamărească Tatăl întru Fiul. Și dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face. Dacă Mă iubiți pe Mine, păziți poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl și vă va da alt Mângâietor ca să rămână cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște. Voi însă Îl cunoașteți, pentru că la voi rămâne și cu voi va fi. Nu vă voi lăsa singuri în lume, ci voi veni la voi. Încă puțin timp și lumea nu Mă mai vede. Voi însă Mă veți vedea pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl și voi întru Mine și Eu întru voi. Cel care are poruncile Mele și le păzește, acela este cel care Mă iubește. Iar cel care Mă iubește pe Mine va fi iubit de către Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. Iuda (nu Iscarioteanul), I-a zis: „Doamne, cum se face că vrei să Te arăți nouă și nu lumii?”. Iisus a răspuns zicând: „Dacă Mă iubește cineva, cuvântul Meu va păzi și Tatăl Meu îl va iubi pe el și Noi vom veni la el și lăcaș Ne vom face la el. Cel care nu Mă iubește pe Mine, nu păzește cuvintele Mele și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis pe Mine. Acestea vi le-am spus fiind încă cu voi; iar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl în numele Meu, Acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu vouă. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înspăimînteze. Ați auzit că v-am spus: Mă duc și voi veni la voi. Dacă M-ați fi iubit v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine, v-am spus acestea acum, mai înainte ca ele să fie, ca să credeți atunci când vor fi. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul lumii acesteia și în Mine n-are nimic, ci ca lumea să cunoască că iubesc pe Tatăl și precum Mi-a poruncit Mie Tatăl așa fac. Sculați-vă să mergem de aici”. Și după ce au cântat imnuri, au ieșit la muntele Măslinilor.

VIȚA CEA ADEVĂRATĂ: IISUS

Dragostea frățească. Ura lumii

In. 15, 1-27. 16, 1-4

„Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul. Orice mlădiță, care nu face roadă întru Mine, El o taie și fiecare mlădiță care face roadă,

„Eu sunt vița, iar voi sunteți coardele viței”. Prin această asemănare Iisus a voit să arate ucenicilor Săi ce este Biserica creștină. Biserica se aseamănă cu un butuc de vie. Din butuc ies multe coarde, care se întind în lături pe araci și chiar pe pomii din jur, până ce fac o boltă mare de frunziș. Însă toată bolta, cu coardele de struguri, nu poate trăi decât atâta vreme, cât se leagă cu butucul. Toate împreună fac o singură viță. Și asta se vede îndată: căci dacă tai o coardă, degeaba mai rămâne ea atârnată pe arac, se usucă și nu mai rodește.

Vițe v-ați arătat viei lui Hristos, înțelepților Apostoli ai Domnului, struguri întru fapte bune aducând, și vinul mântuirii izvorându-ne nouă, pe care primindu-l și de veselie umplându-ne, prăznuim pomenirea voastră, în care rugați-vă să ni se dăruiască nouă mare milă și iertare păcatelor.

o curăță ca să facă mai multă roadă. Voi sunteți curați acum prin cuvântul pe care vi l-am spus.

Rămâneți întru Mine și Eu întru voi. Așa cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine însăși dacă nu va fi rămas în viță, tot astfel nici voi, dacă nu veți rămâne întru Mine. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cel care rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce rod mult, pentru că fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne întru Mine, este aruncat afară ca o mlădiță și se usucă și apoi se strâng și se aruncă în foc și se ard. Dacă veți rămâne întru Mine și cuvintele Mele vor rămâne întru voi, orice ați vrea, cereți și vi se va da. Întru aceasta este preamărit Tatăl Meu, ca voi să aduceți roadă multă și ucenicii Mei să deveniți.

Precum M-a iubit pe Mine Tatăl și Eu v-am iubit pe voi. Rămâneți întru iubirea Mea. Dacă veți păzi poruncile Mele veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, precum v-am iubit Eu pe voi. Nimeni n-are mai mare iubire, decât aceasta: să-și pună cineva viața pentru prietenii săi. Voi prietenii Mei sunteți, dacă veți face ceea ce Eu vă poruncesc. De acum nu vă mai zic vouă slugi, pentru că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că pe toate câte le-am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămână, pentru ca Tatăl să vă dea orice veți cere în numele Meu. Aceasta vă poruncesc, să vă iubiți unii pe alții.

Dacă vă urăște pe voi lumea, știți că pe Mine M-a urât mai înainte de voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce-i al ei, dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni. Dacă au păzit cuvântul Meu și pe al vostru vor păzi. Dar toate acestea vi le vor face din pricina numelui Meu, fiindcă nu știu pe Cel care M-a trimis. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi grăit, păcat n-ar avea, dar acum cuvânt de dezvinovățire n-au pentru păcatul lor. Cel care Mă urăște pe Mine și pe Tatăl Meu urăște. Dacă n-aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat n-ar avea, dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Ci ca să se împlinească cuvântul cel scris în legea lor, că M-au urât în zadar. Dar când va veni Mângâietorul pe care Eu îl voi trimite de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi pentru Mine. Încă și voi mărturisiți pentru că de la început sunteți cu Mine.

V-am spus acestea ca să nu vă poticniți. Vă vor scoate afară din sinagogi și chiar va veni vremea, când oricine care vă omoară să creadă

că slujește lui Dumnezeu. Pe acestea le vor face pentru că n-au cunoscut pe Tatăl, nici pe Mine. Ci acestea vi le-am spus, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul lor, că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început pentru că eram cu voi”.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Iisus va reveni. Credința ucenicilor

Ioan 16, 5-30

„Acum însă Mă duc la Cel care M-a trimis și nimeni dintre voi nu Mă întreabă: Unde Te duci? Dar, pentru că v-am grăit acestea, întristarea v-a umplut inima. Eu însă adevăr vă spun: Este de folos pentru voi ca să Mă duc Eu, că dacă nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce Îl voi trimite la voi. Și El, odată venit, va vădi lumea de păcat, de dreptate și de judecată. În privința păcatului fiindcă nu cred în Mine, iar în privința dreptății, pentru că Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă mai vedeți. Și în privința judecății pentru că stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar nu puteți să le purtați acum. Când va veni însă Acela, Duhul Adevărului, vă va îndruma spre tot adevărul, că nu va grăi de la Sine Însuși, ci câte aude va grăi și cele viitoare vă va vesti. Acela Mă va preamări, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt, din pricina aceasta am spus, că din al Meu va lua și vă va vesti.

Încă puțin și nu Mă mai vedeți și iarăși puțin și Mă veți vedea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl”. Atunci, unii dintre ucenicii Lui ziceau între ei: „Ce este aceasta că ne spune: Încă puțin și nu Mă mai vedeți și iarăși puțin și Mă veți vedea”? Și: „Pentru că Mă duc la Tatăl?”. Deci, ziceau: „Ce este acest „puțin” de care grăiește? Nu știm ce vrea să spună”.

Dar Iisus a cunoscut că voiau să-L întrebe și le-a zis:

„Vă întrebați între voi pentru ceea ce v-am spus: „Încă puțin și nu Mă mai vedeți și iarăși puțin și Mă veți vedea? Adevăr, adevăr vă voi spune, că voi veți plânge și vă veți tângui, dar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va schimba în bucurie. Femeia când naște, are întristare, fiindcă i-a sosit ceasul ei, dar când a născut copilul nu-și mai aduce aminte de durere, din pricina bucuriei ce are, că s-a născut un om în lume. Așadar și voi acum sunteți întristați, dar iarăși vă voi vedea și inima voastră se va bucura și nimeni nu va lua bucuria voastră de la voi. În ziua aceea nu Mă veți întreba nimic. Adevăr, adevăr vă spun: Orice veți cere de la Tatăl, în numele Meu vă va da vouă. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu. cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină.

Acestea vi le-am spus în pilde, însă vine ceasul când nu vă voi mai grăi în pilde, ci deschis vă voi vesti despre Tatăl. În ziua aceea veți cere

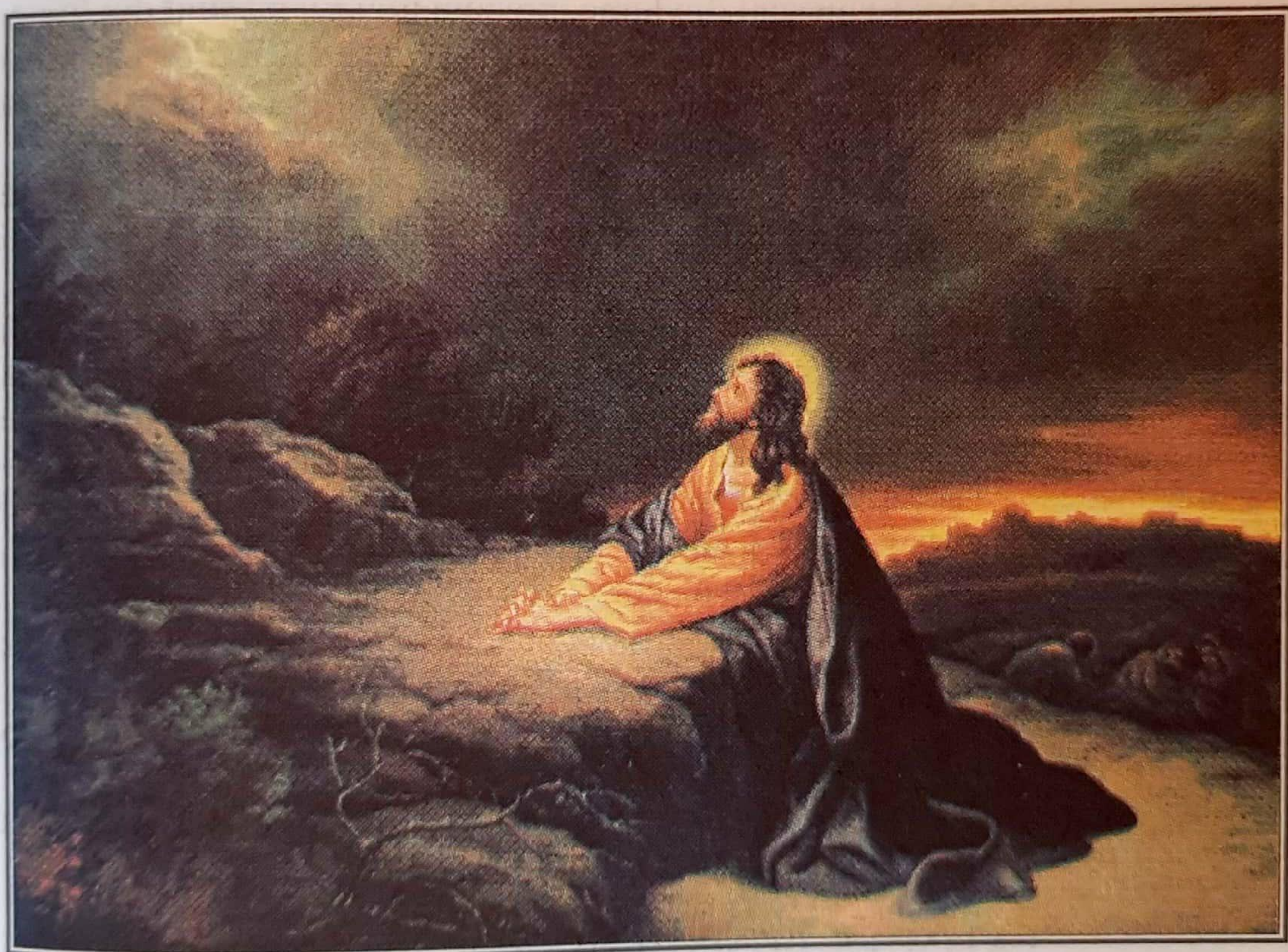
în numele Meu și nu vă spun că voi ruga pe Tatăl pentru voi, că Tatăl însuși vă iubește, fiindcă voi M-ați iubit pe Mine și ați crezut că Eu de la Dumnezeu am ieșit. De la Tatăl am ieșit și am venit în lume, iarăși la lume și Mă duc la Tatăl”.

„Iată – au zis ucenicii Săi – acum vorbești deschis și nu spui nici o pildă. Acum știm că știi toate și n-ai nevoie ca să Te întrebe cineva. De aceea credem că de la Dumnezeu ai ieșit”.

RUGĂCIUNEA LUI IISUS CĂTRE DUMNEZEU TATĂL

Ioan 17, 1-26; 18, 1-2

Acestea le-a grăit Iisus și după ce Și-a ridicat ochii spre cer, a zis: „Părinte, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine! Precum I-ai dat putere peste toată făptura, ca El să

Iisus Se roagă Părintelui Cereșe să treacă de la El acest pahar al suferințelor!

dea viață veșnică tuturor acelora pe care I-ai dat. Iar viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ, săvârșind lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac. Și acum preamărește-Mă la Tine însuși, Părinte, cu slava pe care o aveam la Tine mai înainte de a

fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău au păzit.

Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt, pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat, le-am dat lor și ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu Mă rog pentru ei, nu Mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, fiindcă ai Tăi sunt, și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și sunt preamărit în ele. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, pe care Mi i-ai dat, ca să fie una, precum suntem Noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam în numele Tău, pe cei care Mi i-ai dat și i-am păzit; și nici unul dintre ei n-a pierit, decât numai fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Acum însă vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, ca să aibă deplin bucuria Mea întru ei. Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume. Nu Mă rog ca să-i iei pe ei din lume, ci ca să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume. Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevăr. Precum M-ai trimis pe Mine în lume și Eu i-am trimis pe ei în lume. Și pentru ei Eu Mă sfântesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr.

Dar nu numai pentru ei Mă rog, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, ca toți să fie una, precum Tu, Părinte ești întru Mine și Eu întru Tine, ca și ei întru Noi să fie una ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Slava pe care Mi-ai dat-o Eu le-am dat-o lor, ca ei să fie una precum Noi suntem una, Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți în una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. Părinte, pe care Mi i-ai dat, vreau ca să fie și ei unde sunt Eu, împreună cu Mine, ca să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o, fiindcă M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii. Părinte drepte, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Și numele Tău le-am făcut cunoscut și-L voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie într-înșii și Eu întru ei”.

Iisus după ce a grăit acestea, a ieșit împreună cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron, unde era o grădină în care au intrat El și ucenicii Săi. Și Iuda, care-L vânduse, știa acest loc, fiindcă adeseori Iisus se aduna acolo cu ucenicii Lui.

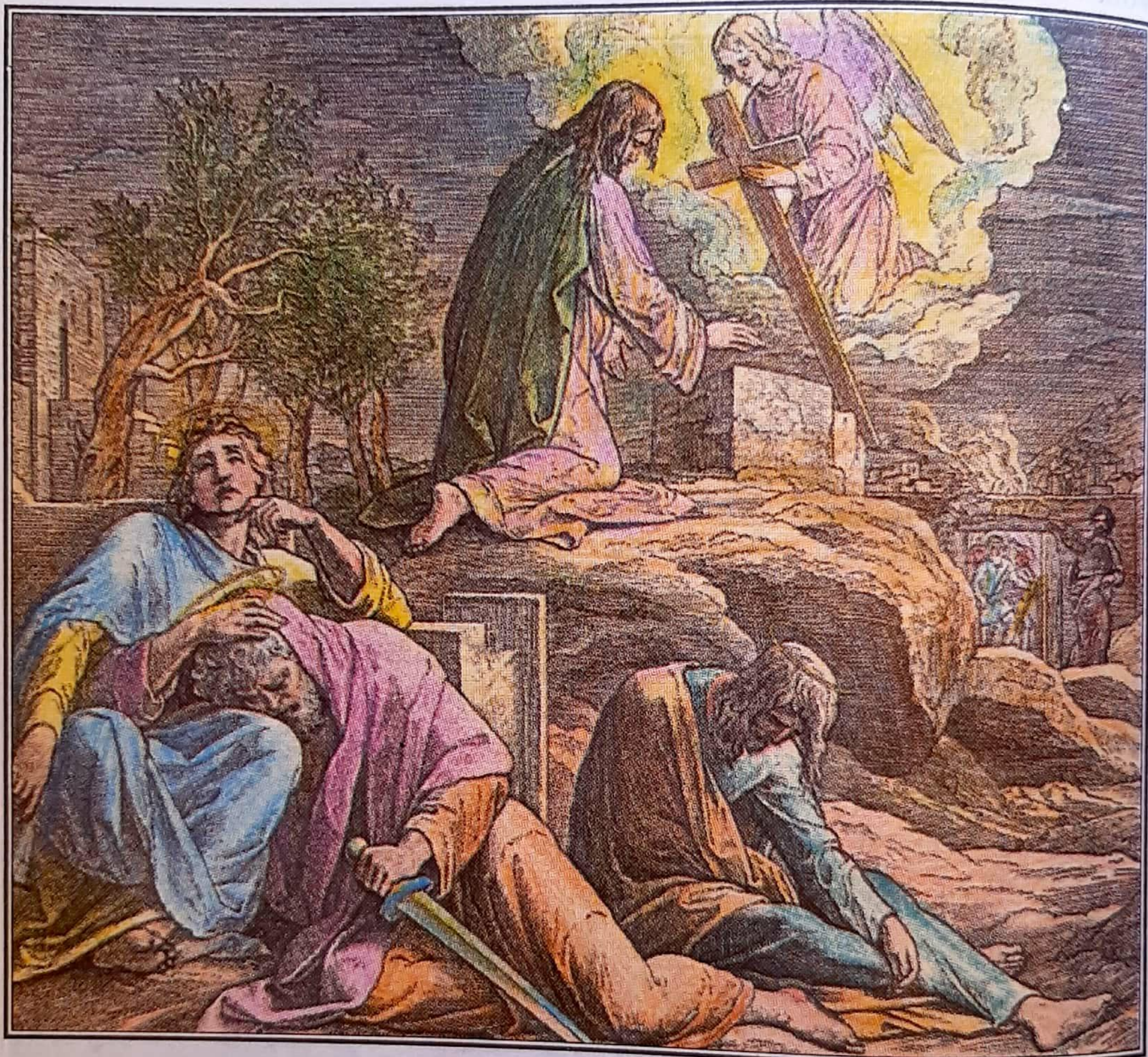
PATIMILE DOMNULUI IISUS HRISTOS

Rugăciunea și suferințele

Mt. 26, 30-46; Mrc. 14, 32-42; Lc. 22, 39-46

Atunci Iisus a mers cu ei într-un loc numit Ghetsimani și a zis ucenicilor Săi: „Sedeți aici până ce Mă voi duce acolo ca să Mă rog. Și luând cu Sine pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedei a început să se întristeze și să se mâhnească. Atunci le-a zis: „Întristat este sufletul Meu

Și I S-a arătat un Înger din cer, întărindu-L. Fiind El în zbuciumul durerii, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui să făcuse ca picăturile de sânge, ce cădeau pe pământ. Apoi sculându-Se de la rugăciune, a venit la ucenicii Săi și i-a găsit adormiți de întristare. Și i-a zis lui Petru: „Așadar,

Iisus a răbdat crucea de ocară ce-i era pusă înainte

Tu singur plângi Iisuse
La miez de noapte-n Ghețimani,
Îți dorm departe ucenicii
Și-nconjurat ești de dușmani!

un ceas n-ați fost în stare să privegheați împreună cu Mine! Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită, căci duhul este osârduitor, iar trupul neputincios”. Ducându-Se a doua oară S-a rugat zicând: „Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treci de la Mine acest pahar, ca să nu-l beau, fie voia Ta”. Și întorcându-Se îi găsi pe ei din nou dormind, căci ochii lor erau îngreuiți de somn și nu știau ce să-I răspundă, și lăsându-i iarăși S-a dus și S-a rugat a treia oară spunând aceleași cuvinte. Și a venit a treia

oară la ucenici și le-a zis: „Dormiți de acum și vă odihniți! Ajunge! A sosit ceasul! Iată, Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor. Sculați-vă, să mergem. Iată, s-a apropiat cel care M-a vândut”.

PRINDEREA LUI IISUS

Mt. 26, 47-56; Mrc. 14, 43-52; Lc. 22, 47-53; In. 18, 3-12

Deci, Iuda, după ce a luat oaste și slujitori de-ai arhiereilor și ai fariseilor, a venit acolo în grădină, cu felinare, cu torțe și cu arme. Și deodată, pe când Iisus încă vorbea, a venit Iuda iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece și cu el o mulțime înarmată cu săbii și cu toiege de la

Prinderea și arestarea Domnului nostru Iisus Hristos în Grădina Getsimani

Când Iisus grăi astfel,
Se vedea venind spre El
Ucenicul vânzător,
Iuda-n fruntea tuturor,
Drept venea spre Învățător,
Semn el le dăduse lor:

„Pe acela Căruia
Un sărut eu îi voi da
Puneți mâna!...E Iisus!!
Lângă Domnu-apoi s-a dus:
„Doamne! Bucură-Te az!
Și L-a sărutat pe-obraz.

arhierei și cărturari și bătrâni. Iar Iuda vânzătorul le dăduse semn zicând: „Pe care-L voi săruta, Acela este. Prindeți-L și duceți-L cu pază”. Și venind, îndată s-a apropiat de El și I-a zis: „Învățătorule!”... și L-a sărutat. Iisus însă i-a zis: „Iudo! Prin sărutare vinzi pe Fiul Omului?”. Și fiindcă Iisus știa toate ce aveau să vină asupra Sa, le-a ieșit înaintea și le-a zis: „Pe cine căutați?” – „Pe Iisus Nazarineanul”, îi răspunseră ei. El le-a zis: „Eu sunt”. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei. Când însă le-a spus: „Eu sunt”, ei s-au dat înapoi și-au căzut cu fața la pământ. Și din nou i-a întrebat: „Pe cine

Mântuitorul nostru Iisus Hristos este târât de mulțimea ostașilor în curțile arhiereilor Ana și Caiafa, ca să se judece Cel Drept de cei nedrepti, adevărul de minciună, Lumina de întuneric. Arhiereii cu bătrânii, fariseii, cărturarii și toată adunarea înrăutățiților evrei, însetează de Sângele Mântuitorului. Judecătorii îi erau vrăjmași, pârâșii vrăjmași, martorii mincinoși, vrăjmași, toți asistenții vrăjmași, ce hotărâre aveau să dea? **„Vinovat este morții”**. Vinovat morții? Și cu ce fel de moarte? Moarte pe Cruce. Dacă-i așa, atunci pentru ce să-L mai scuipe în obraz? Pentru ce să-L palmuiască, să-L bată cu pumnii? Pentru ce să-L mai batjocorească și hulească cei ce-L loveau zicând: **„Proorocește-ne nouă Iisuse, cine este cel ce Te lovește?”**... Mântuitorul nostru, Care a suferit atunci, suferă și azi mult de la majoritatea lumii purtătoare de mască creștinească.

căutați?”. Iar ei i-au spus: „Pe Iisus Nazarineanul”. Iisus le-a răspuns: „V-am spus că Eu sunt! Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă. Pentru ca să se împlinească cuvântul pe care El l-a spus: „Dintre cei pe care Mi i-ai dat, pe nici unul nu l-am pierdut”.

Dar ei au pus mâinile pe El și L-au prins. Iar cei din preajma Lui, văzând ce avea să se întâmple, au zis: „Doamne, să lovim cu sabia?”. Și Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o și a lovit pe servitorul arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. Și numele servitorului era Malhus. Iisus însă i-a zis lui Petru: „Pune-ți sabia în teacă! Că toți cei care scot sabie, de sabie vor pieri. Oare nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Mie Tatăl? Sau crezi cumva că nu pot ruga pe Tatăl Meu să-Mi trimită acum mai mult de douăsprezece legiuni de Îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic, că așa trebuie să fie?”. Și către cei care veniseră la El dintre arhierei și dintre căpeteniile templului și bătrâni, Iisus a zis: „Ca la un tâlhar ați ieșit, cu săbii și cu toiege. Deși, pe când eram cu voi în fiecare zi în templu n-ați întins mâinile asupra Mea. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întinericului, ca să se împlinească Scripturile”. Apoi, răspunzând Iisus, zise: „Lăsați! Până aici”. Și atingându-i urechea servitorului, l-a vindecat. Atunci toți ucenicii lăsându-L, au fugit. Iar un tânăr mergea după El, fiind înfășurat peste trupul gol cu o pânză de in; și l-au prins, dar el, lăsând pânza de in, a fugit gol.

DOMNUL IISUS HRISTOS ÎNAINTEA ARHIEREILOR

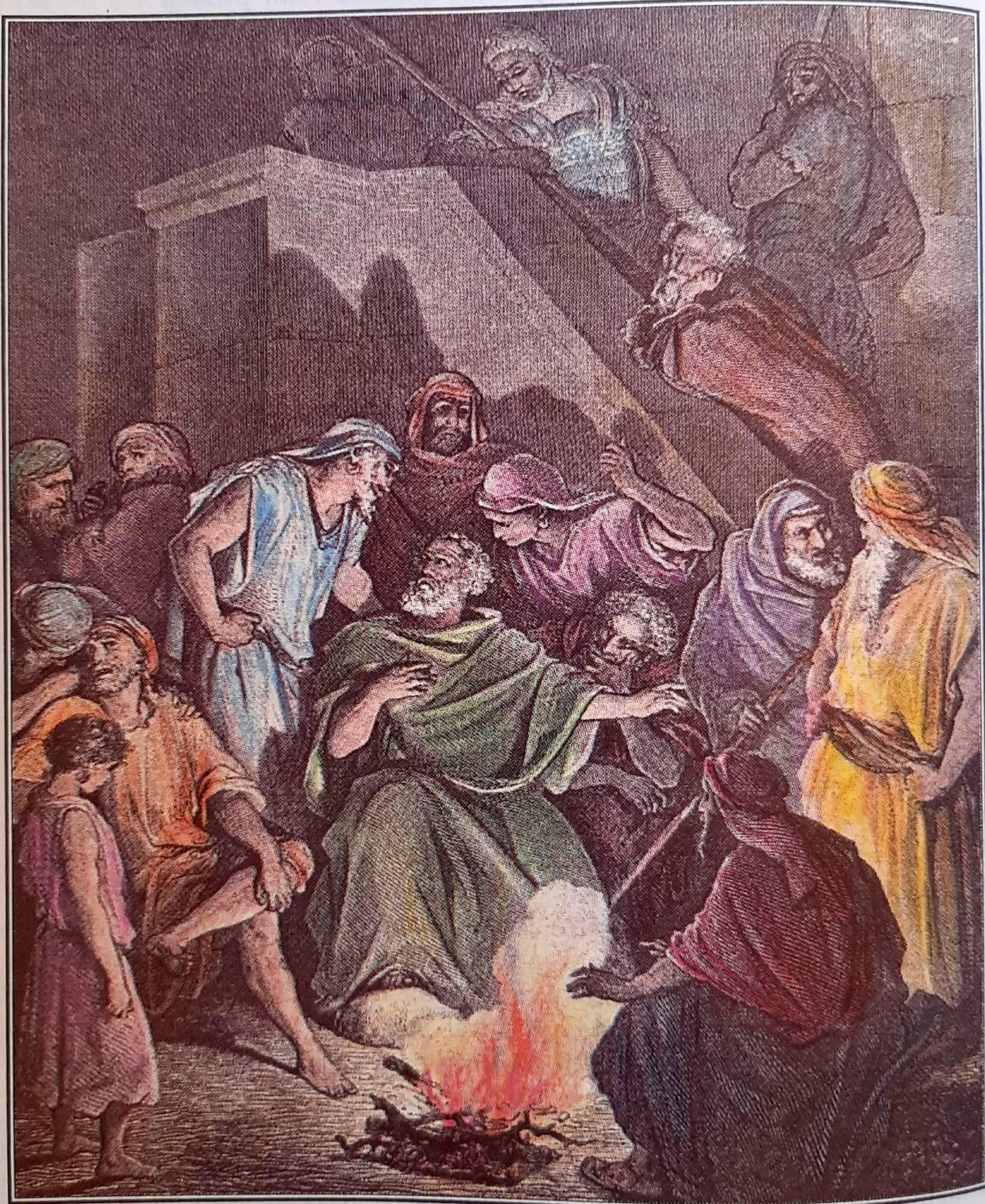
Mt. 26, 57-66; Mrc. 14, 53-65; Lc. 22, 54-55; In. 18, 13-16, 19-24

Cei care L-au prins pe Iisus și L-au legat, L-au dus întâi la Ana, că era socrul lui Caiafa, care era arhiereu în anul acela. Dar Ana L-a trimis legat la Caiafa arhiereul, unde erau adunați împreună cărturarii și bătrânii. Căci Caiafa era cel care sfătuisese pe iudei că este de folos ca un om să moară pentru popor. Și Simon Petru și celălalt ucenic urmau lui Iisus. Iar ucenicul acela era cunoscut arhiereului și a intrat împreună cu Iisus în curtea lui. Petru însă stătea afară la poartă. Deci ucenicul celălalt, care era cunoscut arhiereului a ieșit afară și a vorbit cu portăreasa și l-a vârat pe Petru înăuntru. Și Petru, după ce a intrat înăuntru, a stat cu servitorii, ca să vadă sfârșitul. Și aprinzând foc în mijlocul curții, și șezând împreună a șezut și Petru în mijlocul lor. Iar mai marii preoților și bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-L omoare, și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși. Căci mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau. Mai pe urmă s-au

La Caiafa, câți erau
Împotriva Lui cătau
Mărturii înșelătoare,
Ca să poată să-L omoare!

Și-au venit din iudeime
Martori mincinoși, mulțime!
Cele ce de El spuneau
Însă, nu se potriveau!

înfățișat doi martori mincinoși și au spus: „Noi L-am auzit zicând”: „Eu voi dărâma templul acesta făcut de mână și în trei zile altul voi zidi, nefăcut de mână”. Dar nici astfel mărturia lor nu era la fel.

Pe când Mântuitorul suferea batjocoriri, scuipări, palmuiri, bătăi și injurii grosolane de la iudei și ostași în curtea arhiereului, Petru stătea în curte cu slugile și se încălzea la foc. că-i era frig. Petre! Petre! unde ești tu? Dacă evreii nu cunosc și nu vreau să cunoască pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos Dumnezeu, vino măcar tu și mărturisește-L – cine este Omul Acesta? „Nu știu pe Omul Acesta”, răspunde Petru...

Arhiereul sculându-se, a stat în mijloc și L-a întrebat pe Iisus zicând: „Nu răspunzi nimic la tot ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?”. Dar El tăcea și nu răspundea nimic. Apoi arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Săi și despre învățătura Sa. Iisus i-a răspuns: „Eu am vorbit lumii pe față. Eu totdeauna am învățat în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii și nimic în ascuns n-am vorbit. De ce Mă întrebi? Întreabă pe cei care au auzit ce le-am grăit Eu. Iată, aceștia știu ce am spus Eu”. Și când spunea El acestea, unul dintre servitorii care stăteau acolo I-a dat lui Iisus o palmă, zicând: „Astfel răspunzi arhiereului?”. Iisus i-a răspuns: „Dacă am vorbit rău, mărturisește despre rău, iar dacă am grăit bine, pentru ce Mă bați?”. Și arhiereul L-a întrebat din nou și I-a zis: „Ești Tu Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?”. Iar Iisus a zis: „Eu sunt și veți vedea pe Fiul Omului stând de-a dreapta Puterii și venind pe norii cerului”.

Arhiereul însă, sfâșiindu-și hainele a zis: „Ce trebuință mai avem de martori? Ați auzit defăimarea! Ce părere aveți?” Iar ei toți L-au osândit, zicând: „Este vinovat de moarte”. Și unii au început să-L scuipe și acoperindu-l față, să-L bată cu pumnii și să-I zică: „Proorocește!”. Și servitorii îl băteau cu palmele peste obraz.

LEPĂDAREA LUI PETRU

Batjocorirea lui Iisus

Mt. 26, 67-75; Mrc. 14, 66-72; Lc. 22, 56-62; In. 18, 17-18, 25-27

Servitorii și slujitorii, care făcuseră un foc mare, stăteau și se încălzeau pentru că era frig și era cu ei și Petru stând și încălzindu-se. Și o servitoare văzându-l stând la foc și uitându-se bine la el, a zis: „Și acesta era cu El”. Dar Petru a tăgăduit zicând: „Nu știu, nici nu pricep ce spui tu”. Și a ieșit afară în fața curții. Și a cântat cocoșul. Și când a ieșit la poartă, l-a văzut altă servitoare și a spus celor de acolo: „Și acesta era cu

Pân-atunci, în gloată, Petru, – după cum Iisus i-a spus,
De trei ori se lepădase, între oameni de Iisus,
Și când a cântat cocoșul, plâns-a lacrimă fierbinte,
Amintindu-și, de la Cină, următoarele cuvinte:
„Pân-a nu cânta cocoșul, – zis-a Domnul, știind bine,
De trei ori în astă noapte te vei lepăda de Mine”.
Și fugind acum departe de-acea gloată rea, nătângă,
A supt în Ghetsimani, Petru, unde-a stat să plângă
Lacrimile-amestecându-și când picau în iarbă jos
Cu mărgelile de sânge picurate lui Hristos.

Jos la Ana în ogradă
Slugi stau lângă foc grămadă;
Petru, printre slugi stătea
Și el jos, de se-ncălzea.

Iată, vine-o slujitoare.
Și-i grăiește: „Nu ești oare
Unul dintre-ai lui Hristos?”
„Eu? din ucenicii Lui?”
Nici nu te pricep ce spui!”

Iar bărbații, care păzeau pe Iisus, Îl batjocoreau și-L băteau. Acoperindu-L fața, Îl întrebau zicând: „Proorocește! Cine este cel care Te-a lovit?”. Și hulindu-L, multe altele ziceau împotriva Lui.

Când s-a făcut ziuă s-au adunat bătrânii poporului și arhiereii și cărturarii și L-au dus pe Iisus în sinedriul lor, zicând: „Spune-ne dacă ești Tu Hristosul. Și El le-a zis: „Dacă vă spun, nu veți crede, și dacă vă întreb nu veți răspunde și nici nu Mă veți elibera. De-acum însă, Fiul Omului va sta de-a dreapta puterii lui Dumnezeu”. Și toți au zis: „Așadar, Tu ești Fiul lui Dumnezeu?”. Și a zis El către ei: „Voi înșivă spuneți că Eu sunt”. Iar ei au zis: „Ce ne mai trebuie încă mărturie, când noi înșine am auzit din gura Lui?”. Și sculându-se toată mulțimea lor L-au dus în fața lui Pilat.

CĂINȚA ȘI MOARTEA LUI IUDA

Mt. 27, 3-10

Atunci Iuda, care-L vânduse, văzând că Iisus a fost osândit la moarte, căindu-se, a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți, zicând: „Am greșit vânzând sânge nevinovat”. Dar ei i-au spus: „Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea!”. Dar el aruncând arginții în templu, a plecat și ducându-se s-a spânzurat. Arhiereii însă luând arginții au zis: „Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului deoarece sunt preț de sânge”. Și după ce se sfătuiră, au cumpărat cu ei Țarina Olarului, pentru îngroparea străinilor. Pentru aceasta a fost numită țarina aceea, Țarina Sângelui până în ziua de astăzi. Atunci s-a împlinit ceea ce fusese spus de proorocul Ieremia, care zice: „Și luară cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel”, și i-au dat pe Țarina Olarului, precum mi-a spus mie Domnul”.

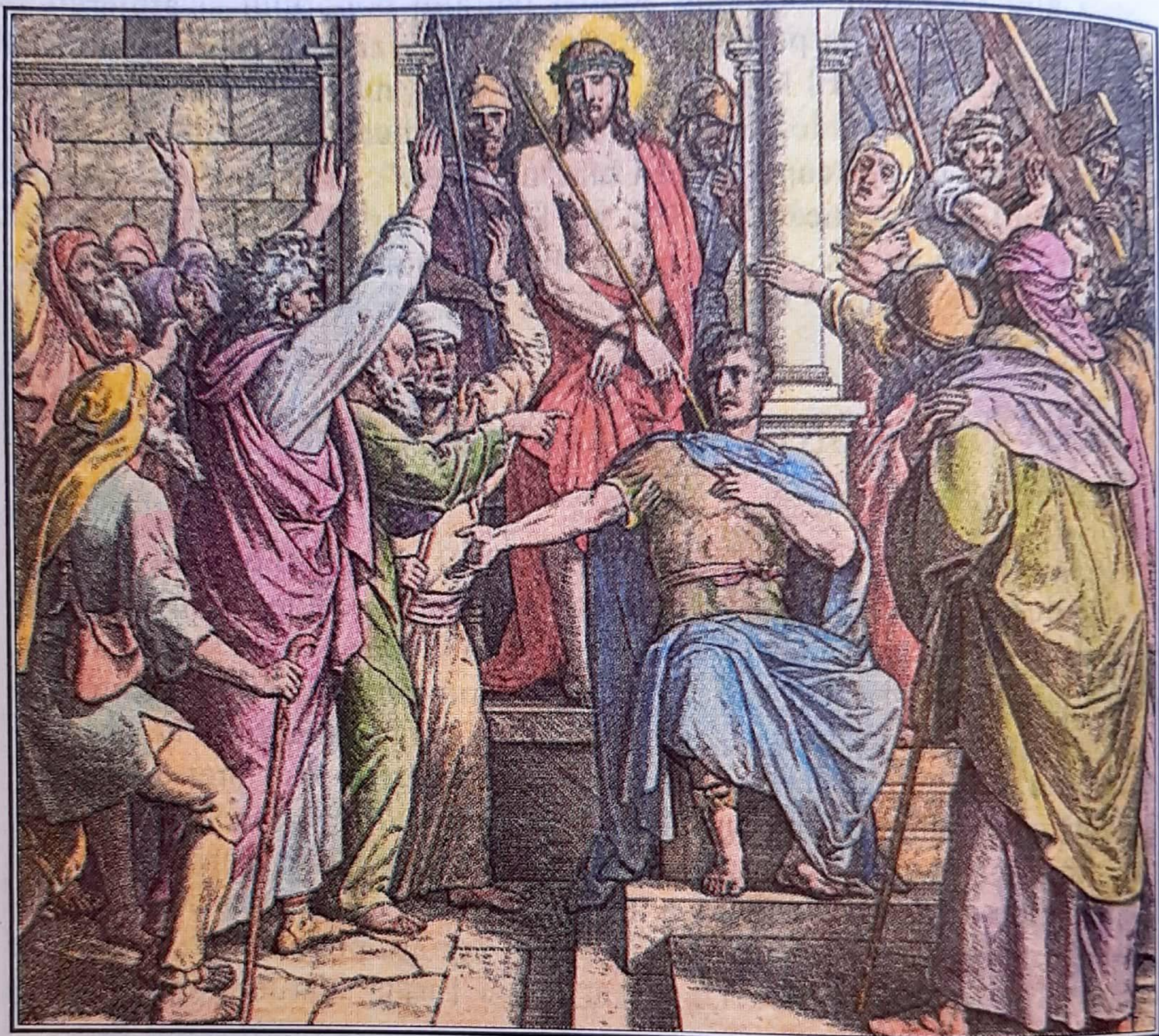
IISUS ÎNAINTEA LUI PILAT

Judecarea. Condamnarea

Mt. 27, 11-31; Mrc. 15, 1-40; Lc. 23, 2-25; In. 18, 28-40; 19, 1-15

Așadar, L-au dus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu. Era dimineață, și ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile. Deci, a ieșit Pilat afară la ei și le-a zis: „Ce învinuire aduceți împotriva acestui Om?”. Ei au răspuns și i-au zis: „Dacă n-ar fi Acesta făcător de rele, nu ți L-am fi predat ție”. Și începură să-L învinuiască zicând: „Pe Acesta L-am găsit răzvrătind neamul nostru și oprind poporul să dea dajdie Cezarului și zicând că el este Hristos-Împărat”. Dar Pilat le-a zis: „Luați-L voi și judecați-L după legea voastră”. Iar iudeii au zis: „Nouă nu ne este

îngăduit să omorâm pe nimeni”. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care-l spusese însemnând cu ce moarte avea să moară. Atunci Pilat L-a întrebat, zicând: „Tu ești împăratul iudeilor?”. Iar Iisus, răspunzându-i, i-a

Pilat, la cererea agitatei mulțimi a evreilor, a dat sentința osândirii lui Iisus la moarte pe Cruce în acest chip: „Eu, Pilat din Pont, stăpânitor pe împărăția Romanilor, în divanul cel mare al domniei mele, judec, hotărâsc și osândesc la moarte pe Cruce pe Iisus ce se cheamă de norod Hristos Nazarineanul!

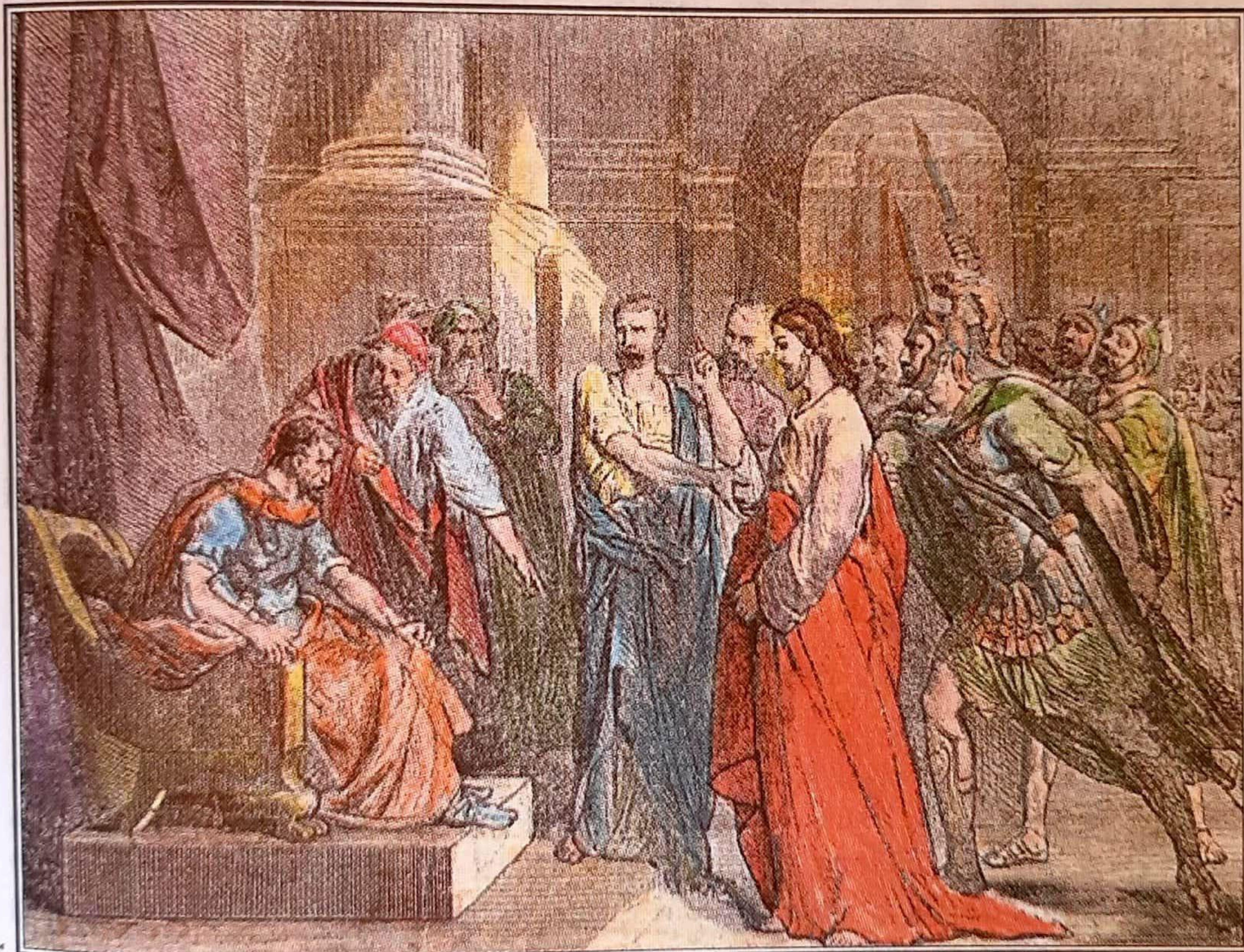
De iudei legat Iisus
La Pilat când fu adus,
A ieșit la ei Pilat
Din divan, și i-a-ntrebat:

„Pentru ce vinovăție
Ați adus pe-acest Om mie?”
„Vină dacă nu-l găseam
Noi nu ți-L mai aduceam!”

zis: „Tu zici!”. Și a zis Pilat către arhierei și către mulțime: „Nu găsesc nici o vină în Omul acesta!”. Dar arhiereii îl învinuiau mult.

Apoi Pilat a intrat din nou în pretoriu și l-a chemat pe Iisus și l-a zis: „Tu ești împăratul iudeilor?”. Iisus i-a răspuns: „De la tine însuși spui tu aceasta sau alții ți-au spus despre Mine?”. Pilat l-a răspuns: „Nu cumva eu sunt iudeu? Neamul Tău și arhiereii mi Te-au dat mie. Ce-ai făcut?”.

Iisus i-a răspuns: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi nevoit ca să nu fiu vândut iudeilor. Deci dar, Împărăția Mea nu este de aici”. Și Iisus stătea înaintea guvernatorului Pilat și acesta L-a întrebat: „Ești Tu împăratul iudeilor?”. Iar Iisus i-a spus: „Tu zici!”. Și când grăiau arhiereii și bătrânii împotriva Lui, nu răspundea nimic. Atunci Pilat I-a zis: „N-auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?”. Dar El nu i-a răspuns nici un singur cuvânt, încât guvernatorul se mira foarte mult. Deci Pilat I-a zis: „Așadar, Tu ești împărat?” Iisus a răspuns: „Tu zici că Eu sunt împărat! Eu pentru aceasta M-am născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine care este din adevăr ascultă glasul Meu”. Pilat I-a zis: „Ce este adevărul?” Apoi Pilat din nou L-a întrebat zicând: „Nu răspunzi nimic? Vezi câte spun ei împotriva Ta?” Dar Iisus n-a mai răspuns nimic, așa încât

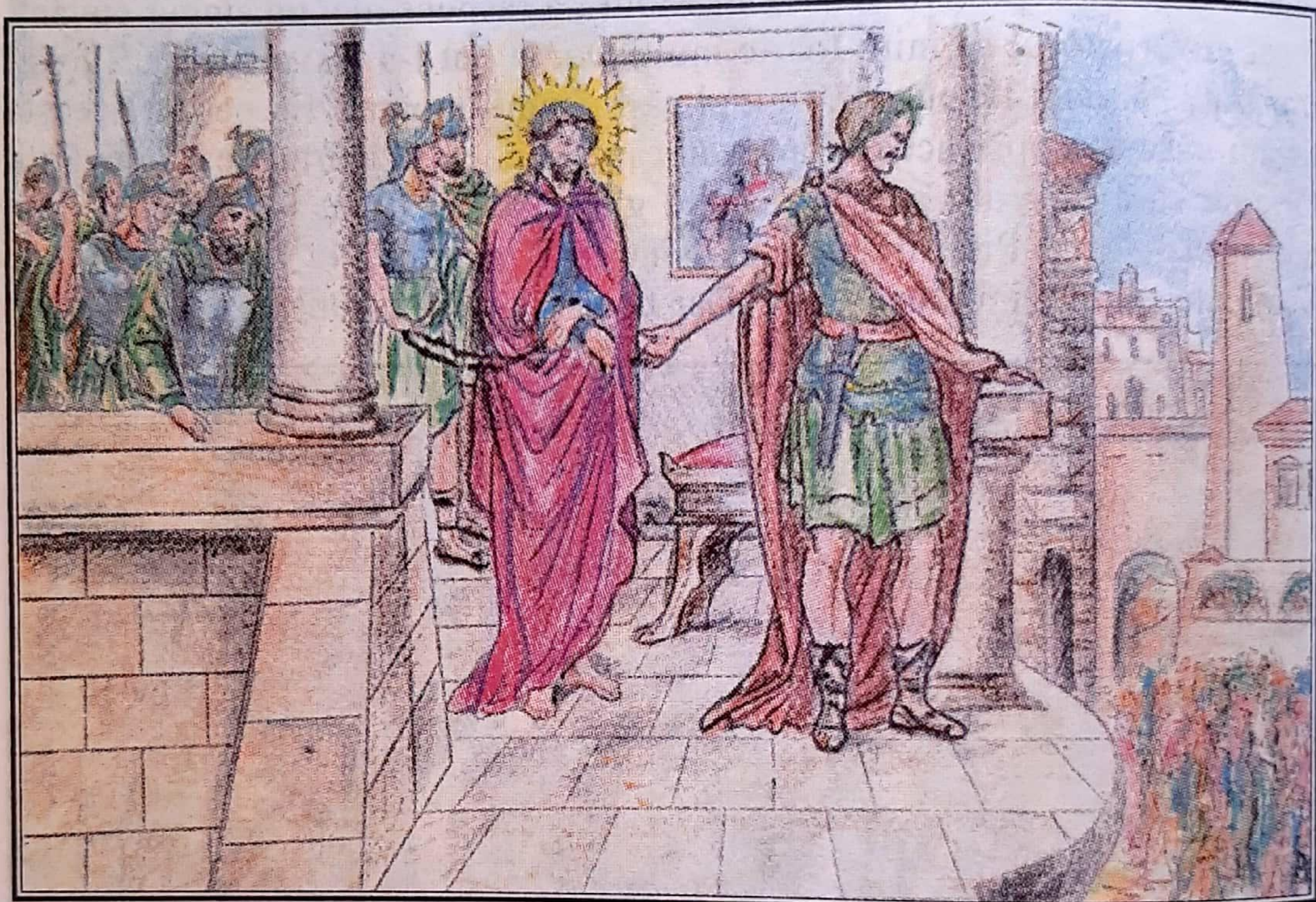
Auzind Pilat astfel
Că-l galileean de fel;
Porunci să fie dus
La Irod pe loc Iisus!

Când văzu Irod că vine
Bucuratu-s-a în sine;
Vreo minune socotea
De la El că va vedea!

Întrebări mai multe-l face,
Dar Iisus la toate tace.
Arhiereii întăreau,
Osândirea Lui cereau!

Joc de El Irod spre-a-și bate
Haină scumpă-i puse-n spate,
Ca și unui împărat,
Și-L trimise la Pilat!

Pilat se mira. Și zicând aceasta, iarăși a ieșit la iudei și le-a zis: „Eu nu găsesc în El nici o vină”. Ei însă stăruiau zicând că El răzvrătește poporul, învățând prin toată Iudeea, începând din Galileea până aici. Pilat când a auzit de Galileea, a întrebat dacă omul este galileean. Și înțelegând că este din ținutul de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care și el era în Ierusalim în acele zile.

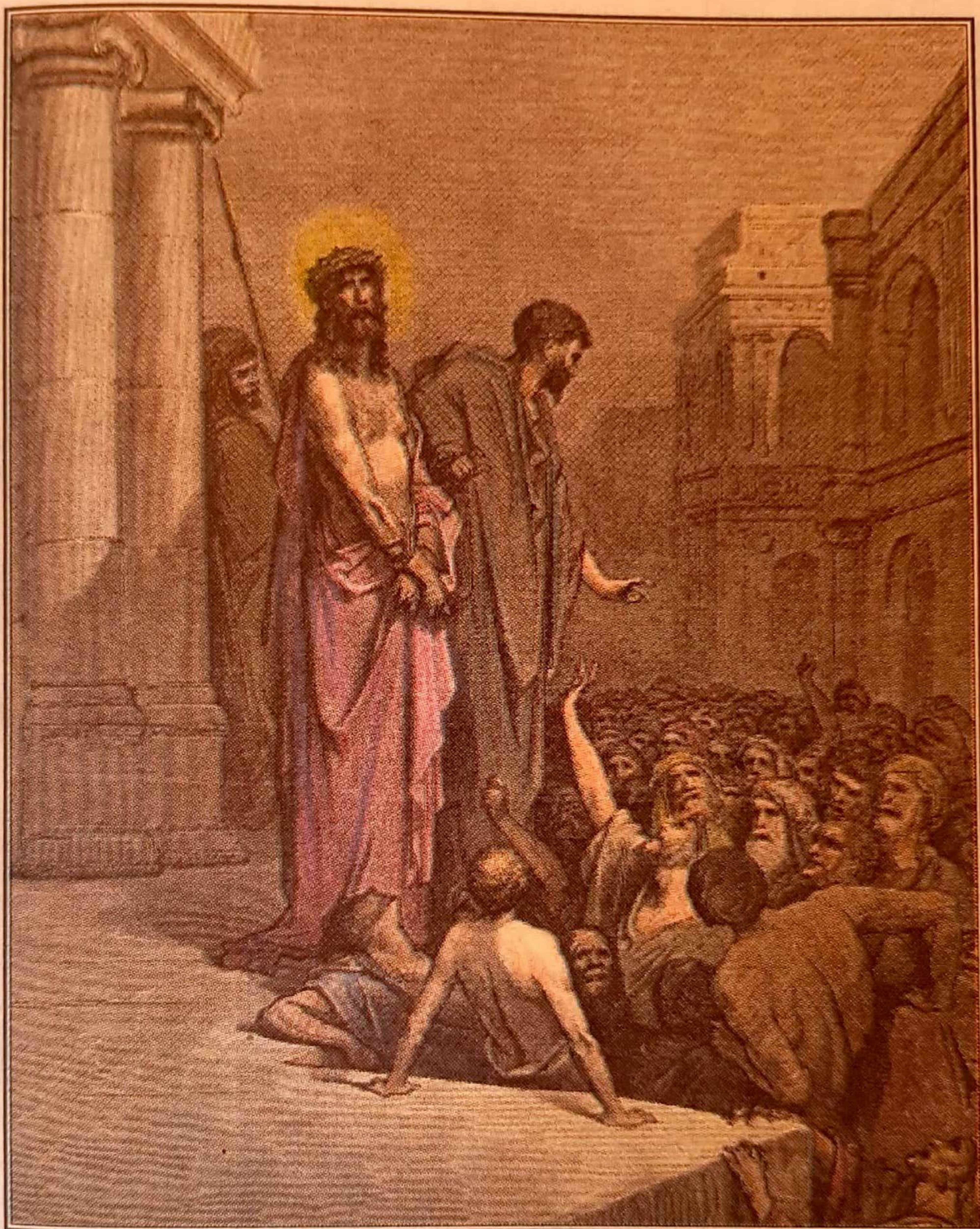
Pilat mărturisește evreilor că nu află nici o vină în Iisus și caută să-L elibereze.

Din divan Pilat ieși
La popor, și glăsui:
„Oameni buni! De sărbători
Fi-va ca și alte ori
Slobozit un vinovat.

E Varava întemnițat,
Cel care a omorât;
Și Iisus... un alt pârât.
Azi, pe care-mi cereți voi
Să-l slobod, din amândoi!?

Irod văzând pe Iisus s-a bucurat foarte mult, că de multă vreme dorea să-L vadă, pentru că auzise multe despre El și nădăjduia să vadă vreo minune făcută de El. Și L-a întrebat în multe cuvinte, dar El nu i-a răspuns nimic. Arhiereii și cărturarii însă, stăteau de față și-L învinuiau cumplit. Dar Irod împreună cu ceata sa de ostași, batjocorindu-L și luându-L în răs, L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare și L-a trimis iarăși la Pilat. Așa Irod și Pilat s-au făcut prieteni în acea zi, căci mai înainte erau învrăjbiți între ei. Însă Pilat, după ce a chemat la sine arhiereii și căpeteniile și poporul, a zis către ei: „Mi-ați adus pe Omul Acesta, ca cel care răzvrătește poporul, și iată, eu L-am cercetat înaintea voastră și nu L-am găsit vinovat cu nimic din câte spuneți voi împotriva Lui. Ba nici Irod n-a găsit, că L-a

trimis înapoi la noi, deci iată că nimic vrednic de moarte n-a făcut El. Deci dar, după ce-L voi pedepsi, Îl voi elibera”.

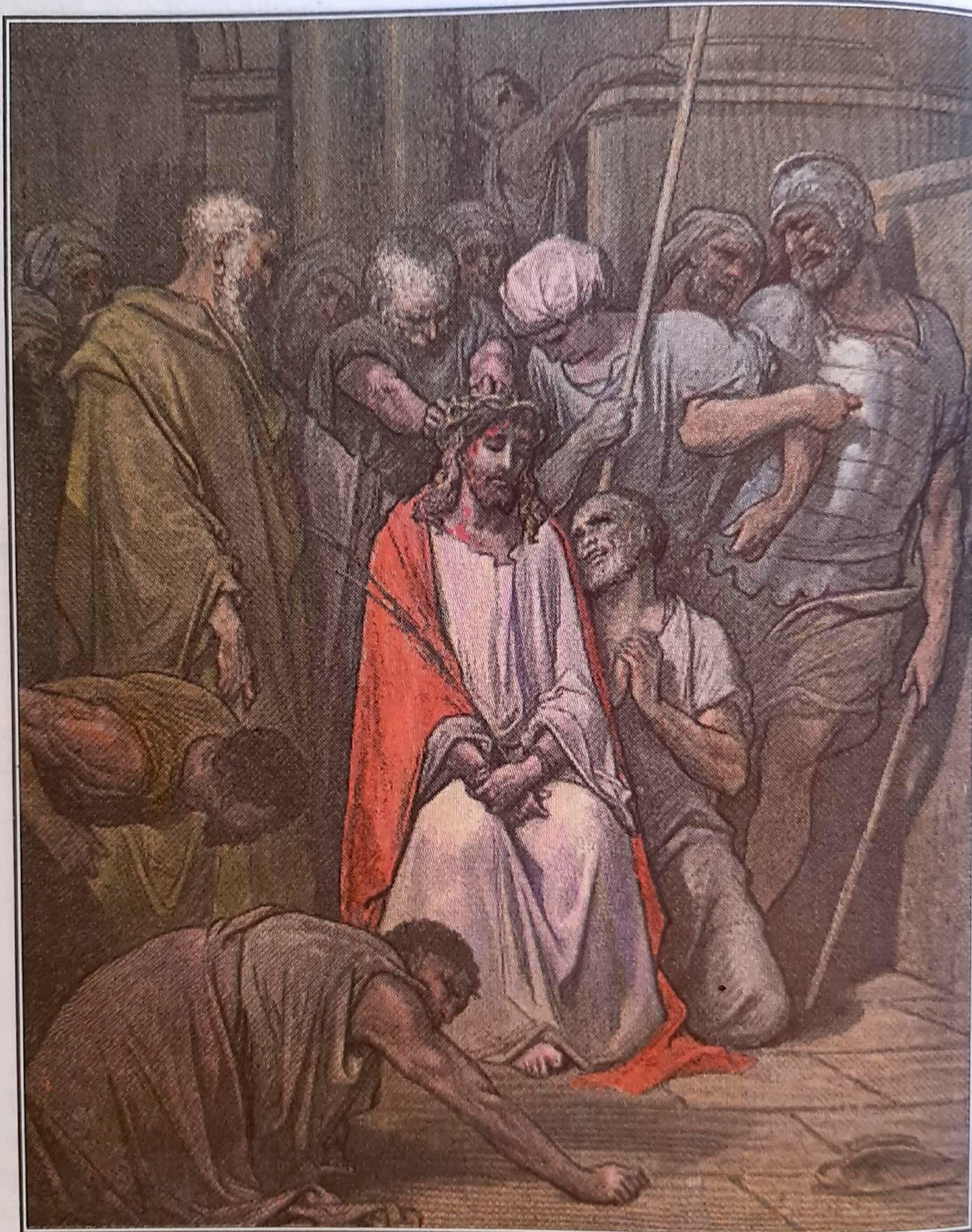

Iisus este adus iarăși la Pilat purtând cununa de spini și haina mohorâtă cu care îl îmbrăcase Irod, și Pilat a zis: „Iată Omul!”

Coborî jos și Pilat,
Pace nu-și găsea-n palat.
Pe Iisus când L-a zărit:
„**Iată Omul!**” a grăit.
Gloata-ntreagă de iudei,
Cum și marii arhierei,
Toți ca unul, au strigat;
„Să ni-L răstignești Pilat!

El a zis: „Să-L răstigniți
Voi, vreo vină de-i găsiți!
Vinovat eu nu-L găsesc!”
„Da!” iudeii glăsuiesc,
Dup-a noastră lege, nu-i
Alt chip!... Crucea-I partea Lui!
Căci pe Sine S-a făcut
Fiu din Dumnezeu născut!”

La sărbătoarea Paștilor, guvernatorul avea obiceiul să elibereze un vinovat, pe care-l voia mulțimea. Și era atunci la ei un înțemnițat vestit,

Într-o curte largă-a dus
Ostășimea, pe Iisus.
Și venit-au fără număr,
Oameni, umăr lângă umăr!
Cu o haină de-mpărat,
Roșie, L-au îmbrăcat!
L-au încoronat cu spini,
Trestie I-au pus în mâini.

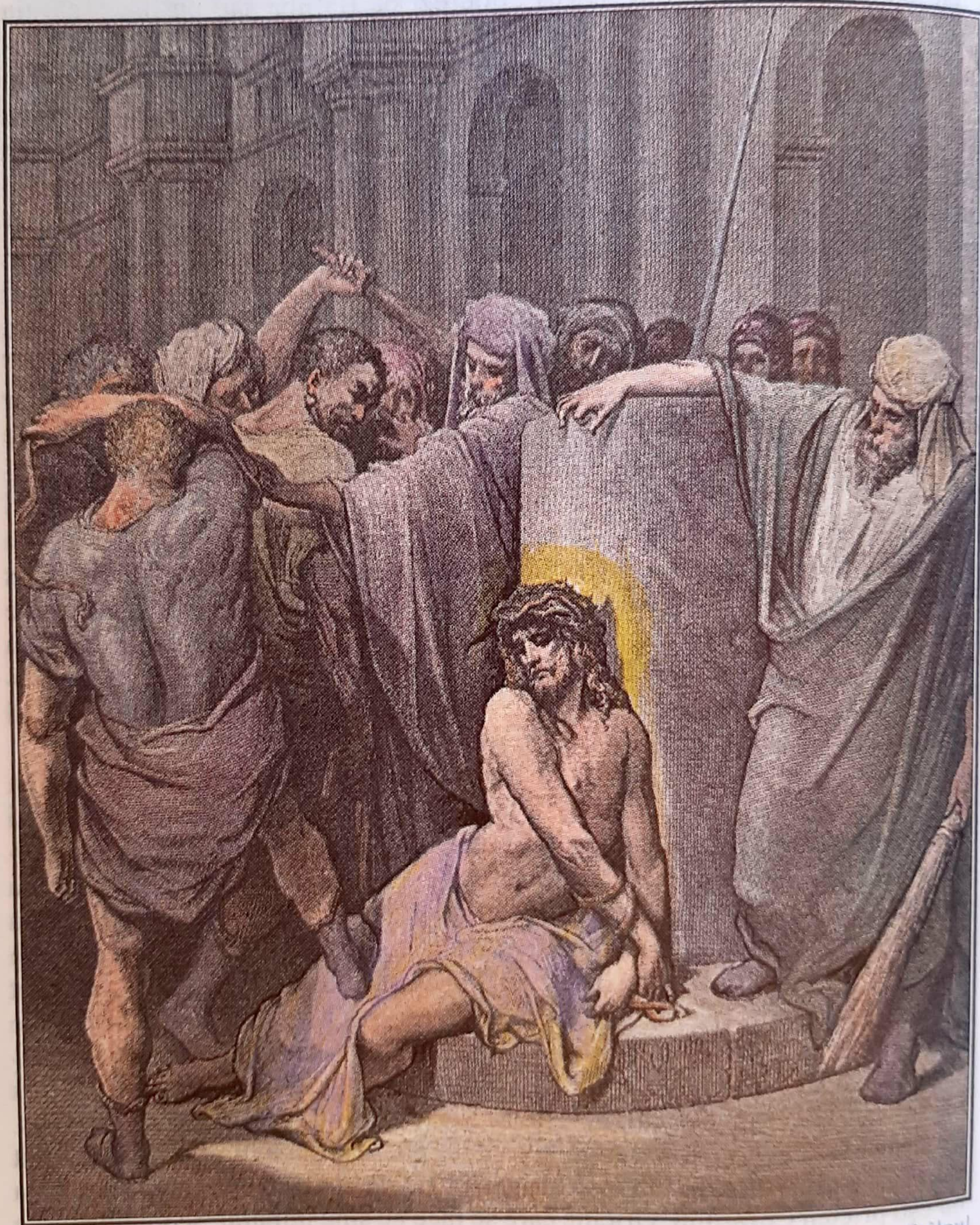
La picioare-I se-așterneau,
Se-nchinau Lui, și ziceau:
„Bucură-Te, luminate,
Preamăritule-mpărate!”
Apoi prinseră-a-L scuipa,
A-L lovi cu trestia,
Și cu palmele-L bătură
Peste cap... și peste gură!

care se numea Baraba și care era aruncat în temniță pentru o răscoală făcută în oraș și pentru omor. Și mulțimea strigând, a început să-i ceară lui Pilat să facă așa cum întotdeauna făcea pentru ei. Deci, adunați fiind ei, Pilat le-a zis: „Pe care voți să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Iisus, căruia I se zice Hristos?” Căci știa că din invidie L-au dat în mâinile lui. Arhiereii însă au atârnat mulțimea ca să ceară, să-l elibereze mai bine pe Baraba. Și pe când stătea Pilat pe scaunul de judecată, femeia lui a trimis la el ca să-i spună: „Să nu faci nimic Dreptului Acestuia, că multe am pățimit astăzi în vis pentru El”. Și Pilat le-a vorbit iarăși, voind să-I dea drumul lui Iisus. Arhiereii și bătrânii însă au atârnat mulțimea ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă. Atunci guvernatorul i-a întrebat: „Pe care din doi voți să vi-l eliberez? Căci aveți obiceiul ca să vă eliberez un vinovat de Paști. Voiți deci să vă eliberez pe împăratul iudeilor?” Și ei au zis: „Pe Baraba”. Pilat le-a zis: „Dar cu Iisus, căruia I se zice Hristos, ce să fac?” „Să fie răstignit”, au răspuns toți. Și el le-a zis: „Dar ce rău a făcut?” Iar ei mai tare strigau, zicând: „Să fie răstignit”. Și strigătele lor și ale arhierilor au biruit.

Atunci Pilat a hotărât să le împlinească cererea. Și l-a eliberat pe cel aruncat în temniță, pentru răscoală și omor, pe care ei îl cereau, iar pe Iisus L-a dat la voia lor. Atunci ostașii guvernatorului au luat cu ei pe Iisus în pretoriu și au adunat la El toată cohorta și dezbrăcându-L de hainele Lui, L-au îmbrăcat cu o mantie roșie, și împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap, iar în mâna dreaptă I-au pus o trestie și îngenunchind înaintea Lui își băteau joc de El, zicând: „Bucură-te, împărate al iudeilor!” Și scuipându-L, au luat trestia și-L loveau peste cap, și-I dădeau palme.

Pilat a ieșit din nou afară și le-a zis: „Iată, vi-L aduc afară ca să știți că nu găsesc în El nici o vină”. Deci, a ieșit Iisus afară purtând cununa de spini și mantia cea roșie. Și Pilat le-a zis: „Iată Omul”. Dar, când L-au văzut arhiereii și slujitorii au strigat zicând: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Pilat le-a zis: „Luați-L voi și răstigniți-L, că eu nu-L găsesc nici o vină!” Iudeii au răspuns: „Noi avem lege și după legea noastră trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu!” Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt mai mult s-a temut și a intrat din nou în pretoriu și I-a zis lui Iisus: „De unde ești Tu?” Iisus însă nu I-a dat răspuns. Deci, Pilat I-a zis: „Mie nu-Mi răspunzi? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să Te eliberez?” Iisus i-a zis: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea și cel care M-a dat ție mai mare păcat are”. Din clipa aceea Pilat căuta să-L elibereze. Iudeii însă strigau și ziceau: „Dacă eliberezi pe Acesta nu ești prieten Cezarului. Oricine care se face pe sine împărat, se împotrivește Cezarului”. Deci, Pilat când a auzit cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit Pardosit-cu-pietre, iar evreiește Gabbata. Și era Vinerea Paștilor, cam pe la șase ceasuri. Și Pilat a zis iudeilor: „Iată, împăratul vostru”. Atunci ei au strigat: „Ia-L! Ia-L!

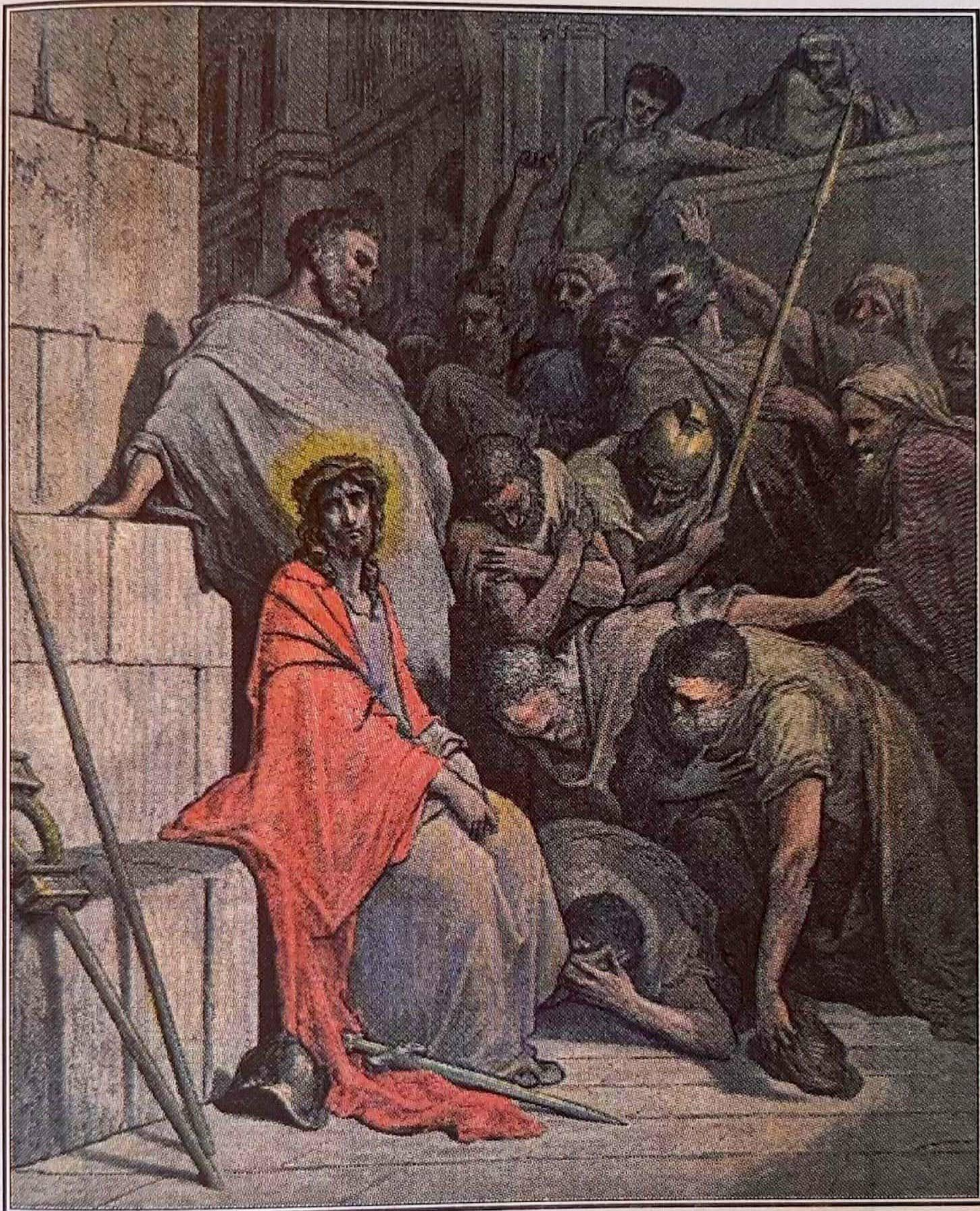
Răstignește-L!” Pilat le-a zis: „Pe împăratul vostru să-L răstignesc?” Arhiepiscopii au răspuns: „N-avem împărat decât numai pe Cezarul”. Deci, Pilat când a văzut că nimic nu folosește, ci mai mare tulburare se face, luând apă, și-a

Pilat, vrând să elibereze pe Iisus, a poruncit să fie bătut la stâlp cu nuiiele. Stâlpul acesta se află și azi, de asemenea și locul unde a fost batjocorit. Ele se află în curtea unei mănăstiri armenesti.

Iată-L dezbrăcat acum pân-la piele, jumătate,
Cel ce spre plăcerea gloatei, cu vergele se va bate!

spălat mâinile înaintea mulțimii zicând: „Nevinovat sunt eu de sângele dreptului acestuia. Voi veți vedea!” Și răspunzând tot poporul a zis: „Sângele

Lașul Pilat, de frică a nu-și pierde scaunul, a cedat înrăutățitei cereri infernale a: arhiereilor, bătrânilor, fariseilor, cărturarilor și evreilor înfuriați. A dat pe Bunul Mântuitor, Care făcuse numai bine, spre bățai, torturi groaznice și la moarte; iar pe tâlharul Varava l-a eliberat. Ostașii dregătorului au dus pe Iisus în Divan, și s-au adunat în jurul Lui mulțimea ostașilor din cazarmă. Acolo, dezbrăcându-L, L-au îmbrăcat cu hlamidă roșie, au împletit o cunună de spini și au pus-o pe capul Lui, și o trestie i-au pus în mână dreaptă.

Fiecare parte a Sfântului Tău Trup – mărturisește întreaga Biserică Sfântă a Ta Mântuitorule – a răbdat ocară pentru noi: Capul, spini; Fața, scuipări; Fălcile, loviri cu palmele; hulele cele păgânești; Spatele, biciuiri și Mâna, trestie; întinsorile a tot Trupul pe Cruce; încheieturile, cuie și coasta, sulită, Cel ce ai pățimit pentru noi și ne-ai mântuit pe noi din patimi; Care Te-ai smerit pentru noi prin iubirea Ta de oameni și ne-ai înălțat, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi (Triod).

Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” Atunci Pilat L-a dat să fie răstignit!

Primul popas este reprezentat în locul unde a fost casa guvernatorului Pilat, „Preto-riu”, loc în care Mântuitorul nostru Iisus Hristos a primit nedreapta condamnare la moarte. Judecătorul lumii stă în fața judecății oamenilor. Plină de ură, mulțimea ațâțată cere moartea Lui. De frica oamenilor, Pilat rostește sentința nedreaptă. Iisus însă, stă legat și tace.

„Nu a blestemat când a fost defăimat și nu a amenințat când l-au batjocorit”. (1 Petru, 2, 23). S-a lăsat în voia celui care l-a osândit pe nedrept. A fost jertfit pentru că El însuși a voit-o. Gura nu și-a deschis-o.

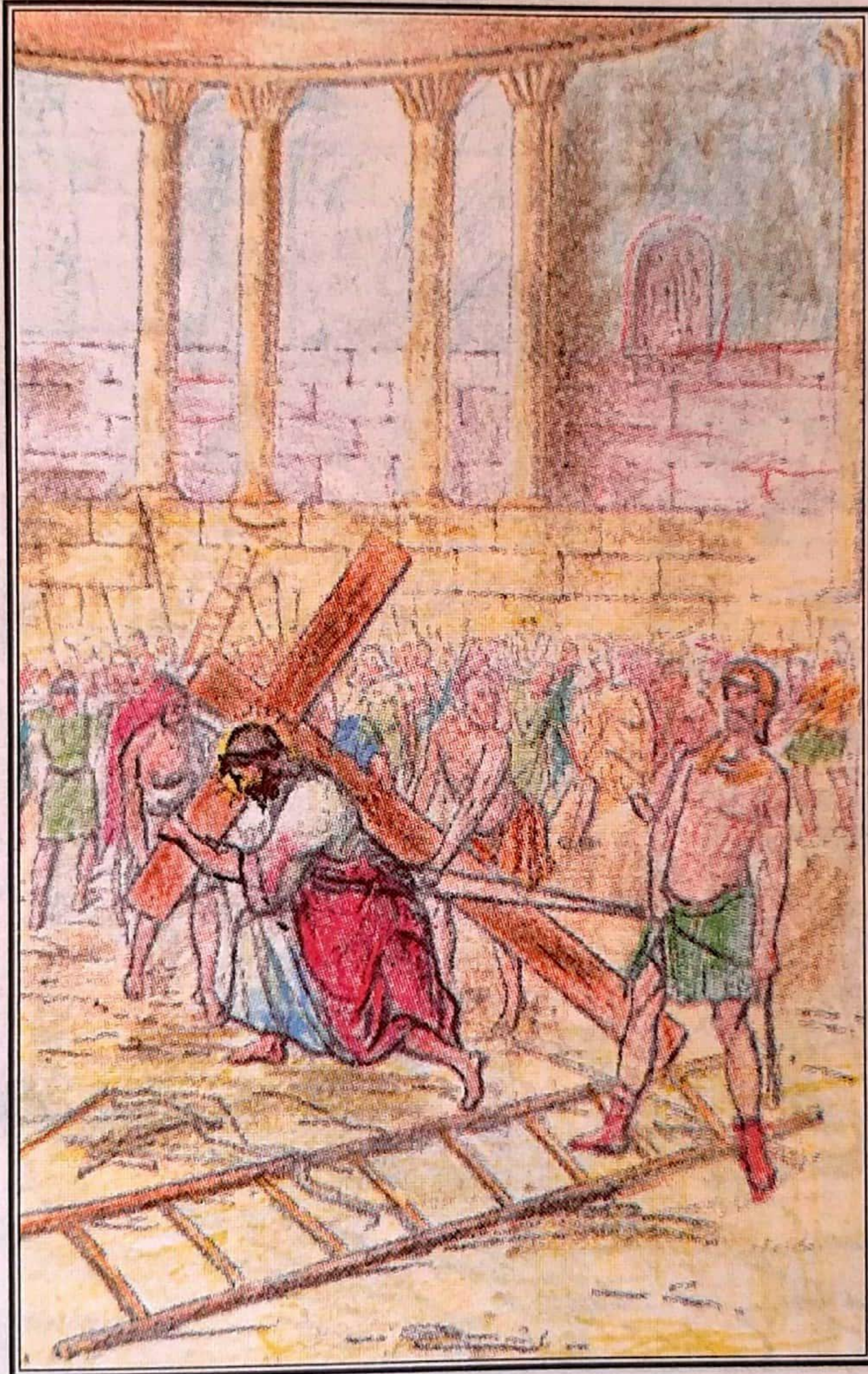
Iisus e osândit la moarte
Căci oamenii L-au acuzat,
Deși Pilat știa preabine
Că Domnul e nevinovat!

DRUMUL CRUCII. RĂSTIGNIREA.

Ultimele cuvinte. Moartea.

Mt. 27, 32-36; Mrc. 15, 20-41; Lc. 23, 26-49; In. 19, 16-37

Deci iudeii au luat pe Iisus și L-au dus afară ca să-L răstignească. Și El însuși ducându-Și crucea, a ieșit de acolo la locul numit al Căpățânii,

Al doilea popas reprezintă locul unde Mântuitorul a fost silit a-și lua pe umeri lemnul greu al Crucii.

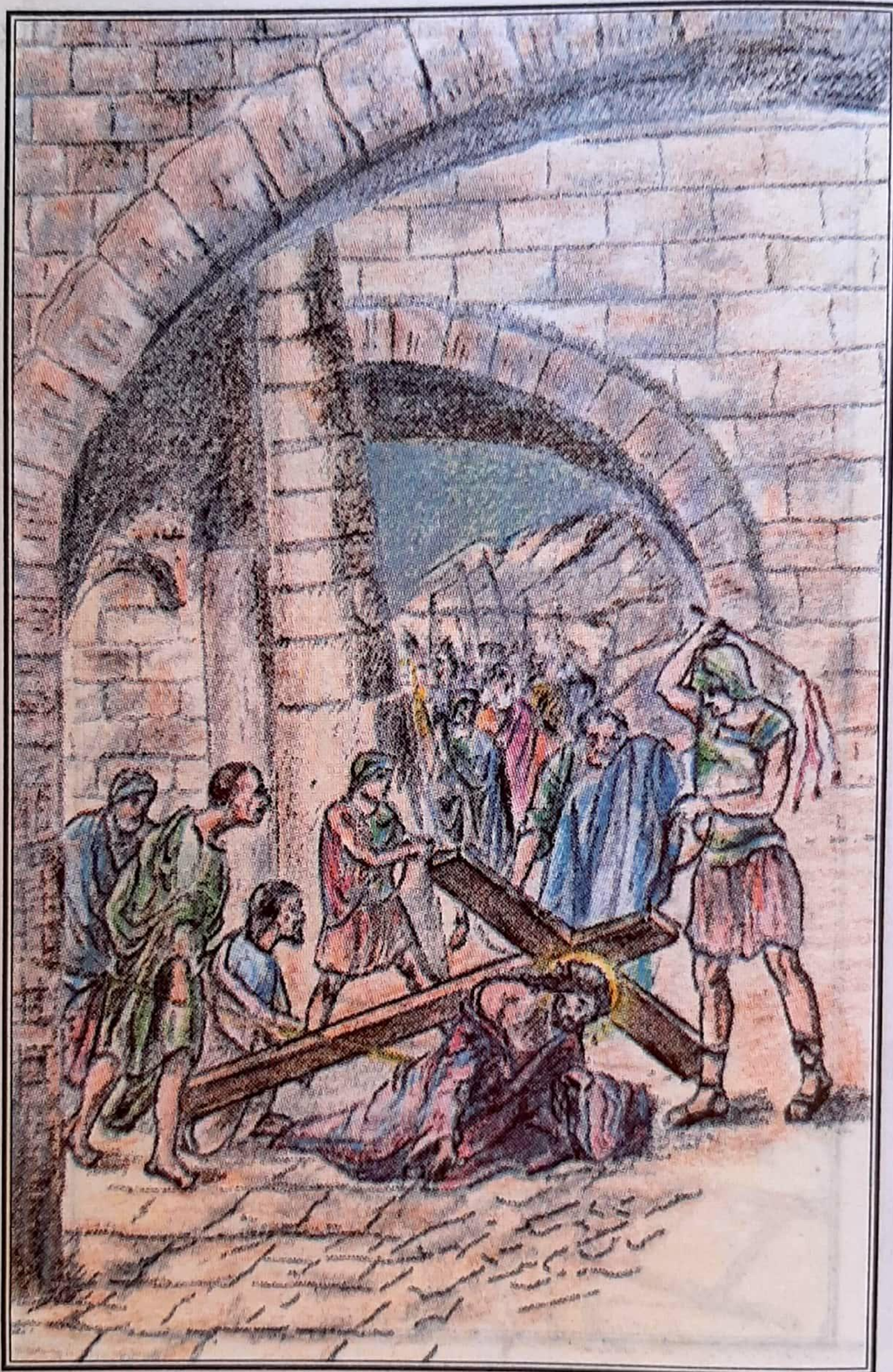
Ostașii aduc Crucea. Domnul de bunăvoie ia Crucea pe umeri. El vrea să bea paharul amar pe care I l-a dat Tatăl.

„El a purtat suferințele noastre și cu durerile noastre s-a împovărat”. (Is. 53, 4)

„Ca un miel a fost dus la junghiere; ca o oaie fără de glas în fața celui care o tunde, așa nu și-a deschis gura sa”. (Is. 53, 7)

O Cruce mare I se pune
Pe umerii însângerați,
Și El o poartă cu răbdare
Spre-a mântui pe ai Săi frați!

care evreiește se zice Golgota. Și pe când Îl duceau să-L răstignească, au pus mâna pe un oarecare Simon Cireneanul, care venea de la țarină și i-au pus crucea în spate, ca s-o ducă în urma lui Iisus.

Al treilea popas reprezintă locul unde Mântuitorul a căzut prima oară sub greutatea Crucii. Povara este grea, drumul – pietros, Domnul este istovit de moarte. Se clatină și cade. El este însă îmbrâncit și silit să meargă mai departe.

„Noi îl socoteam pedepsit, bătut de Dumnezeu și înfrânt. Dar El a fost străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru păcatele noastre”.

„Nu avea nici chip, nici frumusețe. Om al durerilor, obișnuit cu suferința”. (Is. 53, 2-5).

Iisus întâia oară cade:
Puterile L-au părăsit;
Prea mare e povara Crucii,
Dar nu Se lasă biruit!

Și-l urma o mulțime numeroasă de popor și de femei, care-L plângeau și-L jeleau. Iisus, întorcându-Se către ele le-a zis: „Fiice ale Ierusa-

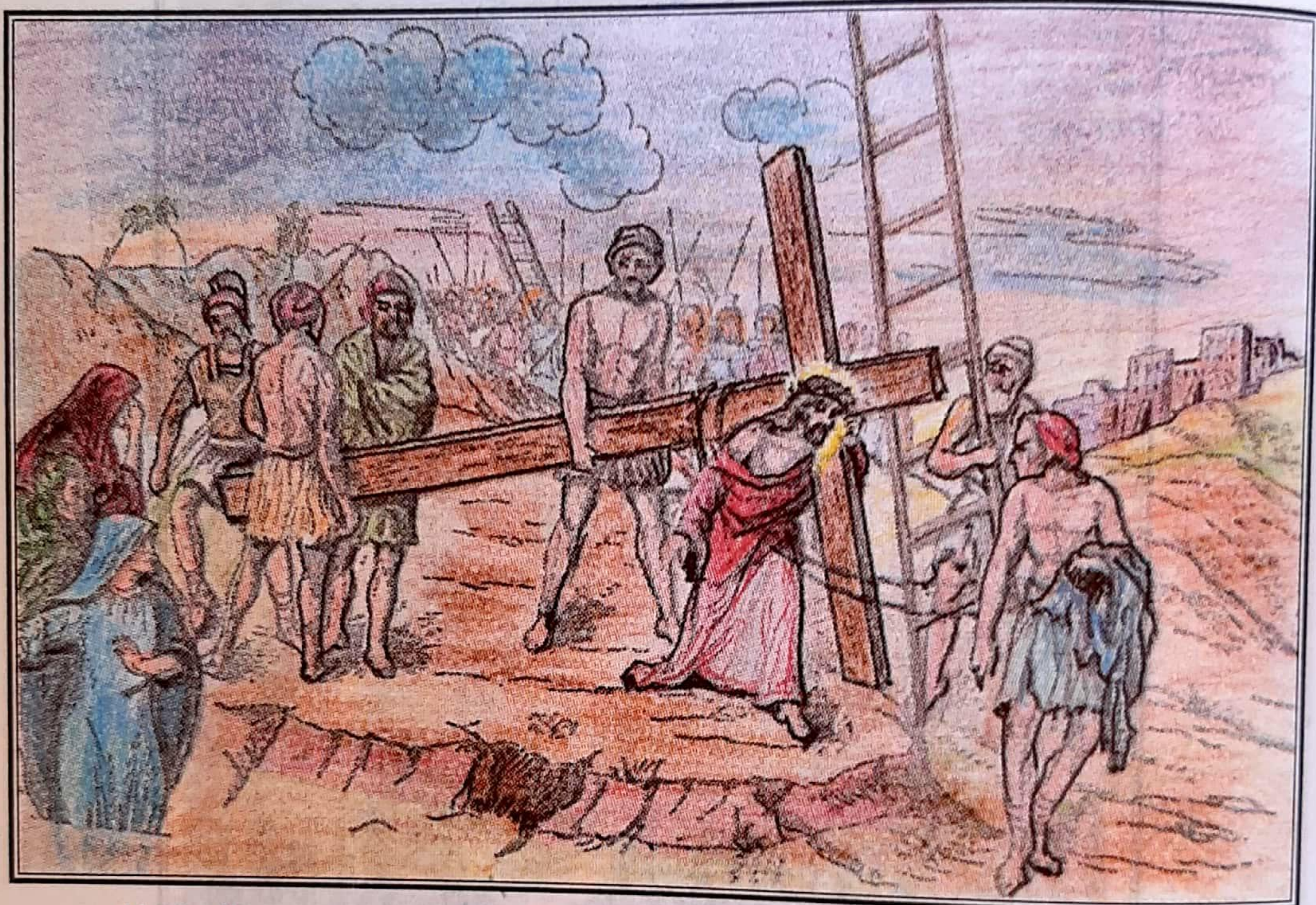

Al patrulea popas reprezintă locul unde Mântuitorul S-a întâlnit cu îndurerata și Sfânta Sa Maică! Mama stă pe drumul pe care-l străbate Fiul cu crucea Lui grea. Privirile lor se întâlnesc. Ea îi vede chipul și îndură toată suferința împreună cu El. „Ochii mi s-au întunecat de plâns, căci a plecat de la mine cel care era mângâierea mea” (Plângeri 1, 16).

„Tare ca moartea este iubirea. Puhoiuri de ape nu pot să o stingă”. (Cânt. Cânt. 8, 6-7)

În drum spre Golgota-ntâlnește
Pe preamâhnita Maica Sa;
Durere mare îl cuprinde
Văzând cum suferă și Ea!

limului nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri, că iată, vin zile în care se va zice: Ferice de cele sterpe și de pântecul care n-a născut și de sânii care n-au alăptat! Atunci oamenii vor începe să zică munților: „Cădeți peste noi”, și dealurilor: „Acoperiți-ne!” Pentru că, dacă acestea se fac cu lemnul cel verde, ce va fi cu cel uscat? „Și duceau și alți doi făcători de rele, ca să fie omorâți împreună cu El. Când au sosit

Al cincilea popas reprezintă locul unde Simon Cirineanul, un bărbat care venea de la câmp, și care tocmai trecea pe acolo, a fost silit de ostași să ajute Mântuitorului a-și duce Crucea grea!

„Cine vrea să fie ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze”. (Lc. 9, 23)

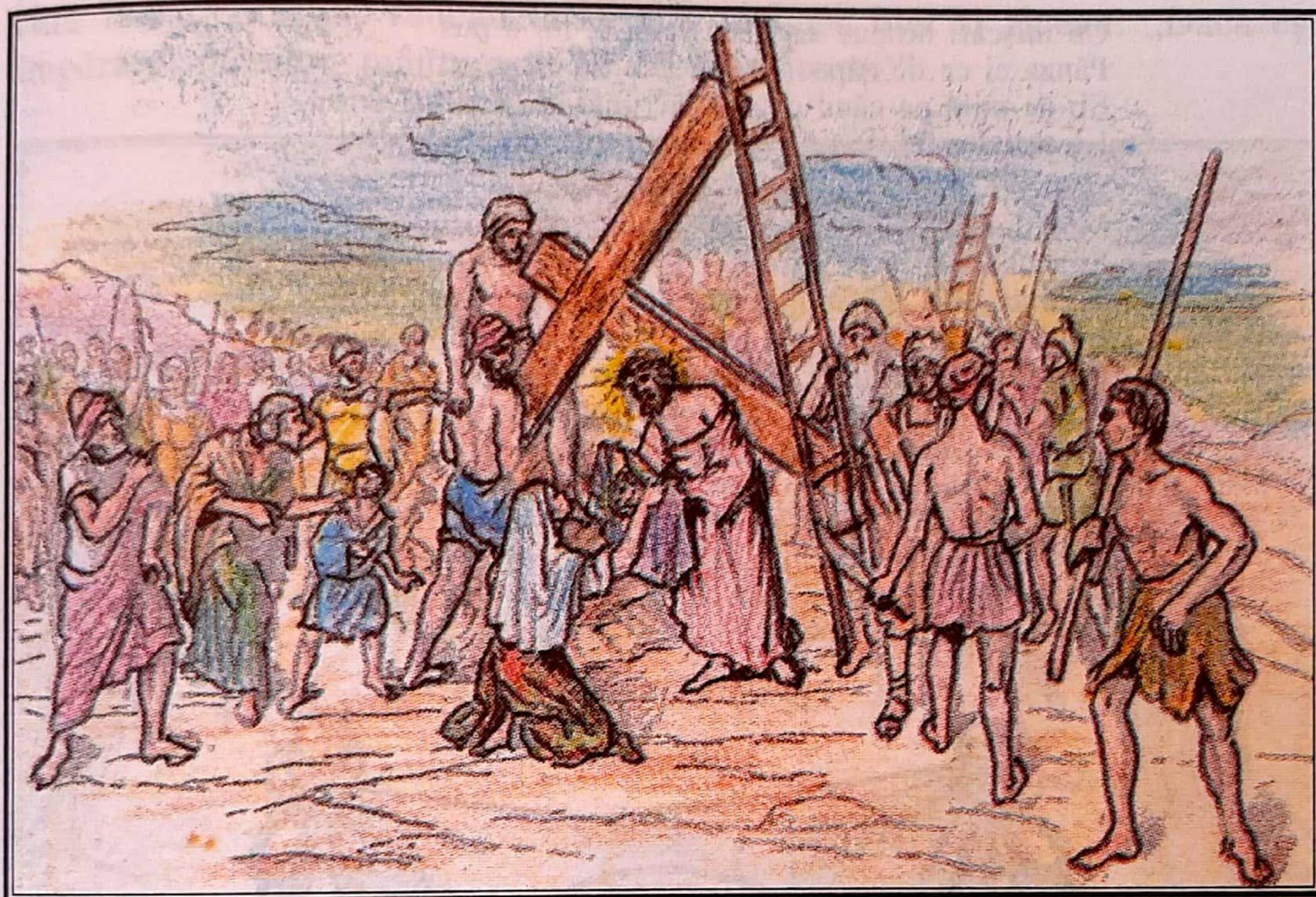
Fiecare să ducă povara celui alt; astfel împliniți legea lui Hristos”. (Gal. 6, 2)

În silă, Simon din Cirene
Îi duce Crucea lui Iisus;
Dar când cunoaște cine-l Domnul,
Devine ucenic supus!

la locul numit Golgota, adică locul Căpățânii, I-au dat să bea oțet amestecat cu fiere și gustând n-a voit să bea. Apoi L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, pe unul de-a dreapta și pe altul de-a stânga. Iar Iisus zicea: „Părinte, iartă-i că nu știu ce fac!” Și când L-au răstignit era ceasul al treilea. Și astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: „Și cu cei fără de lege a fost socotit!”

Pilat însă a scris și o tăbliță și a pus-o deasupra crucii. Și pe ea era scris: „**Iisus Nazarineanul Împăratul Iudeilor**”. Deci, mulți iudei au

citit acest titlu, pentru că locul unde fusese răstignit Iisus era aproape de cetate și era scris evreiește, grecește și latinește. Arhiereii iudeilor însă i-au zis lui Pilat: „Nu scrie „Împăratul Iudeilor”, ci că El a zis: Eu sunt împăratul iudeilor!” Pilat le-a răspuns: „Ce am scris, am scris!”

Al șaselea popas reprezintă locul unde Veronica a șters cu o maramă fața Mântuitorului de sudori, și pe maramă s-a întipărit Chipul Lui!

Veronica vede suferința lui Iisus și cruzimea ostașilor. Ea nu se întreabă ce gândesc oamenii. Curajoasă, pătrunde prin mulțime și îi întinde Domnului năframa, pe care El își întipărește fața.

„Despre Tine îmi spune inima: Caută Fața Lui! Fața Ta, Doamne, o caut”.

„Arată-ne Fața Ta și vom fi mântuiți”.

„Nu-ți ascunde Fața de noi”. (Ps. 26, 8-9)

La Iisus veni o fată ca un crin ce-n vânt s-ar frânge,
Și, văzându-I fața toată: lacrimi, pulbere și sânge,
Îi întinse-o pânză albă, dintr-un fir de in subțire,
Parcă tors de vreun păianjen, cum doar el își toarce fire:
„Mult Mângâietor Iisuse, – zis-a deci sfioasa floare,
Șterge-Ți fața ce-ncărcată e de lacrimi și sudoare
Abia a ieșit din mâna țesătoarei, cum se vede,
Și-nălbită-a fost de rouă peste iarba din livele...”

„Oh, îți mulțumesc, copilă! – a răspuns Cel de sub jar,
Bună Serafia, fie binevenit al tău dar,
Căci tu vezi-mi suferința... dar, cu pânza ta s-alergi
Dac-ai vrut, te rog ca fața cu-a ta mână să mi-o ștergi,
Căci altfel, sub greul Crucii ce M-apasă ca un munte,
Simt că nu mai am putere să-Mi duc mâna pân-la frunte!...”

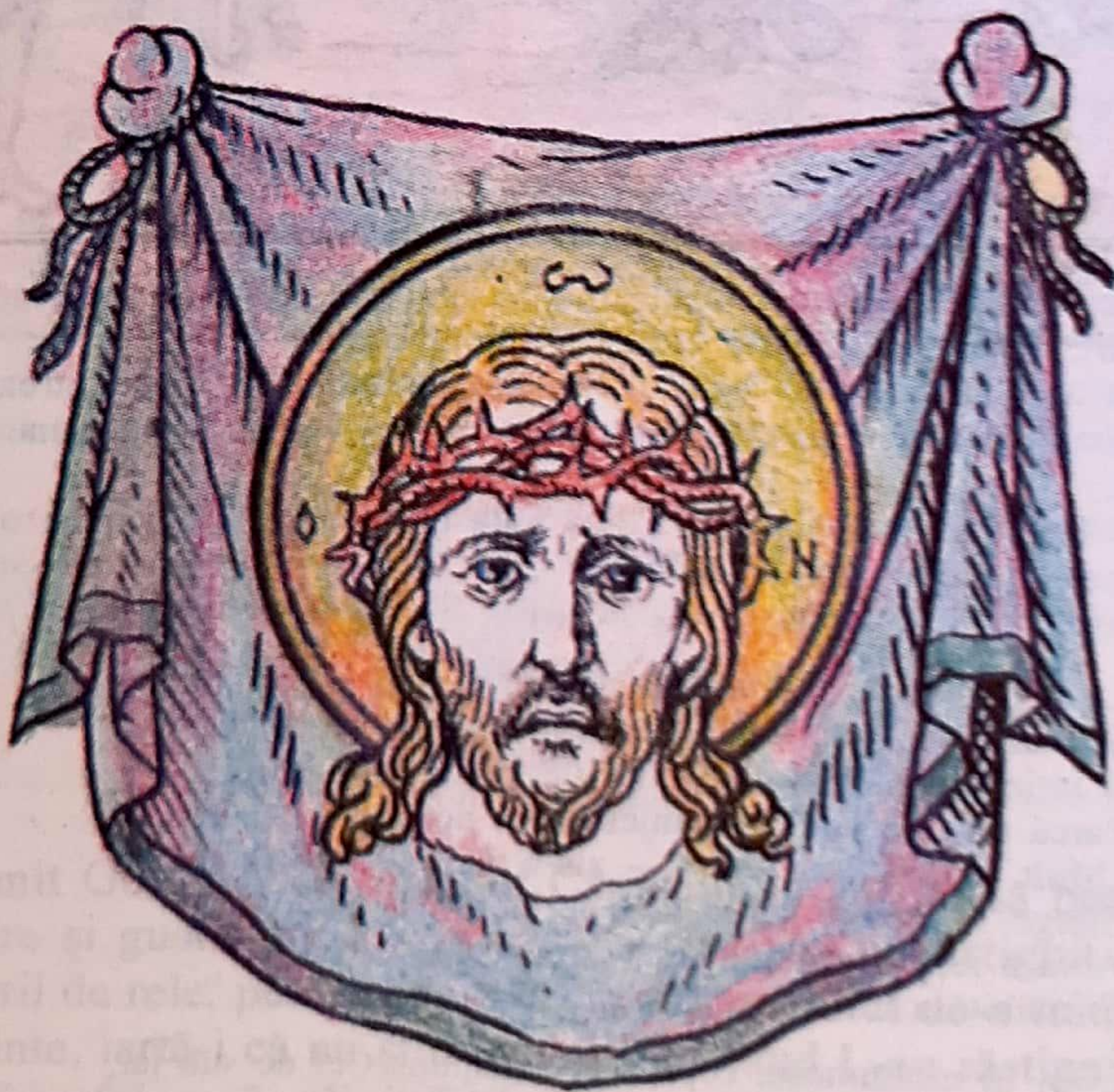
Iar ostașii, după ce L-au răstignit pe Iisus, I-au luat hainele și le-au făcut în patru părți, fiecărui ostaș o parte, aruncând pentru ele sorți, ca să știe cine ce are să ia. Apoi au luat și cămașa Lui, dar cămașa era fără cusătură, toată țesută de sus până jos. Deci, au zis între ei: „Să n-o sfâșiem,

Cu mișcări nespuse de fine, Serafia, lin a pus
Pânza ei ca de zăpadă peste fața lui Iisus.
Și, de milă pe când ochii-i lăcrimat-au pentru Dânsul,
I-a șters astfel de pe față: praful, sângele și plânsul...

„Binecuvântată fie, bună Serafia, fapta
Mâinilor ce Mi-au șters fața: stânga ta, precum și dreapta!...
Și-acum uită-te pe pânză,... ți-am făcut și Eu un dar
Vrednic de-a fi pus în veacuri spre-nchinare la Altar...”.
Întinzând în zare pânza, toți văd, de uimire plini,
Chipul Domnului pe dânsa, dar cu nimb de raze-n spini!
Strălucea preasfânta-I față ca-n lumini de curcubeu,
Semn că **Omul de sub Cruce era Însuși Dumnezeu!...**

El îi zise Serafiei, pe care-o-nlemnise frica:

„Din acest minut-nainte îți vei zice: „**Veronica**”...
(**Vera icon**, „i-a fost zisa, dintr-o veche limbă dată,
Ceea ce, prin tălmăcire, e: „**Icoană-adevărată**”!)

Prea Curatului Tău Chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase
Dumnezeule, că de voie bine ai voit cu Trupul a Te sui pe Cruce, ca să izbăvești din robia
vrăjmașului pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumită strigăm Ție: Toate le-ai umplut
de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea (Trop.)

ci să aruncăm pentru ea sorți, ca să știm a cui va fi”. – Ca să se împlinească Scriptura: „Împărțit-au hainele Mele lor uși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți”. Așadar, ostașii au făcut acestea. Poporul stătea și privea. Și căpeteniile își băteau joc de El, zicând: „Pe alții a mântuit; mântuiască-Se pe Sine Însuși, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu”. Și ostașii care Îl batjocoreau, veneau la El și-I aduceau oțet și ziceau: „Dacă ești împăratul iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!”

Al șaptelea popas reprezintă locul unde Mântuitorul a căzut a doua oară sub greutatea Crucii! O cădere mai chinuitoare decât cea dintâi. Cu mare efort, El se ridică pentru a-și îndeplini jertfa până la capăt.

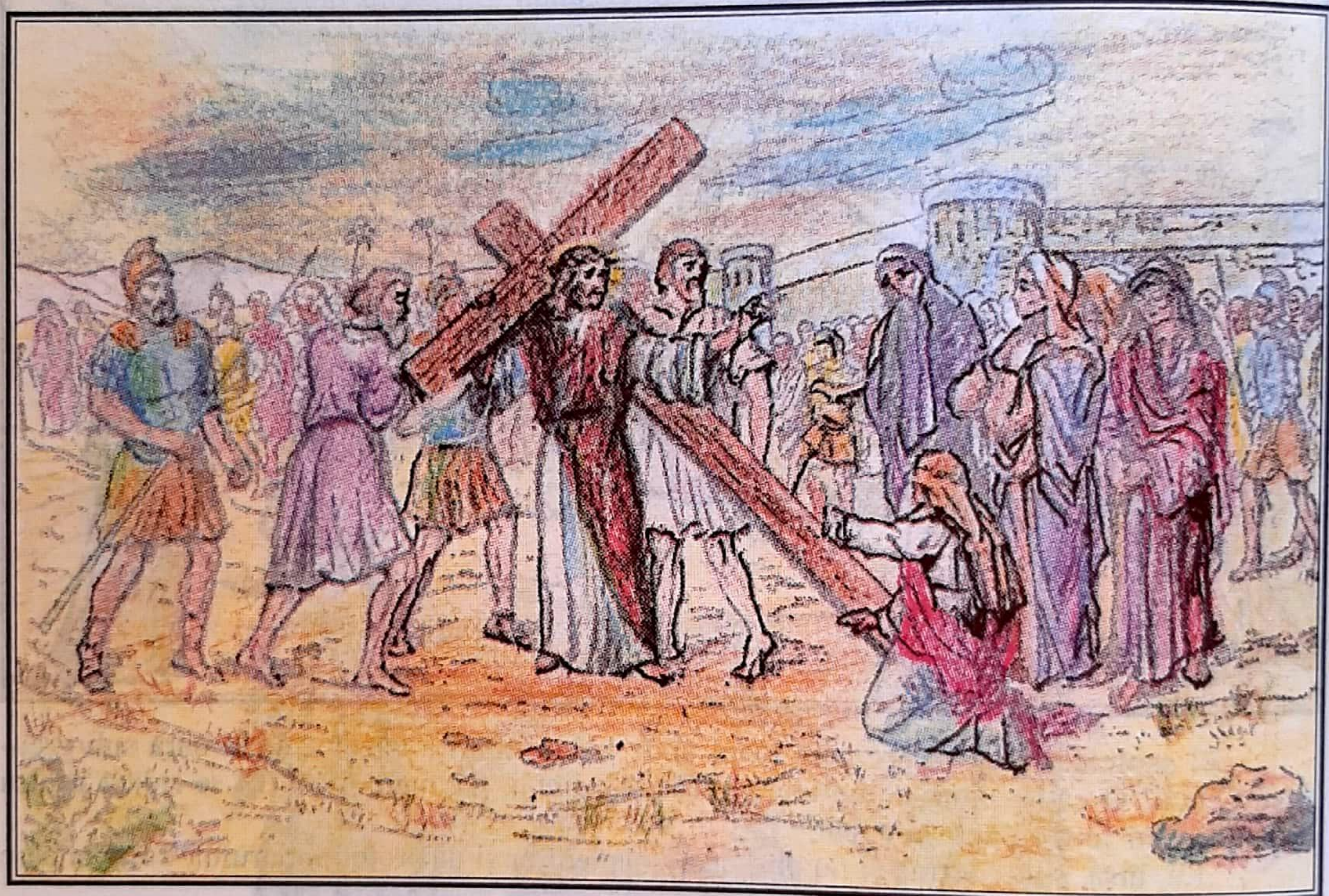
„Eu, însă, sunt vierme și nu om; ocară oamenilor și disprețul poporului. Toți cei care Mă văd își bat joc de Mine”. (Ps 21, 7-8)

Din nou Iisus sub Cruce cade,
Căci e-atât de copleșit,
De-acea mulțime de păcate
Pe care noi le-am săvârșit!

Iar trecătorii Îl huleau dând din cap și zicând: „Tu, Care strici Templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!” De asemenea, arhierii și cărturarii și bătrânii Îl batjocoreau, zicând: „Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu Se poate mântui. Dacă este împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede într-Însul. Nădăjduia în Dumnezeu, izbăvească-L acum, dacă-L voiește! Căci zicea: „Sunt Fiul lui Dumnezeu”. Și unul dintre făcătorii de rele, care erau răstigniți, Îl hulea, zicând: „Dacă ești Tu Hristosul, mântuiește-Te pe Tine însuși și pe noi”. Celălalt însă, răspunzând, și înfruntându-L, a zis: „Nu te temi tu de Dumnezeu, că în aceeași osândă

ești? Și noi într-adevăr pe drept primim cele cuvenite pentru faptele noastre, dar Acesta n-a făcut nimic rău. Și zicea lui Iisus: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!” Și Iisus i-a zis: „Adevăr îți grăiesc: Astăzi vei fi împreună cu Mine în rai”.

Iar mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena stăteau lângă crucea lui Iisus. Deci, Iisus când a văzut pe mama Sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și din acel ceas ucenicul a luat-o la sine.

Al optulea popas reprezintă locul unde Mântuitorul a întâlnit pe Sfintele Femei din Ierusalim, care îl plâng pe Domnul chinuit. El însă, plin de milă, se gândește la nefericirea care va veni peste ele, și le-a zis: „Nu mă plângeți pe Mine, ci, mai bine plângeți-vă pe voi și pe fiii voștri, căci iată vin zile grele în care vor zice: „Fericite sunt cele ce n-au copii!...”. Atunci vor zice munților: „Cădeți peste noi”, și dealurilor „acoperiți-ne pe noi!”.

Femei, plângând, îl înconjoară
Pe drumul greu, chinuitor;
Iisus le-ndeamnă să nu-L plângă
Pe El, ...ci pe copiii lor!

Iar când a fost ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la al nouălea ceas. Și în ceasul al nouălea Iisus a strigat cu glas mare și a zis: „Eloi, Eloi, lama sabahtani!” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?” Și unii dintre cei care stăteau acolo auzind acestea, ziceau: „Iată, îl cheamă pe Ilie!” După aceasta, Iisus știind că toate s-au săvârșit, ca să se împlinească Scriptura, a zis:

„Mi-e sete”. Și era acolo un vas plin cu oțet. Deci, unii dintre ei au pus un burete plin cu oțet, în vârful unei trestii de isop și I l-au dus la gură. Iar alții ziceau: „Lăsați să vedem dacă vine Ilie să-L scape”. Dar Iisus după ce a strigat cu glas mare și după ce a gustat oțetul a zis: „Săvârșitu-s-a! Părinte, în mâinile Tale Îmi dau duhul Meu!” Și plecându-Și capul și-a dat duhul.

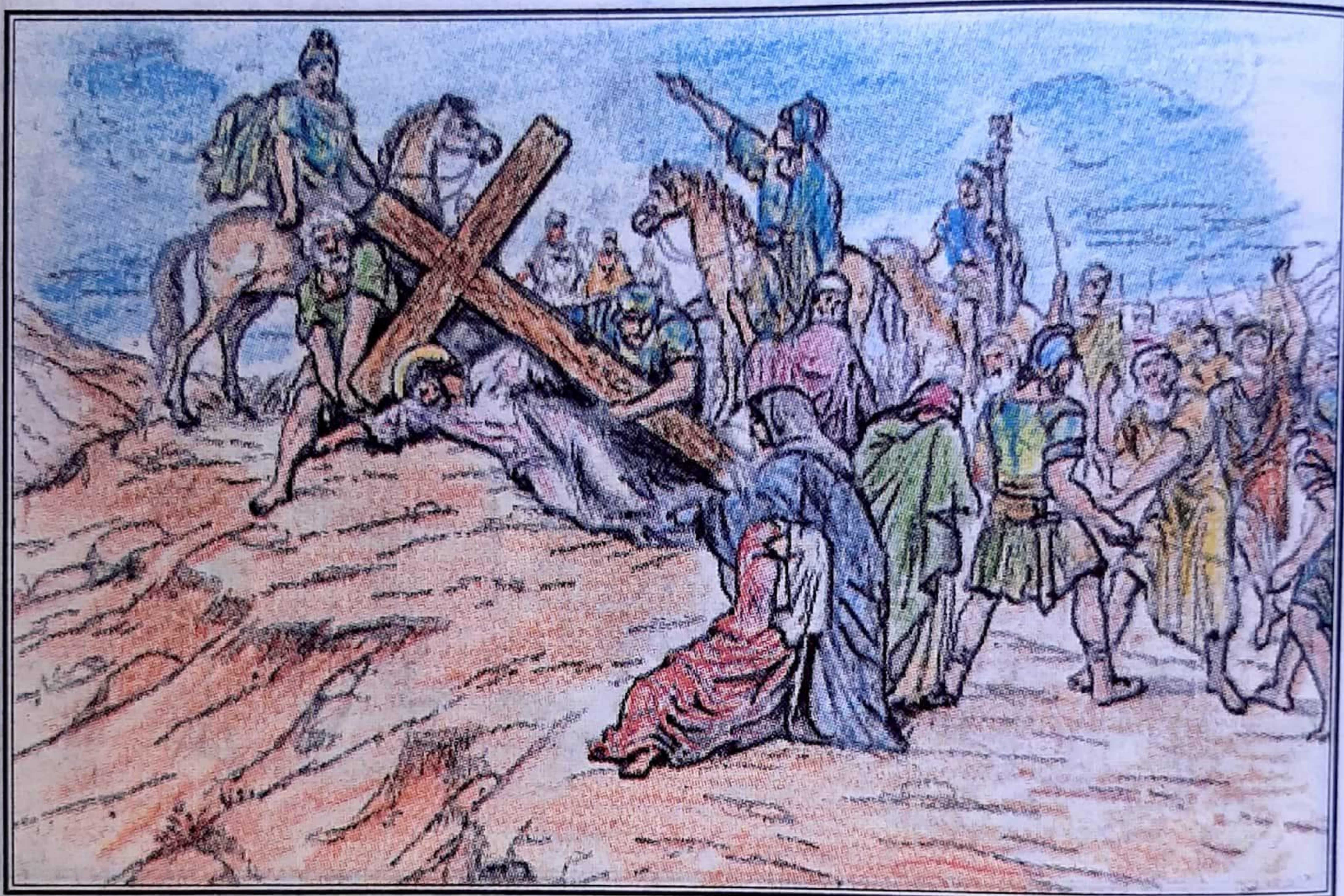

Aici Mântuitorul îndeamnă pe cei ce-L urmau și pe cei ce priveau, zicând: „Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie... Cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, îl va pierde pe el; iar cel ce-și va pierde sufletul său (își va jertfi viața sa) pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va câștiga pe el... Ce va folosi omul de va dobândi toată lumea și își va pierde sufletul său!”.

Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos. Și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despiciat. Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți au înviat. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora. Iar sutașul și cei care împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele ce se făcuseră, și că așa și-a dat sufletul, s-au înspăimântat foarte tare și au zis: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta”. Și toate mulțimile, care veniseră împreună la această priveriște, văzând cele întâmplare, se întorceau, bătându-și piepturile. Și toți cunoscuții Lui și femeile, care veniseră după El din Galileea, între care erau și Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacob cel mic și a lui Iosie

și Salomeea care și când era El în Galileea, Îl urmau și-I slujeau și multe altele, care veniseră împreună cu El la Ierusalim, stând departe, priveau acestea.

Iar iudeii, fiindcă era zi de pregătire (vineri), ca să nu rămână trupurile în zi de Sâmbătă pe cruce, că era mare ziua Sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat ca să le dea voie să le zdrobească fluierile picioarelor și să-i ridice. Ostașii deci, au venit și au zdrobit celui dintâi fluierile, asemenea

Al nouălea popas reprezintă locul unde Mântuitorul, zdrobit de oboseală, se prăbușește a treia oară sub povara Crucii! Însă El vrea să ducă până la capăt lucrarea pe care l-a încredințat-o Tatăl. Își adună ultimele puteri și se ridică iarăși. „Sufletul Meu este umilit în țărână; trupul Meu este culcat la pământ. Păcatul oamenilor s-a adunat asupra Mea. Ca o povară grea Mă copleșește”.

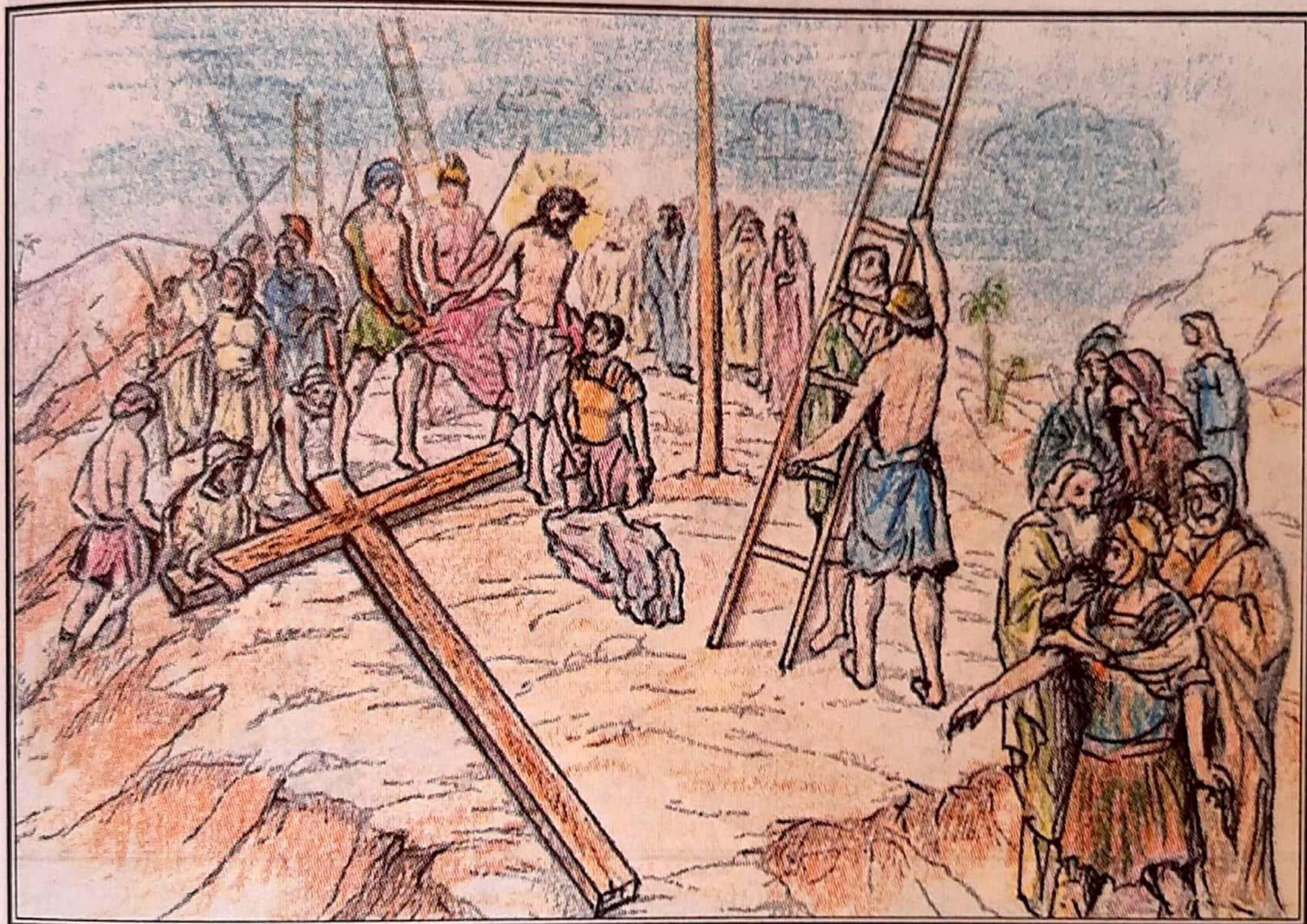
Când pentru-a treia oară cade,
Călăii Îl împing și-L bat;
Și noi ne-asemănăm cu dânșii,
Atunci când facem un păcat!

și celuilalt, care era răstignit cu el. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că era mort, atunci nu l-au mai zdrobit fluierile, ci unul dintre ostași l-a împuns în coastă cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă. Și cel care a văzut a mărturisit și mărturia lui este adevărată și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți. Căci acestea s-au făcut ca să se împlinească Scriptura: „Nici un os din El nu se va zdrobi”. Și iarăși altă Scriptură zice: „Privi-vor la Acela pe care l-au împuns”.

ÎNGROPAREA. PAZA MORMÂNTULUI.

Mt. 27, 57-66; Mrc. 15, 42-47; Lc. 23, 50-56; In. 19, 38-42

Și iată, când s-a făcut seară, pentru că era vineri, care este înaintea sâmbetei, a venit un om bogat din Arimateea, anume Iosif, care de asemenea era ucenic al lui Iisus, sfetnic ales, dar într-ascuns, de frica iudeilor, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu. Îndrăznind a intrat la Pilat și a

Al zecelea popas reprezintă locul unde Domnul a ajuns, cu ultimele puteri, pe muntele Căpățânii. Aici ostașii au dezbrăcat pe Iisus de hainele Sale și L-au adăpat cu fier.

„Mi-au străpuns mâinile și picioarele. Au numărat toate oasele Mele”.

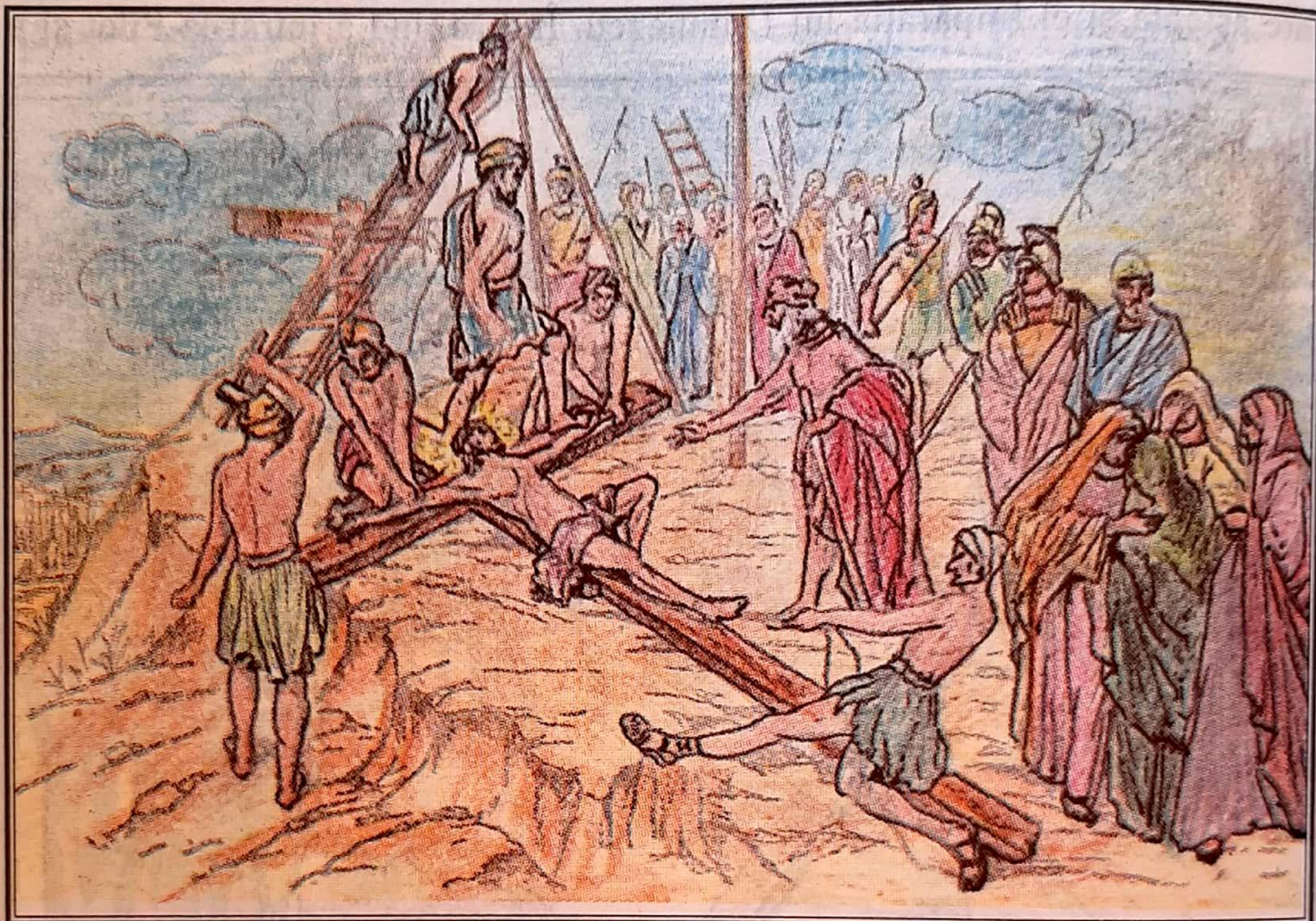
„Mi-au pus fier în mâncare, iar în setea Mea mi-au dat să beau oțet”. (Ps. 21, 18-19; 68, 25).

Iisus e despuiat de haine,
Iar rănila cumplit îl dor;
Și, dezbrăcat, ce greu îi vine
Să stea în văzul tuturor!

cerut trupul lui Iisus. Iosif era un bărbat bun și drept și nu se învoise cu hotărârea și cu fapta lor. Iar Pilat s-a mirat că Iisus a murit așa curând și, chemând la sine pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Încredințându-se de la sutaș, i-a dăruit lui Iosif trupul mort. Deci, Iosif a venit și a ridicat trupul lui Iisus.

Și a venit și Nicodim, cel care venise mai înainte noaptea la Iisus, aducând 100 de litri de smirnă și aloe. Au luat deci, trupul lui Iisus și L-au înfășurat în giulgiu cu miresme, așa cum este obiceiul de îngropare la

iudei. Și în locul unde fusese răstignit era grădină și în grădină un mormânt nou, în care nimeni nu mai fusese îngropat. Așadar, L-au pus pe Iisus acolo, din pricina zilei de pregătire a iudeilor și pentru că mormântul acesta era aproape. Și se lumina spre sâmbătă, și prăvălind o piatră mare la ușa mormântului, s-au dus.

Al unsprezecelea popas reprezintă locul unde Mântuitorul a fost pironit pe Cruce. Ostașii îl trântesc pe Iisus la pământ. Îi străpung mâinile și picioarele, pironindu-L pe Cruce. Aici se împlinește proorocia lui Isaia: „Ca o oaie spre junghiere S-a dus și ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde pe el, așa nu și-a deschis gura Sa”.

Iisus e răstignit pe Cruce
Și curge Sângele-I curat;
El suferă ca să ne spele
De răutate și păcat!

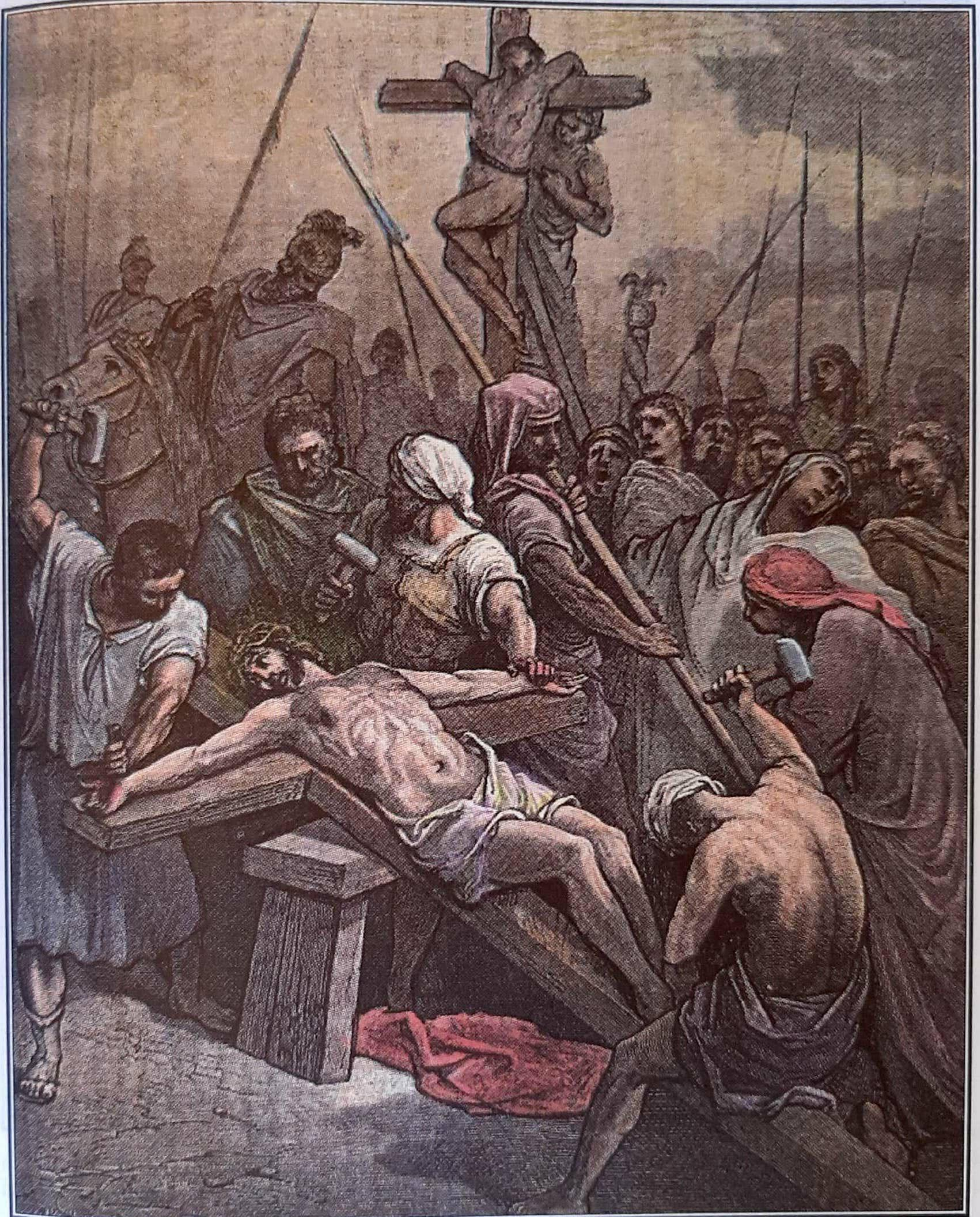
**Mă duc la Golgota, s-aud ce se vorbește,
Să-L văd pe Domnul meu, cum moare pe Cruce.**

Și femeile care veniseră cu El din Galileea, mergeau în urmă și-au văzut mormântul și cum I-a fost așezat trupul. Și după ce s-au întors au pregătit miresme și miruri. Iar sâmbătă s-au odihnit după porunca legii.

Pecetluirea mormântului

A doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii și fariseii la Pilat, zicând: „Doamne, adusu-ne-am aminte că înșelătorul acela, când era

încă viu, a zis: «După trei zile Mă voi scula!» Poruncește să se păzească mormântul până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui, venind noaptea, să-L

Vrând să descoperi taina cea ascunsă din veac, ca o oaie la junghiere Te-ai adus
lisuse, și ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde pe dânsul!
Ajungând la locul ce se cheamă al Căpățânii, acolo L-au răstignit pe El împreună
cu doi făcători de rele, unul la dreapta și altul la stânga.

Ce mare durere pe El L-a apăsat!
El strigă: „Părinte! Pentru ce M-ai lăsat?”

NOUL TESTAMENT
al Domnului nostru Iisus Hristos
cu 350 de ilustrații în culori
cuprinzând integral:
Cele patru Sfinte Evanghelii în una singură,
Faptele și Epistolele Sfinților Apostoli și
Apocalipsa

La îndemâna, pe înțelesul și folosul tuturor,
chiar și al copiilor!

Apare cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura: „Biserica Ortodoxă”
Alexandria 2003